JACQUELINE CASE

Prea puţine amintiri

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
LULI FILIPESCU.
ALCRIS

Capitolul 1

Dacă ar fi putut să-şi amintească... Oneori avea ceva ca o străfulgerare. Totuşi, nimic concret. Nimic care să permită umbra vreunei speranţe. Tot ceea ce ştia era că viaţa ei începuse numai cu doi ani înainte, într-o gară londoneză.

Să nu mai ai un trecut... e îngrozitor! Chiar şi acum îi venea greu să admită o asemenea situaţie. Şi îi mai venea greu să-şi accepte şi numele, Adria Morris... Şi-l alesese la întâmplare. Adria, fiindcă i se părea un prenume frumos. Şi Morris, înfigând la întâmplare un ac în paginile unei cărţi de telefon.

Când sosise la spital, medicii îi dăduseră în jur de douăzeci şi doi de ani. Şi îi aleseseră o dată fictivă de naştere: 29 aprilie. De ce 29 aprilie? Pur şi simplu pentru că în acea zi fusese descoperită leşinată într-una din toaletele gării Victoria.

Şi de atunci trecuseră exact doi ani şi două luni, fiindcă acum era iunie. Psihiatrii abandonaseră de mult timp orice speranţă de a-i redeştepta memoria. Poliţia făcuse tot ceea ce îi stătuse în putinţă. Ziarele publicaseră fotografia frumoasei amnezice, după cum o numiseră. Fără niciun rezultat... Nimeni nu dăduse vreodată vreun semn de viaţă. Deci nu avea o familie? Nici prieteni?

Staţia de autobuz se apropia. Se îndreptă spre spatele maşinii agăţându-se din loc în loc de bară ca să-şi menţină echilibrul. Aruncând o privire spre ceas, se încruntă: dacă nu se grăbea va întârzia. Şi nu-şi putea permite aşa ceva. Era atât de greu să-ţi găseşti o slujbă în ziua de azi!

Adria sări jos. Soarele strălucea şi se făcuse cald chiar de la această oră matinală. Nu mai avea timp să meargă până la zebră. Mai bine să traverseze pe aici! Fără să mai ezite, profitând de o încetinire a circulaţiei, se repezi între două taxiuri, trecu prin faţa unei camionete, înconjură o motocicletă... Aproape că ajunsese pe trotuarul opus când o

maşină albastră se opri la numai câţiva centimetri de ea, într-un scrâşnet îngrozitor de frâne.

Se întoarse spre şofer şi îi adresă un surâs timid de scuză. El o fixa cu un aer dur, vizibil furios. Dar cine n-ar fi fost, în locul lui?

Adria fugi în direcţia marelui magazin. Pontă cu un minut şi ceva mai devreme şi un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze. Încetinind pasul, se îndreptă spre vestiar, îşi scoase rochia din bumbac bej şi îşi îmbrăcă uniforma. Două vânzătoare o salutară printr-un semn din cap, continuând să discute cu însufleţire.

Lucra aici de optsprezece luni, dar nu avea nicio prietenă… La început, câteva dintre colege încercaseră s-o facă să iasă din rezerva ei. Dar „cea nouă” păstra distanţa, aşa că ele nu întârziaseră să-şi piardă interesul faţă de ea… Şi Adria nici nu cerea mai mult! Prieteni? Nu voia niciunul, cu excepţia lui Larry, singurul din lume capabil s-o înţeleagă. Graţie lui avea o locuinţă şi o slujbă. Graţie lui nu se simţea complet pierdută în oraşul ăsta mare. Şi tot graţie lui, reuşise să treacă peste momentele de descurajare şi disperare. Îi datora totul şi se întreba câteodată cum să-şi manifeste recunoştinţa faţă de el.

Adria îşi mai aranjă puţin părul în oglinda de deasupra chiuvetei. Chipul ei în formă de inimă şi bretonul castaniu îi erau acum familiare. La început, la spital, îi venea greu să se recunoască… De fiecare dată când se vedea în vreo oglindă, avea impresia că se află în faţa unei necunoscute.

Cine era ea în realitate? De unde venea şi ce făcea ea în gara Victoria în acea dimineaţă de 29 aprilie? O găsiseră în comă. Ce i se întâmplase? Ipoteza cea mai plauzibilă era că fusese atacată de nişte vagabonzi care, după ce o loviseră cu putere în cap, îi furaseră poşeta, banii, actele…

Dar înainte? înainte era un gol imens…

***

Dimineaţa se scurse fără probleme. Adria fusese repartizată de mai multe săptămâni la un raion de şosete. Clienţii erau relativ puţin numeroşi în acea zi, fapt ce îi permise să înceapă inventarul.

Mâine va avea la dispoziţie o jumătate de zi liberă. Apoi va fi vineri. Şi pe urmă weekendul... Din păcate, Larry trebuise să plece în provincie şi nu va putea mânca împreună cu el aşa cum făceau în fiecare duminică. Se obişnuiseră să se întâlnească într-un pub. Adria adora aceste ieşiri. Ştia că şi lui Larry îi plăceau. Bietul Larry... El era asistent social şi meseria lui nu-i lăsa deloc timp liber. Considera că trebuie să fie disponibil zi şi noapte. Cei care aveau nevoie de el puteau să-i bată la uşă indiferent la ce oră.

Cineva se opri în faţa raionului ei şi un zâmbet automat apăru pe buzele Adriei. Când îl recunoscu pe şoferul maşinii albastre, simţi că încremeneşte. Nu-l zărise decât o fracţiune de secundă, dar acel chip bronzat cu trăsături energice, încadrat de un păr de culoare închisă, rămăsese întipărit în memoria ei.

El o studia fără să scoată niciun cuvânt.

— Totul este în regulă? o întrebă el în cele din urmă. Vreo vânătaie?

— Hmm... nu. Tânăra înghiţi în sec.

— Sunteţi amabil că vă interesaţi, dar nu e cazul. A fost numai vina mea. N-ar fi trebuit să traversez printr-un loc nepermis. Eram în întârziere şi...

Îşi lăsă fraza în suspensie, apoi schimbă brusc subiectul:

— Cum m-aţi găsit? se miră ea.

— Uşor... V-am văzut intrând în acest magazin. Era încă închis, deci am ajuns la concluzia că sunteţi o angajată, nu o clientă. De un sfert de oră, am luat la rând toate raioanele în căutarea dumneavoastră...

— Aş fi putut lucra la birouri. Bărbatul începu să râdă.

— E adevărat.

Adria nu mai ştia ce să spună. Nu-l mai văzuse niciodată până astăzi pe acest bărbat şi totuşi el o atrăgea într-un mod ciudat. Câţi ani o fi având? Treizeci şi trei, poate treizeci şi patru? înalt, bine clădit, purta cu eleganţă un costum gri a cărui culoare se potrivea cu ochii lui.

Probabil că nu ducea lipsă de bani... Asta se ghicea după hainele lui, după siguranţă, după autoritatea care atingea aproape aroganţa.

Privirea Adriei se opri pe buzele lui senzuale, ferme, bine desenate. Simţi că o trece un fior şi îşi feri privirea.

— Îmi pare rău pentru... pentru ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, îngăimă ea. Dar să ştiţi că nu aveţi nimic a vă reproşa! Chiar dacă m-aţi fi lovit, eu eram vinovata!

— Dar n-am venit să-mi cer scuze! exclamă el. Totuşi, dacă ţineţi cu adevărat să vă faceţi iertată...

— Da?

— Cinaţi cu mine diseară.

— Nu, mulţumesc.

— Nu ieşiţi cu necunoscuţi?

O cântări din priviri. Părea s-o evalueze.

— Mă numesc Kyle Hamilton şi vin din Sainte-Amelia, declară el cu o încetineală studiată. Uite că m-am prezentat!

— Saine-Amelia?

— O insulă din Caraibe. Producem rom...

— Foarte interesant, şopti ea. Şi acum vă rog să mă scuzaţi...

— Dar dumneavoastră cum vă numiţi? insistă el.

— N-are importanţă... Trebuie să vă refuz invitaţia, domnule Hamilton. Sunt ocupată diseară.

— Păcat!

Bărbatul dădu din mână şi se îndepărtă. Iar Adriei îi părea deja rău că spusese nu... Tipul îi plăcea, nu mai încăpea nicio îndoială în această privinţă. Avea o personalitate

foarte puternică şi o atrăgea ca un magnet. Dar, din păcate, era prea târziu pentru regrete!

***

Se făcuse foarte cald când Adria părăsi în sfârşit magazinul, la sfârşitul după-amiezii.

Se opri o clipă pentru a-şi strânge baretele la sandalele cu tocuri înalte, sprijinindu-se cu o mână de zid.

— Pot să vă ajut? se interesă o voce bărbătească. Adria îşi îndreptă repede spatele. Bărbatul din maşina albastră se afla în faţa ei… Şi o privea cu atenţie.

— Surprinsă că mă vedeţi?

— Sincer, da! admise ea.

— Credeaţi că o să mă descurajez atât de uşor?

— Nu sunteţi obişnuit cu refuzurile… ghici ea. Bărbatul începu să râdă.

— Asta e cu totul altceva. Ştiţi că s-a făcut aproape o oră de când vă aştept? Nu voiam să vă pierd…

— De ce?

— Fiindcă vreau să cinăm împreună!

— Dar v-am spus că… El o întrerupse.

— Nu era un pretext? Adria nu-i răspunse.

— Chiar trebuie să ieşiţi undeva în seara asta? Era adevărat? insistă el.

Ea îi susţinu privirea apoi, de bunăvoie, îşi recunoscu minciuna.

— Era doar un pretext…

— Atunci acceptaţi invitaţia mea!

— Nu sunt îmbrăcată pentru… El o întrerupse din nou.

— Sunteţi perfectă şi ştiţi asta la fel de bine ca şi mine! Aş putea să vă duc la Ritz…

Fu rândul Adriei să izbucnească în râs.

— La Ritz! Tocmai acolo? La drept vorbind, eu prefer un loc mai simplu.

— Cum vreţi. Veniţi…

O prinse de cot, în timp ce continuă:

— Maşina mea este parcată în apropiere. Sub un panou pe care scrie staţionarea interzisă… Dacă n-am primit o amendă, e o adevărată minune!

Găsi însă cartonaşul verde sub ştergător.

— Minuni nu mai există în vremea noastră! oftă el băgându-l în buzunar. E al treilea cartonaş pe care îl primesc astăzi! Aş fi făcut mai bine să iau taxiul în loc să închiriez o maşină.

Băgă cheia în contact şi demară.

— Vom trece mai întâi pe la Claridge, unde locuiesc… Las maşina acolo şi bem un pahar înainte de a cina.

La Claridge! Tocmai acolo… Adria îşi spuse amuzată că îşi făcea intrarea în lumea bună.

— Colecţionaţi amenzi? îl întrebă ea.

— Fără voia mea… Dar având în vedere că plec în acest weekend, nu le dau nicio atenţie. Nu cred că o să mă urmărească până în Caraibe!

Adria îi aruncă o privire cu coada ochiului. Profilul lui se detaşa pe geamul portierei. Îi admiră fruntea înaltă, nasul puţin acvilin, bărbia voluntară. Apoi îi privi mâinile aşezate pe volan. Purta pe degetul mic o şevalieră din aur gravată cu iniţialele K şi H.

Tânăra avu brusc impresia că i se înfundă urechile. La fel ca şi cum s-ar fi găsit într-un avion care îşi începuse dintr-odată coborârea. Dar ea nu fusese niciodată cu avionul! Cel puţin, nu după câte ştia ea…

Kyle îi remarcă imediat indispoziţia.

— Nu vă simţiţi bine? o întrebă el neliniştit.

Adria avea impresia că are picioarele de vată… Şevaliera asta reprezenta ceva pentru ea, ar fi putut jura. Avu impresia că o revede, undeva în străfundurile memoriei, strălucind în soare… Apoi imaginea dispăru.

— Nu vă simţiţi bine? repetă Kyle.

— Nu, nu… îl linişti ea.

Rătăcirea ei nu durase decât o clipă. Acum îşi regăsise surâsul obişnuit.

— E o maşină închiriată? îl întrebă ea.

— Da. Dar nu vă temeţi, o să fac în aşa fel încât nimeni să nu aibă probleme din cauza amenzilor mele!

Adria îşi regăsise stăpânirea de sine când sosiră la Claridge. Kyle întinse cheile maşinii portarului, apoi îşi conduse invitata la bar.

— O să beţi un coniac, hotărî el. În maşină m-am speriat… Am crezut că o să leşinaţi!

— Ce idee! Dar nu-mi prea place coniacul… Prefer un gin tonic dacă se poate.

— Cum doriţi… Şi comandă un gin-tonic şi un whisky. Apoi se întoarse spre ea şi îi adresă un surâs. Tot nu vă cunosc numele!

De data asta, tânăra nu mai ezită.

— Adria Morris.

Adria? Nu e un nume prea obişnuit…

Nu…

Se înroşi, apoi continuă:

— Părinţii mei…

Se întrerupse brusc şi începu să tuşească. Îşi simţea obrajii în flăcări.

Sosirea băuturilor crea o diversiune.

— Deci, locuiţi pe o insulă… rosti ea după ce bău câteva înghiţituri de gin tonic. O insulă mare?

— Câteva zeci de kilometri pătraţi…

— Cui aparţine?

— Având în vedere că sunt singurul moştenitor de sex bărbătesc în viaţă, presupun că mie… Fratele meu a murit acum doi ani într-un accident de maşină.

— Oh! se mulţumi ea să rostească. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Aveţi şi surori? îl întrebă la sfârşit Adria.

— Una singură. Iar mama mea trăieşte. Amândouă locuiesc împreună cu mine la Sainte-Amelia.

— Şi fabricaţi rom?

— Da. Avem propriile noastre distilerii. Cunoaşteţi Caraibele?

— Din nefericire, nu.

— Ar trebui să veniţi acolo să vă petreceţi vacanţele. Este un loc idilic! Plajele din Sainte-Amelia sunt cele mai frumoase din lume...

Şi-l imagină în costum de baie, pe o plajă cu nisip alb şi fin, înconjurată de cocotieri... Imaginea era atât de incredibil de clară, încât, timp de o clipă, avu impresia că se găseşte acolo.

— Aveţi noroc! Să trăieşti la soare tot anul e un adevărat vis! exclamă ea.

— Familia Hamilton este stabilită în Sainte-Amelia de mai mult de trei sute de ani. Nici nu mi-aş putea închipui o altă existenţă...

— Şi sunteţi ultimul descendent al acestei familii... Kyle zâmbi cinic.

— Dacă nu mă căsătoresc, va trebui să-l conving pe bărbatul care se va căsători cu sora mea să-şi schimbe numele...

Inima Adriei făcu un mic salt. Deci nu era căsătorit... Dar asta nu schimba cu nimic lucrurile: probabil că nu-l va mai revedea niciodată. Nu spusese el adineaori că va pleca în weekend spre această insulă a paradisului?

— Am vorbit destul despre mine! exclamă el. E rândul dumneavoastră.

Adria îşi roti paharul între degete.

— Nu e mare lucru de spus... Locuiesc la marginea oraşului, într-o mică pensiune de familie. Şi ştiţi deja că sunt vânzătoare!

— Aveţi familie?

— Nu, după câte ştiu.

El o examină fără să mai scoată un cuvânt. Apoi schimbă deliberat subiectul.

— Vă place bucătăria italienească?

— Foarte mult. Kyle se ridică.

— Perfect! în acest caz, mă duc chiar acum să telefonez ca să ni se rezerve o masă. Mă aşteptaţi aici? Nu durează mult.

Împărţită între dorinţa de a fugi şi aceea de a rămâne, Adria ezita… Să-şi petreacă seara în compania lui Kyle? Era o greşeală. Acest bărbat avea puterea de a o tulbura nespus de mult şi ştia deja că îi va fi greu să-l dea uitării.

Kyle reveni înainte ca ea să fi putut lua o hotărâre.

— Am rezervat o masă pentru ora şapte şi jumătate. Vă convine?

— Foarte bine. Dar mă gândeam…

— Ce anume?

— Că obişnuiţi să cinaţi mai târziu. În ţările calde orele de masă sunt diferite, nu-i aşa?

— Nu e o regulă absolută.

Adria mai bău câteva înghiţituri de gin tonic.

— V-aţi întors la hotel în această după-amiază, remarcă ea.

— De unde ştiţi?

— Purtaţi o altă cămaşă. Şi v-aţi bărbierit. Kyle izbucni în râs.

— Aveţi un spirit foarte dezvoltat de observaţie, după câte văd.

Apoi adăugă pe un ton destins.

— Când încerci să impresionezi o femeie, e mai bine să ai grijă de aparenţe. N-aş avea nicio şansă neras şi cu cămaşa şifonată!

— Încercaţi să mă impresionaţi? se miră ea.

— Te surprinde asta? Probabil că nu sunt primul… Eşti o fată frumoasă, Adria.

— O fată? exclamă ea. Adineaori ai spus că sunt o

femeie! Bărbatul începu să râdă.

— Trebuie să fiu foarte atent cu tine, Adria. Nu te superi că îţi spun aşa? Iar tu să-mi spui Kyle, la fel ca toţi prietenii mei. Acum că ne-am înţeles în această privinţă, spune-mi, câţi ani ai?

— Douăzeci şi patru.

— Şi eu am treizeci şi patru... Cu zece ani mai mult decât tine. E prea mult?

— Întrebarea nu are rost.

— De ce?

— Fiindcă o să pleci spre Sainte-Amelia.

Îşi simţi inima grea. Da, el o să plece... Şi brusc dori să întindă mâna, să-i mângâie frumosul chip viril, buzele senzuale...

Kyle... Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el.

O invitase într-un restaurant select şi foarte la modă. Apoi dansară, iar când obrazul lui se lipi de al ei, i se păru un gest firesc. Avea impresia că se topeşte în braţele lui, că e una cu el. I se întâmplase de puţine ori să se simtă atât de în siguranţă.

— Mi-ai produs un şoc azi-dimineaţă! îi spuse el după ce se întoarseră la masă. Semeni atât de mult cu o femeie pe care am cunoscut-o pe vremuri...

Adria tresări.

— Semăn mult... cu ea?

— Fizic, da. Dar asemănarea se opreşte aici! După o scurtă tăcere, el o întrebă:

— O să ne mai vedem înainte de plecarea mea?

— Dacă vrei... se auzi ea răspunzând.

— O să trec să te iau mâine seară, la închiderea magazinului.

— Mâine sunt liberă toată după-amiaza!

— Atunci te duc la Brighton. Îţi place marea?

— Oh, da!

Cum se va termina povestea asta? Ghicea cu uşurinţă...

Kyle va pleca. Va avea câteva minunate amintiri… şi dureroase regrete.

Fu destul de dezamăgită că el nu-i propusese s-o însoţească. Nici măcar nu încercase s-o sărute. Se mulţumise să-i cheme un taxi şi să plătească în avans cursa.

Când ajunse acasă, era aproape miezul nopţii. Acasă… Se putea numi astfel această cameră modestă de la primul etaj al unei pensiuni ieftine de familie? O înveselise cum putuse mai bine cu câteva pernuţe colorate şi nişte postere. Dar ansamblul nu părea deloc luxos!

Înainte să se stabilească aici, vizitase mai multe pensiuni de familie în compania lui Larry. Aceasta era una dintre cele mai bine administrate.

Îi fu destul de greu să adoarmă în această noapte. Nu-şi putea lua gândul de la Kyle… Şi în urmă cu douăzeci şi patru de ore habar nu avea de existenţa acestui bărbat!

— De necrezut… şopti ea, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă pe divanul îngust.

Kyle avea cu şase ani mai mult decât Larry. Părea mult mai matur, mult mai sigur pe el… Precis nu-i lipsiseră niciodată banii! Nu-şi făcuse niciodată griji la sfârşitul lunii pentru plata chiriei…

Când Adria reuşi în sfârşit să adoarmă, fu doar ca să-l viseze pe Kyle… Pe el sau pe un altul? Când se trezi, acesta fu primul gând care îi veni în minte. Era posibil ca una dintre fantomele trecutului ei să vină să-i bântuie nopţile?

***

Kyle o aştepta în faţa intrării principale a marelui magazin. Purta un costum subţire de culoare gri şi o cămaşă cu gulerul descheiat, care lăsa să se întrezărească pieptul bronzat.

— Eşti făcut să trăieşti în zone cu climă blândă, remarcă

ea. O dată e frumos şi la Londra şi toţi par să sufere de căldură. Dar tu pari să te simţi în largul tău...

— Chestiune de obişnuinţă.

O studie cu admiraţie. Adria îmbrăcase un taior din bumbac de un verde închis.

— Culoarea asta îţi vine de minune, o asigură el. Două vânzătoare trecură pe lângă ei. Întoarseră capul şi Adria îşi spuse că bârfele nu vor întârzia să apară pe socoteala ei... Dar de fapt, îi era perfect indiferent!

— Sper că ţi-e foame, îi spuse Kyle. Am cerut de la hotel un coş de picnic.

Adria bătu din palme.

— Oh! Mergem la picnic? Ce idee bună!

Kyle îşi parcase corect maşina de data asta, aşa că nu primise nicio amendă.

Se îndreptă spre coastă şi, după o oră, ajunseră în apropierea Brightonului. În loc să se îndrepte spre oraş, Kyle o luă pe un drum de pământ bătătorit care îi duse pe culmea unei faleze ce domina marea.

— Ne vom simţi foarte bine aici. Ce părere ai? o întrebă el.

— E un loc minunat, îl asigură ea cu sinceritate. Adria aşează conţinutul coşului pe faţa de masă în carouri pe care o întinsese pe iarbă.

— Şampanie! exclamă ea.

O bănuială îi trecu prin minte.

— Ai intenţia să-mi dai de băut ca... ca să-ţi atingi scopul?

El o fixă fără să scoată niciun cuvânt şi Adria simţi că roşeşte.

— Iartă-mă. A fost o glumă prostească...

— Nu atât de prostească. Poate că m-am gândit la asta când am comandat şampanie.

— M-aş mira! Ca şi cum ai avea nevoie să recurgi la asemenea subterfugii pentru a seduce femeile!

— Depinde de împrejurări... îmi placi, Adria. Îmi placi chiar foarte mult...

— Dar o să pleci, îi reaminti ea. Ştii la fel de bine ca şi mine... Nimic nu este posibil între noi!

— Aş putea să-mi prelungesc şederea aici. În acest caz, ai accepta să-mi ţii companie?

Adria abia mai putea respira, de parcă fugise nu ştiu câţi kilometri. Oare Kyle vorbea serios? Nu ştia.

— Am nevoie de timp de gândire, răspunse ea cu prudenţă în cele din urmă.

Inima îi bătea să se rupă. Brusc, Kyle o trase spre el şi buzele lor se întâlniră într-un sărut pasionat.

Larry o sărutase de două sau trei ori, dar ea nu simţise nimic. Însă în braţele lui Kyle avea impresia că se prăbuşeşte într-un abis. Totul se învârtea în jurul ei...

Kyle îi mângâia sânii şi ea nu se gândi să protesteze. Totul i se părea atât de firesc. Dorinţa o făcu să tremure. Se cambră, oferindu-se.

— Kyle... şopti ea.

El îi deschise un nasture. Un al doilea. Apoi îşi ridică brusc capul şi rămase nemişcat. Adria deschise ochii uimită. Kyle fixa mica pată pe care o avea pe unul din sâni.

— Nu-i nimic, şopti ea. Un semn din naştere. Şi îl atinse cu vârful degetelor.

— Are forma unei semiluni.

— Ştiu!

Şi o împinse cu bruscheţe.

— Da, ştiu! repetă el pe un ton dur. O luă de umeri şi o scutură furios.

— Ce joc faci, Lisa?

Capitolul 2

Urechile Adriei vâjâiau din ce în ce mai puternic. Era absolut incapabilă să se gândească, să judece... Se mulţumea să-l privească pe Kyle cu nişte ochi nemăsurat de mari pe chipul care pălise brusc.

El continua s-o scuture de umeri, fără pic de blândeţe.

— Nu-mi răspunzi odată?

— Eu... eu nu înţeleg, îngăimă ea.

Abia îşi auzea vocea, care părea să vină de foarte departe, printr-o ceaţă deasă.

— Cine este Lisa? îl întrebă ea.

— Nu mai juca teatru! Te-am recunoscut!

— Dar...

El o zgâlţâi din nou.

— Dacă mi-ai da acum câteva explicaţii? Ştiu că nu eşti Adria, ci Lisa. Semnul ăsta din naştere este dovada!

— Eu... eu...

O trecu un fior şi simţi că i se face greaţă. Şocul fusese prea brutal. În ciuda aerului cald, îngheţase. Apoi i se păru că i se face din ce în ce mai frig... Ceaţa care o înconjura se făcu de nepătruns... Leşină.

Când redeschise ochii, văzu că el o privea cu îngrijorare. Îi cuprinsese încheietura mâinii şi îi căuta pulsul.

— M-ai speriat îngrozitor! oftă el. Inima îţi bătea atât de neregulat! Am crezut că o să mori!

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Oh! Ce emoţie!

Adria vru să se ridice dar el o împiedică.

— Nu! Nu te mişca!

— Mă simt atât de slăbită... şopti ea.

— Nu mai pricep nimic! Credeam că joci teatru. Dar n-ai fi putut simula un asemenea leşin! Nici cea mai bună actriţă n-ar fi fost în stare. Dacă eşti cu adevărat Adria Morris, asta înseamnă că m-am înşelat! Eu...

— Nu sunt Adria Morris, îi mărturisi ea. Nu ştiu cine sunt. Şi asta durează de doi ani!

— De doi ani?!

— Trebuia să-mi iau un nume oarecare, fiindcă nu reuşeam să mi-l amintesc pe al meu. Cine este această... această Lisa?

— Cumnata mea.

Cu un efort vizibil, adăugă:

— Soţia fratelui meu.

— Cel care a murit în accidentul de maşină?

— Da.

Kyle era la fel de palid, în ciuda bronzului său. Îşi trecea mâna peste frunte cu un aer năucit.

— Toate astea nu au niciun sens! Lisa a murit în acelaşi timp cu Paul... Amândoi sunt înmormântaţi în cavoul familiei de la Sainte-Amelia.

Adria reuşi în sfârşit să se ridice în capul oaselor.

— Nu... nu este posibil, îngăimă ea. Ce poveste nebunească! Cum aş putea fi Lisa Hamilnton dacă ea este moartă?

Tânăra trase aer în piept.

— I-aţi văzut corpul?

— Nu. Maşina a luat foc şi ocupanţii ei au fost carbonizaţi. Cum să-i identifici în asemenea condiţii? Dar având în vedere că Paul şi... şi Lisa fuseseră văzuţi în maşină doar cu o oră înaintea tragediei, nimeni nu şi-a pus întrebări.

El o fixă gânditor.

— Povesteşte-mi versiunea ta...

— Ce-aş putea să-ţi spun? Am fost găsită leşinată, într-o toaletă a gării Victoria. Nu aveam niciun ban asupra mea, niciun act de identitate. Am fost dusă la spital şi, când mi-am revenit, nu-mi mai aminteam de nimic.

— De nimic? insistă el.

— Absolut nimic, rosti ea apăsând pe fiecare cuvânt. Eram amnezică.

— Gara Victoria… şopti Kyle ca pentru sine. Poate că veneai de la aeroport. Nu ţi-a rămas nimic, după câte spui?

— În afara rochiei de pe mine! spuse ea cu amărăciune.

— O mai ai?

— Da, am păstrat-o. E singura legătură pe care o mai am cu trecutul meu. Vrei s-o vezi?

— Hai!

O ajută să se ridice în picioare.

— Te simţi în stare să mergi la Londra? o întrebă el îngrijorat.

— Bineînţeles.

Nu schimbară niciun cuvânt pe drumul de întoarcere. Dată complet peste cap de ultimele evenimente, Adria nu ştia ce să mai creadă.

Lisa Hamilton… Acest nume nu trezea în ea nicio rezonanţă. Era cumnata lui Kyle? Locuise înainte în Caraibe? Nimic nu avea sens… Mai ales faptul că Lisa Hamilton, moartă şi îngropată la mii de kilometri de aici, fusese regăsită la Londra!

Îşi cuprinse capul între mâini. Avea impresia că bietul ei creier înfierbântat o să facă explozie.

— Nu te mai gândi la toate astea, îi spuse Kyle.

— Uşor de zis.

— Haide mai întâi să vedem rochia aceea. Poate că ea îmi va reaminti de ceva…

Nu le mai trebui mult să ajungă în faţa pensiunii de familie unde locuia Adria şi tânăra îl conduse pe Kyle în camera ei. Încercă să vadă această încăpere mobilată fără gust prin ochii vizitatorului ei. Şi brusc îi fu ruşine. Kyle Hamilton era obişnuit cu luxul. Şi în mod sigur că şi Lisa Hamilton.

Îşi deschise dulapul, scoase rochia de mătase naturală pe care o păstrase ca pe un fetiş, dar pe care nu mai îndrăznise s-o poarte de doi ani.

— Pune-o pe tine, o rugă Kyle. Adria îl ascultă.

— Nu-mi aminteşte de nimic, şopti el, vizibil dezamăgit.

— Ştiai toată garderoba cumnatei tale?

— De fapt, nu, aşa e...

— Honoré, numele acesta îţi spune ceva? îl întrebă ea.

Kyle tresări.

— Repetă.

— Honoré. E eticheta croitorului. Poliţia a făcut cercetări dar nu a găsit nicio casă de modă cu acest nume.

— Lasă-mă să văd!

Înşfăcă rochia şi îi întoarse gulerul.

— Honoré! exclamă el. E cel mai bun stilist din Charlotte Amélia!

— Charlotte Amélia?

— Capitala insulei Saint-Thomas. Făcu o pauză.

— Accidentul a avut loc la Saint-Thomas, declară el căutându-şi cu grijă cuvintele.

Îi căută privirea.

— Toate aceste nume nu-ţi spun nimic? Saint-Thomas, Charlotte Amélia?

— Absolut nimic, oftă ea.

— Paul?

— Nu.

Uitase până şi prenumele soţului ei! Nici măcar nu ştia că a fost măritată... Când o găsiseră, nu purta verighetă. Se putea vedea însă urma unui inel pe degetul inelar de la mâna stângă. O urmă subţire, albă pe pielea bronzată a degetului inelar. Dar nimeni nu dăduse vreo atenţie acestui aspect.

— Stai jos, te rog, îi spuse ea. Şi vorbeşte-mi... despre Lisa.

El luă loc pe unicul scaun din cameră şi ea se aşeză în faţa lui, pe marginea patului.

— Nu ştiam nimic despre tine până în ziua când Paul te-a adus la Sainte-Amelia, începu el. Aţi făcut cunoştinţă în Elveţia, într-o staţiune de sporturi de iarnă. V-aţi căsătorit

acolo.

Adria ridică din sprânceană.

— S-a căsătorit fără să-şi anunţe familia?

— Paul acţiona întotdeauna împins mai mult de impuls decât de raţiune.

— Când a avut loc această căsătorie?

— Cu trei luni înainte de accident. Chipul lui se înăspri.

— Intre tine şi Paul totul se terminase deja…

— Doar după trei luni de căsătorie?

— Nu eraţi făcuţi unul pentru celălalt. Dar la ce bun să mai vorbim despre asta acum? Ceea ce mi-ar plăcea să ştiu este cum ai ajuns la Londra.

— Şi cine era cealaltă femeie? Cea care a fost înmormântată în locul meu… Cu condiţia, bineînţeles, ca eu să fiu Lisa!

— Oh, din acest punct de vedere nu mai încape nicio îndoială!

Adria strânse din pumni.

— Trebuie să ştiu, şopti ea. Totul! Cine eram înainte de a mă căsători cu fratele tău?

— Te numeai Lisa Cosgrave. După spusele tale, erai orfană. O mătuşă bătrână te crescuse şi, la moartea ei, îţi lăsase o mică sumă de bani. Suficientă ca să-ţi poţi petrece o vacanţă la munte, în Elveţia.

Cu un ton egal, adăugă:

— Ai douăzeci şi trei de ani, nu douăzeci şi patru.

— Ştii data zilei mele de naştere?

— Paisprezece aprilie. Apoi Kyle ridică din umeri.

— Mai mult de atâta nu ştiu. Erai întotdeauna foarte discretă în privinţa trecutului tău.

Adria îi susţinu privirea.

— Nu erai de acord cu această căsătorie, ghici ea. Cum am fost primită de familia ta?

— Mama era departe de a fi încântată. Îşi făcuse atâtea speranţe în privinţa mezinului ei… În schimb te înţelegeai

foarte bine cu sora mea, Madalyn.

— Deci sora ta refuza să creadă că mă măritasem cu fratele tău pentru banii lui? Cum mă acuzaţi probabil cu toţii…

— Şi pretinzi că ţi-ai pierdut memoria?

— Dacă mi-am pierdut memoria, asta nu mă împiedică să judec cu luciditate, reflectă ea cu amărăciune.

— După câte spunea Paul, ai refuzat să te culci cu el. Şi nu-i mai rămăsese decât un singur mijloc de a-şi atinge scopurile: să te ia în căsătorie.

Adria se înroşi ca para focului.

— Nu-ţi prea iubeai fratele, remarcă ea.

— Eram foarte diferiţi, recunoscu el.

Câteva clipe de tăcere, timp în care Kyle o privi cu intensitate, părând că vrea s-o întrebe ceva.

— Tot nu-ţi aminteşti nimic?

— Nimic…

— Ai fost totuşi surprinsă că apar în magazin…

— Fiindcă te-am recunoscut!

— Aha!

— Fiindcă fuseseşi gata să dai cu maşina peste mine în acea dimineaţă! îi reaminti ea.

Adria se ridică şi se duse să-şi sprijine fruntea de geamul rece.

— Cred că e de preferat că mi-am uitat complet trecutul, oftă ea.

— Ceea ce ţi-am spus nu-ţi place?

— Versiunea ta nu-mi place, îl corectă ea. Şi se întoarse brusc cu faţa spre el.

— E îngrozitor să n-ai memorie! Viaţa mea a început acum doi ani… Tu ai treizeci şi patru de ani de amintiri! Iar eu…

Strânse din dinţi.

— Dar sunt sigură că personalitatea nu se schimbă. Acum aş fi incapabilă să mă mărit cu un bărbat pentru banii lui.

Probabil că la fel eram şi înainte.

— Deci îl iubeai pe Paul?

— Nu ştiu, oftă ea. Probabil…

Din nou se instală o tăcere apăsătoare. Kyle fu primul care o rupse.

— Eşti o văduvă bogată, Lisa. Jumătate din domeniu îţi aparţine.

— Nu-l vreau!

— Trebuie să te întorci la Sainte-Amelia! Acolo este locul tău!

— Dar…

— Pentru mine, o întrerupse el, nu există nicio îndoială. Eşti Lisa! O ştiu, o simt, sunt sigur de asta!

— Te cred… şopti ea. Dar nu vreau să merg la Sainte-Amelia. Locul meu este aici! Aici am reînceput o nouă viaţă şi…

Kyle privi în jurul lui strâmbându-se.

— Te simţi la tine acasă în camera asta sumbră? Imposibil! Şi nu-mi spune că vocaţia ta este de a vinde şosete! De ce refuzi să părăseşti Londra?

O privi cu atenţie, strângând din pleoape.

— Din cauza unui bărbat? Adria scutură din cap.

— Nu. Nimic serios… Dacă lucrurile ar fi stat aşa, nu ţi-aş fi acceptat invitaţia de aseară.

— Atunci? Spune-mi ce te reţine?

— Tu! îl învinui ea.

— Eu?!

— Atitudinea ta s-a schimbat complet când ai descoperit că aş… putea fi…

— Că eşti, o corectă el. Îţi repet că nu mai am niciun dubiu în privinţa asta!

Kyle ridică din umeri, apoi continuă.

— Bineînţeles că atitudinea mea s-a schimbat! Pune-te în locul meu! Te credeam moartă şi brusc ai reapărut. Ce şoc!

— Te înţeleg…

Adria reflectă cu repeziciune. Să se ducă la Sainte-Amelia, în această insulă însorită despre care nu păstrase nicio amintire? Era singurul mijloc de a-şi solicita memoria, de a reînnoda legăturile cu trecutul.

— Trebuie să te întorci acolo, Lisa! insistă el. Tânăra trase adânc aer în piept.

— Ne-am înţeles, se hotărî ea.

O fixa, dar privirea lui rămânea impenetrabilă.

— O să-i telefonez mamei şi lui Madalyn. Trebuie să le pun la curent... În cât timp crezi că vei putea pleca?

— După ce o să-mi dau demisia, cred că va trebui să mai lucrez o lună, în perioada preavizului. Chiria mea e plătită pentru trimestrul viitor. Aşa că, eu...

— Eşti bogată de acum, Lisa! repetă el. Nu mai ai nevoie să lucrezi şi poţi să-ţi iei adio pentru totdeauna de la această mizerabilă pensiune de familie!

Adria ezită.

— Lasă-mă cel puţin o săptămână. Pleacă aşa cum era prevăzut... Voi veni atunci când mă voi simţi pregătită.

— Categoric nu! O să te aştept. Ai nevoie să ţi se reamintească în fiecare moment cine eşti.

Şi cine era ea? O oarecare Lisa Hamilton, pretindea el. Văduva unui anume Paul Hamilton... Trebuia să-l creadă pe cuvânt.

Adria Morris îşi încheiase rolul.

***

Când avionul pe ruta Londra-New York decolă, Lisa privi prin hublou. O ploaie posomorâtă îneca peisajul. Când va revedea Anglia? Când îl va mai revedea oare pe Larry?

Acesta ţinuse s-o însoţească la aeroport. Era singurul căruia considerase că trebuie să-i dezvăluie adevărul. Bietul Larry! îi venea greu să-şi ascundă decepţia.

— Să ai mare grijă de ea, îi spusese el lui Kyle în

momentul când îşi luau rămas bun. A fost deja atât de traumatizată…

Kyle aşteptase să treacă de cealaltă parte a barierelor ca să remarce pe şoptite:

— E îndrăgostit de tine.

— Deloc! Nu se gândeşte decât la munca lui.

Lisa se sprijini de spătarul fotoliului confortabil şi închise ochii. Larry îndrăgostit de ea? Kyle se înşela… Sigur că o sărutase de mai multe ori, dar fără pic de pasiune. Şi oricum avea intenţia să rămână în legătură cu el. O să-i scrie regulat.

Bineînţeles că voiajau la clasa întâi… Şi ştia acum că nu era vorba de prima ei călătorie cu avionul. De altfel, pentru a ajunge în Elveţia, folosise în mod sigur acest mijloc de transport.

De ce sporturile de iarnă? Era oare o schioare bună? Sau se dusese într-o staţiune renumită doar în speranţa de a găsi un soţ bogat?

Stewardesa se apropie de ei, zâmbitoare.

— Puţină cafea, doamnă?

O luase drept soţia lui Kyle şi acesta nu încerca să lămurească neînţelegerea.

Călătoria va fi interminabilă, o prevenise el. După ce vor ajunge la New York, vor trebui să ia alt avion până la Saint-Thomas unde îşi vor petrece noaptea. Apoi, a doua zi, vor zbura spre Tortola, o altă insulă. Şi de acolo vor lua un avion pentru Sainte-Amelia.

O adevărată expediţie! Dar această expediţie o mai făcuse o dată după căsătoria ei, chiar dacă nu-şi mai amintea deloc de ea.

Care era pe atunci starea ei de spirit? Era îndrăgostită de Paul, soţul ei? Nu era în stare să-şi ofere niciun răspuns la toate aceste întrebări.

***

Ajunseră în sfârşit la New York unde trebuiau să aştepte avionul pentru Saint-Thomas. Având în vedere că voiajau cu clasa întâi, avură dreptul la salonul VIP unde li se serviră cocteiluri.

Lisa îşi ridică paharul şi încercă să surâdă.

— Ce lux! rosti ea ironică.

Kyle se mulţumi să ridice din umeri cu indiferenţă.

— Traversarea dintre Tortola şi Sainte-Amelia este lungă? îl întrebă ea.

— Vreo jumătate de oră.

— Sper că n-o să am rău de mare…

— N-ai avut niciodată. Te-am plimbat de multe ori la bordul *Seajade-ului…*

O învălui într-o privire aproape îngrijorată.

— *Seajade!* insistă el. Asta nu-ţi spune nimic?

— Nu. E un vapor?

— Un velier.

Timp de o fracţiune de secundă, i se păru că vede în faţa ochilor nişte pânze albe umflate de vânt.

— Dacă m-ai invitat la bord, înseamnă că nu aveai o părere atât de proastă despre mine, şopti ea.

El deschise gura, apoi o închise. Ce-o fi avut de gând să-i spună? Lisa se pregătea să-l întrebe dar nu mai avu timp. O tânără intrase în salon. Iar Kyle se ridicase pentru a-i ieşi în întâmpinare.

— Isabelle! exclamă el. Ce surpriză plăcută! Tânăra îl sărută pe gură.

— Îmi pare atât de bine că te văd, Kyle…

În taiorul Chanel de culoare albă, escarpenii fini, cu părul blond lung până la umeri, era de o eleganţă ieşită din comun.

— Am telefonat la Sainte-Amelia şi am aflat că te întorci astăzi, continuă ea. Şi atunci mi-am schimbat planurile… Să ştii că mi-ai lipsit.

— Am fost obligat să-mi prelungesc sejurul.

— Ştiu. Madalyn m-a pus la curent.

Se întoarse spre Lisa care, fără să scoată niciun cuvânt, urmărise conversaţia lor.

— Bună! îi spuse ea.

Îi întinse mâna şi Lisa nu putu face altceva decât s-o strângă. Alături de această femeie se simţea atât de ştearsă. Isabelle avea alura unui manechin. Oare ce reprezenta ea pentru Kyle? Doar o prietenă?

O gelozie bruscă puse stăpânire pe ea.

— Pe vremuri, n-ai cunoscut-o pe Isabelle, îi spuse Kyle.

Şi îşi făcu datoria, prezentându-le.

— Lisa Hamilton... Şi Isabelle Barrymore, din Saint-Thomas.

— Nici pe Paul nu l-am cunoscut, completă Isabelle. Şi îi adresă Lisei un surâs fermecător.

— Probabil că e îngrozitor să nu-ţi aminteşti de nimic!

— Cu puţin noroc îşi va regăsi memoria, o asigură Kyle.

— Trebuie să vă petreceţi noaptea la noi acasă! propuse Isabelle. Părinţii mei n-ar înţelege de ce trebuie să vă duceţi la hotel când noi avem atâtea camere de oaspeţi.

— Fiindcă i-ai telefonat lui Madalyn, ai aflat cumva dacă ne trimite vaporul? o întrebă Kyle.

— Da, vă aşteaptă mâine în port la Tortola.

— Perfect! În acest caz, nu mai e nevoie să telefonez. Lisa aruncă pe furiş o privire spre mâna stângă a Isabellei. Nu purta inel... deci nu era oficial logodită cu Kyle! Curios lucru, dar această constatare îi făcu plăcere.

Peste câteva minute pasagerii pentru Saint-Thomas fură rugaţi să se îmbarce. Clasa întâi a Boeingului 707 era aproape goală, aşa că Isabelle se putu aşeza în apropierea lor.

— Ce păcat că nu avem un Concorde pe această linie! spuse ea încheindu-şi centura. Ne-ar permite să câştigăm timp. Presupun că aţi călătorit cu un Concorde între Londra

şi New York?

— Nu, n-am putut obţine locuri, răspunse Kyle. Zborurile erau complete.

— Păcat!

Isabelle îi adresă un surâs Lisei.

— Probabil că eşti epuizată!

Dar nu sunt o invalidă, avu chef să replice Lisa, furioasă foc. Dar reuşi să-şi ţină gura. Ar fi greşit să se supere când Isabelle încerca doar să se arate amabilă…

— Călătoria a fost cam lungă, declară ea.

— Nu te-ai uitat la film?

— Îl mai văzusem.

— Şi Kyle nu s-a ocupat de tine? se miră Isabelle. Îl bătu pe umăr pe vecinul ei…

— De ce n-ai fost mai drăguţ cu cumnata ta?

Kyle se mulţumi să ridice din umeri. Lisa închise ochii prefăcându-se că doarme. Îi era îngrozitor de frică de ziua de mâine. Ce-o să descopere în acele insule unde se presupunea că trăise şi ea?

Capitolul 3

Familia Barrymore locuia într-o vilă splendidă situată pe una dintre colinele care dominau oraşul Charlotte-Amelia, capitala insulei Saint-Thomas.

Îl primiră pe Kyle ca pe un fiu. Doamna Barrymore, contrar fiicei sale care rămăsese destul de rece, îi arătă multă simpatie Lisei.

— Te plâng, îi mărturisi ea. Doresc din tot sufletul meu să-ţi recapeţi memoria… Şi sper că o să-ţi placă la Sainte-Amelia. Insula este relativ izolată şi s-ar putea să te plictiseşti. În acest caz, vino în vizită la Saint-Thomas, voi fi întotdeauna încântată să te primesc.

Lisa îi mulţumi pentru invitaţie, hotărâtă însă să nu-i dea curs. Simţea o mare nevoie de singurătate.

— Dacă vrei să te odihneşti, nu ezita să urci, îi spuse Kyle după cină.

— Da, nu ezita, insistă Isabelle. Crezi că-ţi vei găsi camera? Vrei să te însoţesc?

— Eşti foarte amabilă, dar mi-am păstrat simţul orientării, replică ea sarcastic.

Apoi se întoarse spre doamna Barrymore.

— Cina a fost delicioasă. Mulţumesc!

Camera ei dădea spre spatele casei. Avea o vedere splendidă spre o grădină tropicală şi o piscină a cărei apă scânteia sub clarul de lună. Întârzie puţin pe balcon înainte de a se băga în pat. Noaptea era plăcută, aşa că lăsă ferestrele deschise.

Dar nu reuşi să adoarmă imediat. Se simţea singură şi dezorientată. Pierdută într-o lume necunoscută… Şi mâine ce va fi? La început crezuse că poate conta pe Kyle. Dar se înşelase… Imediat ce înţelesese că era Lisa Hamilton şi nu Adria Morris, atitudinea lui se schimbase complet.

Şi pe urmă apăruse Isabelle…

Vocea acesteia din urmă se făcu auzită din grădină, exact

de sub fereastra ei.

— Îmi cunoşti sentimentele, oftă ea. Credeam că le împărtăşeşti…

— Ascultă, Isabelle… Trebuie mai întâi s-o conduc pe Lisa acasă.

— Nu e casa ei! Femeia asta nu este o Hamilton!

— Dar posedă jumătate din domeniu.

— Dă-i o pensie şi va fi mulţumită.

— Aş dori să-şi recapete memoria…

— Poate că asta nu se va întâmpla niciodată!

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat între ea şi Paul în ziua accidentului! Şi cine îmi poate spune în afară de ea?

— Cu condiţia să iasă din starea de amnezie!

— Simt nevoia să… să pun ordine în trecut şi în mintea mea înainte să mă gândesc la viitor, declară el pe un ton hotărât.

— Ce dur eşti!

— Nu. Dar cât timp atâtea întrebări vor rămâne fără răspuns, nu-mi voi găsi liniştea.

Tăcură apoi. Mai erau oare în grădină? Se sărutau sub clar de lună? Roasă de gelozie, Lisa stătea nemişcată în pat.

Isabelle îl adusese intenţionat pe Kyle sub fereastra ei? Oh, era capabilă de asta…

Îşi duse mâna la inimă. Bătea nebuneşte sub sânul ei stâng. Acolo unde avea acel mic semn în formă de semilună.

Dar de unde ştia Kyle de el? Poate fiindcă purta întotdeauna costume minuscule de baie… Urma lor rămăsese mult timp întipărită pe trupul ei înainte ca bronzul să dispară complet.

***

Când Lisa deschise ochii a doua zi de dimineaţă, soarele

se afla deja sus, pe un cer fără nori. Părăsi camera şi îl găsi pe Kyle pe o terasă unde îşi termina micul dejun.

— La ce oră plecăm spre Tortola? îl întrebă ea.

— Spre prânz.

Lisa îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi portul. Două vapoare de croazieră erau ancorate acolo. Probabil că oraşul era plin de turişti.

— Ai dormit bine? se interesă Kyle.

— Foarte bine. Dar tu?

El nu-i răspunse. Dar dacă îşi petrecuse noaptea cu Isabelle, nu avusese prea mult timp de odihnă…

— Arăţi mai bine, remarcă el.

— Climatul are poate un efect calmant. Mă simt mai puţin nervoasă. Întotdeauna este atât de cald? De la 1 ianuarie la 31 decembrie?

— Aproape… Umiditatea este totuşi mai ridicată în unele anotimpuri.

— Vorbeşte-mi despre insule…

— Ţi-ai cumpărat un ghid! îi reaminti el fără pic de amabilitate.

Dar Lisa nu se lăsă impresionată.

— Încercam să fac conversaţie! Kyle începu să zâmbească.

— Un punct marcat pentru tine… Dar ai petrecut trei luni la Sainte-Amelia.

— Trei luni sau nimic…

— Revăzând insula, e posibil ca unele amintiri să-ţi revină. Sper că Madalyn ne va aştepta la Tortola.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi cinci. La fel ca Paul când a murit…

— Şi nu se gândeşte la căsătorie?

— Vag… E interesată de un australian, un oarecare Tod.

Lisa se crezu obligată să sară în ajutorul cumnatei sale.

— Nu toată lumea poate fi atât de hotărâtă ca tine! îi spuse ea. Te crezi atât de bun judecător al faptelor

celorlalţi?

— Da.

— Tu nu te înşeli niciodată? insistă ea.

— Arareori.

Lisa îl cântări din priviri.

— Ce simplă ţi se pare probabil viaţa! îl ironiză ea. Ai atâtea certitudini.

După o clipă de gândire, adăugă cu jumătate de voce, ca pentru sine.

— Mă întreb dacă nu eşti vinovat de eşecul căsătoriei mele!

Kyle tresări.

— De ce spui asta?

Lisa nu-i răspunse imediat. Brusc avu impresia că se găseşte în fundul unui tunel întunecos. Şi Kyle stătea la capătul lui, în plină lumină…

Din nou începură să-i vâjâie urechile şi totul părea că se învârteşte în jurul ei.

— De ce spui asta? repetă Kyle.

Lisa se simţea deja mai bine. Trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu, şopti ea. Ştiu doar că pe vremuri erai duşmanul meu. Şi că ai redevenit! Nu înţeleg de ce ai vrut să mă aduci aici. Nu erai câtuşi de puţin obligat să-mi spui că îl moştenesc pe Paul.

Kyle ridică din umeri.

— Fiindcă trăieşti, ai toate drepturile. Asta e!

— Ar fi fost mai bine să mor, spuse ea cu amărăciune. Totul ar fi fost mult mai simplu…

— Oh, cât de simplu! o ironiză el.

— Mă întreb cine era femeia care a pierit în locul meu…

— Am intenţia să trec pe la comisariat şi să fac o mică anchetă. Şi tu o să mă însoţeşti! Dacă Paul te-a părăsit pentru alta, poate că o să-i recunoşti numele!

— Poate…

Lisa îşi trecu mâna peste fruntea fierbinte şi el păru

imediat îngrijorat.

— Te doare capul?

— Puţin.

Pe un ton aproape provocator, ea adăugă:

— E normal, nu?

El se prefăcu însă că n-a auzit.

— Imediat ce îţi vei termina micul dejun, plecăm.

— Fără să ne luăm rămas bun de la gazdele noastre?

— Am făcut-o deja. Şi Isabelle are intenţia să-şi petreacă weekendul la Sainte-Amelia.

— Probabil că eşti mulţumit!

El o fixă fără să spună niciun cuvânt şi, fără voia ei, Lisa se înroşi.

— Isabelle te găseşte foarte simpatică, declară el în cele din urmă.

— N-am nevoie nici de milă, nici de simpatie. Roşeaţa feţei i se accentuă. De ce era atât de nervoasă în dimineaţa asta?

— Dacă ai cumpărături de făcut, declară Kyle pe un ton neutru, ar fi mai bine să vizitezi magazinele din Saint-Thomas. La Tortola nu găseşti mare lucru, iar la Sainte-Amelia cu atât mai puţin!

— Şi cum faceţi să vă procuraţi alimentele de strictă necesitate?

— Ceea ce nu producem noi, ni se livrează cu vaporul.

— Şi nu vă simţiţi rupţi de lume? Să trăieşti pe o insulă pierdută e frumos, dar…

— Sainte-Amelia nu este o insulă pierdută! protestă el.

Apoi tonul i se mai îmblânzi.

— Acolo m-am născut şi acolo am intenţia să-mi petrec zilele până la sfârşitul vieţii… Ceea ce nu mă împiedică însă să călătoresc. În timpul absenţelor mele, administratorul supraveghează plantaţiile şi distileria. Este un om foarte competent în care am deplină încredere.

Lisa nu şi-o prea închipuia pe Isabelle adaptându-se

acestei existenţe de Robinson Crusoe. Un servitor se apropie de ei.

— Taxiul pe care l-aţi comandat a sosit, domnule, i se adresă el lui Kyle.

După zece minute, Kyle şi Lisa soseau la comisariat. În timp ce taxiul îi aştepta, consultară dosarele persoanelor dispărute cu doi ani în urmă. Nu li se făcuse nicio greutate în privinţa asta.

— Atâtea persoane au dispărut fără nicio urmă! se miră Lisa. Mi se pare de necrezut.

— Aşa e. Dar numai trei persoane ar putea corespunde cu ceea ce căutăm noi.

Luă câteva notiţe, dar Lisa nu îndrăzni să-l întrebe care-i erau intenţiile. Să contacteze familiile persoanelor dispărute? Să-i întrebe dacă respectivele femei îl cunoşteau pe Paul Hamilton?

Apoi plecară, îndreptându-se direct spre aeroport, de unde îşi luară în curând zborul spre insula Tortola. Zborul nu dură mai mult de un sfert de oră. Fascinată, Lisa privea marea foarte albastră şi insulele pline de verdeaţă, cu plaje acoperite de nisip alb.

Un vapor îi aştepta în port. Imediat ce îi zări, o tânără îmbrăcată în tricou şi un şort alb se repezi spre ei.

— Madalyn… spuse Kyle.

Lisa ghicise asta fără greutate, fratele şi sora semănau atât de mult! Acelaşi păr de culoare închisă, aceiaşi ochi cenuşii…

Madalyn o primi cu un surâs, înainte de a o îmbrăţişa cu afecţiune.

— Îmi place noua ta pieptănătură! declară ea. Înainte umblai tunsă scurt…

Madalyn venise singură la bordul unei vedete rapide cu motor. Îl lăsă pe Kyle să preia comanda şi veni să se instaleze alături de Lisa în cabină.

— Deci te-ai întors! Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— Cum a primit vestea mama ta? o întrebă Lisa.

— Nu prea bine, răspunse cu sinceritate Madalyn. Tu trăieşti, în timp ce iubitul ei fiu a murit… I se pare un lucru nedrept. Dar va trebui să se obişnuiască, vrând-nevrând, cu ideea!

— După părerea lui Kyle, ea crede că m-am măritat cu Paul pentru banii lui. Asta e şi părerea ta?

Madalyn îi susţinu privirea.

— Nu. Erai îndrăgostită de Paul, îţi sărea în ochi asta!

— La început. Dar n-a durat mult timp!

— V-aţi căsătorit când abia vă cunoşteaţi. Şi eraţi atât de tineri amândoi! Nu eraţi destul de copţi pentru căsătorie.

Lisa se întoarse spre Kyle care ţinea cârma. Îşi suflecase mânecile cămăşii până deasupra coatelor, descoperindu-şi braţele musculoase şi bronzate. Briza îi ciufulise părul.

— Vezi Sainte-Amelia? o întrebă Madalyn.

Insula se apropia cu repeziciune. Cocotierii se detaşau pe cerul fără nori, de un albastru pur. Valuri mici, cu crestele înspumate, se spărgeau de nisipul alb.

— Ce frumos este! se extazie Lisa.

Kyle îndreptă vasul direct spre un ponton de lemn unde mai era amarată o ambarcaţiune.

— Distileria, portul comercial şi satul unde trăiesc muncitorii se găsesc de cealaltă parte a insulei, în spatele colinelor, îi explică Madalyn.

Kyle sări pe ponton şi amară vasul. Îi întinse apoi mâna Lisei. Fără să se gândească, ea îi acceptă ajutorul pentru a debarca. Timp de o clipă el o ţinu strâns la pieptul lui şi Lisa simţi că bătăile inimii i se înteţesc.

Dar Kyle îi dădu brusc drumul şi se întoarse la bordul vedetei după bagajele lor.

Lisa privi în jurul ei.

— Deci am mai fost aici?

În vocea ei exista o notă de disperare.

— Nu-mi aduc aminte de nimic!

— Nu încerca să-ţi forţezi memoria, o sfătui Madalyn. Totul îţi va reveni brusc în minte, poate în momentul când te vei aştepta mai puţin!

— Poate că va trebui să-mi mai dea cineva una în cap! spuse cu amărăciune Lisa.

— Nu cred că e recomandabil! îşi dădu Kyle părerea. Se apropiase de ele, cărând cele trei valize.

— Ştiu că sunteţi nişte fiinţe sensibile, le ironiză el, dar m-aţi putea ajuta totuşi!

— De ce ar trebui să-şi scoată sufletul o femeie când are şansa să fie însoţită de un bărbat galant? îl întrebă Madalyn sarcastic.

Lisa se întoarse spre el.

— Dă-mi valiza mea!

Se împiedică şi fu gata să cadă. Kyle îşi ridică ochii spre cer.

— Ar fi mai bine să le duc eu în continuare.

Sosiră în faţa unui jeep parcat în capătul unei alei mărginite de cocotieri. Kyle puse bagajele în spate şi se instală la volan. Madalyn se aşezase deja lângă valize, ceea ce o obligă pe Lisa să se aşeze în faţă.

Câmpurile cu trestie de zahăr se întindeau de fiecare parte a drumului. Verdele lor palid se armoniza cu cel mai închis al palmierilor.

Negrii lucrau sub conducerea unui supraveghetor. Se opriră din lucru ca să privească trecerea jeepului. Lisa avu strania impresie că ei o recunoşteau.

Ca şi cum îi ghicise gândurile, Madalyn îi spuse:

— Toată lumea e la curent cu întoarcerea ta. Dacă nu le-aş fi spus, sărmanii de ei şi-ar fi închipuit că văd o fantomă!

Kyle trase brusc de volan ca să evite un alt jeep, care venea din sens invers.

— E Scott, îi explică Madalyn. Administratorul... A muncit ca un apucat în absenţa ta, Kyle!

— E plătit pentru asta, bombăni acesta din urmă. Opri

maşina şi Scott făcu la fel. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu un chip deschis şi zâmbet simpatic.

— Sunt foarte fericit că vă revăd, doamnă Hamilton! rosti el strângând mâna Lisei.

Timp de câteva minute discută cu Kyle nişte amănunte privind plantaţia. Apoi maşinile îşi continuară drumul, fiecare în direcţia ei.

— În curând vom ajunge, îi comunică Madalyn.

— Casa se află foarte departe de plajă, remarcă Lisa, un pic decepţionată.

— E construită pe stâncă, îi spuse Kyle. De aceea e atât de solidă şi a mai rămas în picioare de-a lungul timpului. Dar există o piscină. Şi destule maşini ca să te poţi duce la plajă de câte ori doreşti!

— Dar nu ştiu să conduc.

— Când erai aici conduceai jeepul.

— Oh! făcu ea, surprinsă.

— Şi călăreai, adăugă Madalyn.

— Adevărat?

— Nu foarte bine, recunoscu tânăra. Erai încă începătoare... Ai mai avut ocazia să călăreşti în ultimii doi ani?

— Niciodată.

După o pauză, şopti:

— E drept că nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva... Casa apăru după ce cotiră pe o alee. Înconjurată de o splendidă grădină tropicală, era o clădire albă cu un singur etaj, înconjurată de verande.

Madalyn studia chipul crispat al Lisei.

— O recunoşti? întrebă ea.

— Deloc.

Apoi râse fără pic de veselie:

— Îmi imaginasem o locuinţă cu colonade... Oarecum în genul filmului *„Pe aripile vântului”.*

— Pe vremuri exista aici o locuinţă cu colonade în acest

stil, intră Kyle în vorbă. A fost arsă de sclavi în timpul uneia dintre revoltele lor.

Lisa tresări.

— Şi ce s-a întâmplat cu oamenii care o locuiau?

— Au fost ucişi. Toţi... Cu excepţia fiului cel mare care, în acel timp, era în străinătate.

Apoi adăugă pe un ton neutru:

— Dacă n-ar fi avut ideea bună de a nu se găsi atunci la Sainte-Amelia, eu şi Madalyn nu ne-am afla acum aici!

Oprise jeepul în faţa casei. Înhămându-se din nou la căratul valizelor, se îndreptă spre cele câteva scări care duceau la verandă.

— Vom termina altă dată lecţia de istorie, îi spuse el peste umăr. Ne-am înţeles?

Lisa întâlni privirea lui Madalyn. Tânăra femeie îi zâmbea cu căldură. Avea măcar o prietenă în această casă pe care se presupunea că o cunoaşte dar unde avea impresia că pătrunde pentru prima oară.

Se simţi imediat în largul ei în încăperile mari şi răcoroase, pardosite cu gresie de un verde închis. Briza mişca uşor perdelele duble făcute dintr-un material înflorat, în tonuri pastelate.

Un negru tânăr îmbrăcat în alb le ieşi în întâmpinare.

— Doamna vă aşteaptă în pergolă, îi anunţă el. A cerut să se servească dejunul imediat ce sosiţi.

Îi aruncă Lisei o privire intrigată.

— Vreţi să vă duc mai întâi valizele sus? îl întrebă el pe Kyle.

— Da, te rog. Şi mai aşteaptă zece minute până să serveşti masa. Să avem cel puţin timpul necesar de a ne spăla pe mâini!

În timp ce Lisa se pieptăna în cabinetul de toaletă de la parter, Madalyn se spăla pe faţă cu apă rece.

— Majoritatea prânzurilor le luăm în pergolă, pe marginea piscinei, îi spuse ea.

Apoi zâmbi.

— Mi se pare atât de ciudat că trebuie să-ţi explic totul! Pentru mine, ştii toate astea… Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

— Din păcate, nu! Încep să mă întreb dacă sunt cu adevărat Lisa…

— Nu există nicio îndoială în această privinţă, o asigură Madalyn.

Ieşiră împreună şi o luară pe o alee cu nisip. Lisa nu se mai sătura admirând vegetaţia luxuriantă. Şi câte specii de flori! Şi ce colorit!

Kyle le aştepta la intrarea în pergola plină de flori care se oglindea în piscină. Masa era pusă iar femeia cu părul alb şi ochii spălăciţi care se instalase deja în capul mesei era cu siguranţă doamna Hamilton.

Lisa se simţi cuprinsă de teamă. Mama lui Kyle şi Madalyn nu-i dădu însă nicio atenţie.

— L-aţi văzut pe Samuel? întrebă ea fără să se adreseze cuiva anume. I-am cerut să servească masa imediat ce sosiţi.

— Mămico, uite-o pe Lisa… spuse Madalyn împingând-o spre ea pe tânăra femeie.

Lisa se căzni să zâmbească. Bătrâna o fixă cu un aer ostil.

— N-o să am ipocrizia să pretind că sunt fericită să te revăd! rosti ea. Din cauza ta, fiul meu a murit…

— Eşti nedreaptă! exclamă Madalyn. Nici măcar nu era cu Paul în maşină când s-a produs accidentul!

— Poate pentru că ea ştia ce o să se întâmple! Kyle făcu un pas înainte.

— De data asta ai mers prea departe! Tu… Lisa îl întrerupse.

— Nu! mai bine să spunem lucrurilor pe nume! Deci, credeţi că am provocat intenţionat accidentul? Că aş fi umblat la motorul maşinii fiului dumneavoastră ca să…

Doamna Hamilton îi evită privirea.

— Paul conducea foarte bine. Mă mir că n-a evitat pomul acela…

— Paul conducea foarte bine, dar prea repede, interveni Kyle. Urmele lăsate de pneuri pe asfalt au dovedit că depăşise cu mult limita de viteză în curbă.

— După părerea anchetatorilor, frânele ar fi putut fi slăbite.

— Poate! interveni din nou Kyle. Dar nu s-a putut stabili cu certitudine care era starea maşinii.

— Eu sunt sigură, spuse doamna Hamilton aruncându-i o privire veninoasă noii venite.

— Subiectul este închis, o întrerupse Kyle pe un ton fără drept de apel.

Trase apoi un scaun.

— Te rog, Lisa, aşază-te.

Ea îi dădu ascultare fără să mai scoată niciun cuvânt. Ar fi vrut să protesteze, să-şi strige inocenţa, dar la ce bun? Femeia era aşa montată împotriva ei… Şi, de altfel, cum ar putea să-şi dovedească neputinţa de a sabota un sistem de frânare?

Samuel sosi cu un cărucior pe care era aşezat un apetisant bufet rece. Kyle deschise o sticlă de vin alb şi umplu patru pahare, înainte de a-şi ocupa locul dintre mama lui şi Lisa.

Conversaţia lâncezea… Doamna Hamilton păstra tăcerea şi Lisa nu îndrăznea să deschidă gura. Doar Madalyn mai făcea din când în când câte o remarcă banală.

— După-amiază mă duc la fabrică, declară Kyle când Samuel aduse cafeaua.

Şi plecă imediat. Madalyn şi Lisa părăsiră la rândul lor pergola. În mod deliberat doamna Hamilton îşi ignorase nora în tot timpul mesei.

— Îmi pare rău! exclamă Madalyn. Nici nu-mi închipuiam că te urăşte atât de mult! De la moartea lui Paul duce o existenţă aproape vegetativă. Nimic nu mai pare s-o

intereseze. Şi dacă îşi petrece cea mai mare parte a timpului în pergolă, se datorează faptului că lui Paul îi plăcea în mod deosebit acest loc. Întotdeauna îl găseai acolo… cel puţin când se afla la Sainte-Amelia!

— Lipsea des?

— Aici se plictisea… Imediat ce avea posibilitatea, o ştergea. În cursul uneia dintre escapadele lui în Europa a făcut cunoştinţă cu tine. Şi te-a adus aici fără să ne fi anunţat măcar că s-a căsătorit!

— Ce şoc pentru mama voastră!

— Pentru noi toţi.

— Mă întreb dacă Paul mă iubea… şopti Lisa. Nu cred. După părerea lui Kyle, s-a căsătorit cu mine fiindcă n-am vrut să mă culc cu el.

— Nu te văd în stare de un asemenea şantaj sentimental.

— Ce ştii tu? oftă Lisa.

Şi, cu o amărăciune plină de cinism, adăugă ca pentru sine.

— Ce ştiu eu?

— Ţi-ai pierdut memoria, asta e. Dar caracterul tău nu s-a schimbat. Ceea ce eşti incapabilă să faci acum, n-ai fi putut face nici… înainte.

— Kyle mi-a spus că mă lua uneori la bordul lui *Seajade.* Venea şi Paul?

— Paul detesta velierele. Dar nu-mi amintesc de plimbările tale pe mare în compania lui Kyle. E adevărat însă că n-am fost la Sainte-Amelia cât ai stat tu acolo. Am plecat în Australia…

— Ca să-ţi vezi logodnicul?

— Tod nu e logodnicul meu! protestă Madalyn. Şi pe vremea aceea nici măcar nu-l cunoşteam.

Pe un ton nepăsător, adăugă:

— O să-l întâlneşti săptămâna viitoare. Va veni să-şi petreacă la Sainte-Amelia câteva zile.

— Şi Isabelle la fel! Madalyn făcu o strâmbătură.

— Isabelle?! Se plictiseşte de moarte aici!

O luă de mână pe Lisa, trăgând-o spre casă.

— Trebuie să-ţi arăt camera ta…

Era o încăpere mare şi luminoasă care dădea spre grădini. Cuvertura de pe pat, ţesută de mână, se armoniza cu covoarele şi perdelele. O sală de baie se afla alături. Lisa admiră arborele mare cu flori roşii ale cărui ramuri îi atingeau ferestrele.

— Întreaga casă este înconjurată de tamarini. Aşa se numesc aceşti arbori, îi explică Madalyn.

— Eşti fericită aici? o întrebă pe neaşteptate Lisa. Nu te simţi puţin… ca la închisoare?

— Nu. E simplu să iau vaporul sau avionul dacă am chef să plec spre noi orizonturi…

Făcu o pauză.

— Şi dacă mă mărit, reluă ea în cele din urmă, va trebui să părăsesc Sainte-Amelia, bineînţeles…

Zâmbea, dar ochii ei nu zâmbeau.

— Te las, şopti ea. Odihneşte-te… Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns să suni.

Se opri în prag.

— Mama îşi face întotdeauna siesta de la ora două şi jumătate până la ora şase. În consecinţă, nu ezita să faci o baie în piscină dacă ai chef! Nu rişti să ai o întâlnire neplăcută!

Informaţia era preţioasă. Niciodată Lisa n-ar fi riscat să se scalde în piscină ştiind că teribila doamnă se află la pândă în spatele arbuştilor din pergolă!

Fără pic de entuziasm, începu să-şi desfacă valiza. Îşi simţea inima atât de grea! Sperase că la Sainte-Amelia se va produce în sfârşit declicul salvator. Din păcate, memoria îi juca feste, refuzând să reintre în funcţiune. Nu se simţea deloc la ea acasă în reşedinţa înconjurată de tamarini…

Adevărata ei casă se găsea la Londra, în acea modestă pensiune de familie pe care Kyle o privise cu atâta dispreţ.

Oh, ce n-ar fi dat să se găsească acolo în această clipă...

Capitolul 4

Când Lisa deschise ochii, era deja ora cinci a după-amiezii. Privi în jurul ei cu un aer rătăcit. O rază de soare pătrundea în încăpere şi briza mişca uşor crengile tamarinului.

— N-aveam deloc intenţia să aţipesc, bombăni ea. Voiam să mă duc la piscină…

Dar mai avea timp, fiindcă doamna Hamilton nu-şi terminase încă siesta. Se grăbi să-şi pună costumul de baie şi pe deasupra un halat pufos pe care-l găsise agăţat de uşa băii. Apoi coborî în picioarele goale.

Una din uşile verandei era deschisă. Dădea spre un salon decorat în verde pal, corai şi alb. Probabil că era foarte plăcut să te retragi în această încăpere mare şi răcoroasă când soarele ardea prea tare.

Împinsă de un impuls neaşteptat, Lisa se apropie de pianul mare. Din instinct ghicise că ştie să cânte…

Fără să ezite se aşeză pe taburet şi îşi lăsă degetele să fugă pe clape. Fără nici cel mai mic efort, interpretă începutul unei sonate de Mozart. Sigur, n-o interpretase cu virtuozitate, dar onorabil.

Şi nu ştiuse nimic despre asta în ultimii doi ani ai vieţii ei!

— Cântai destul de des pe vremuri… spuse Kyle, a cărui siluetă înaltă se oprise în prag.

— Şi spărgeam urechile tuturor? apoi se ridică brusc.

— Concertul s-a terminat? se miră el.

— Mă duceam la piscină. Uşa salonului era deschisă şi, fără să mă gândesc am intrat.

Vorbise pe un ton provocator. Kyle se mulţumi însă să ridice din umeri.

— Aici eşti la tine acasă. Nu uita că jumătate din această casă îţi aparţine!

Vocea lui se îmblânzi apoi:

— Am recunoscut bucata pe care ai cântat-o…

— Nu-mi cunoşteam talentul acesta de pianistă! spuse ea cu o ironie amestecată cu disperare.

Kyle schimbă subiectul conversaţiei.

— Coborî la piscină? Te însoţesc… Aşteaptă-mă cinci minute ca să mă pot schimba.

Ea îl aşteptă câteva clipe apoi ieşi pe uşă şi traversă grădinile în direcţia piscinei. Kyle va şti unde s-o găsească, dacă într-adevăr dorea asta!

Era deja în apă când el îşi făcu apariţia pe marginea bazinului. Bronzat, perfect proporţionat, tot numai muşchi… Avea un corp de atlet şi Lisa înghiţi în sec. Se simţea din ce în ce mai atrasă de el…

— De ce nu m-ai aşteptat? o întrebă el mirat. Ea îi întoarse spatele şi făcu pluta.

— N-am înţeles că doreşti să te aştept, pretinse ea. Totul e în regulă la fabrică?

— Nu sunt probleme. Nu sunt niciodată; când Scott se ocupă de ceva…

— De cât timp lucrează pentru tine?

— De trei ani. A venit puţin înaintea ta…

— Paul se ocupa de plantaţii şi distilerie?

— Deloc…

Acum Kyle înota leneş alături de ea.

— Nu da atenţie la ce spune mama… Moartea lui Paul a afectat-o teribil.

— Era copilul ei preferat?

— Da.

Ezită o clipă înainte de a spune pe nerăsuflate:

— Paul nu era un veritabil Hamilton.

— Cum asta?

— Mama mea a avut o legătură… Paul era rodul acelei iubiri nelegitime.

Lisa rămase tăcută câteva clipe.

— Tatăl vostru era la curent cu asta? întrebă ea în cele din urmă.

— Da… Dar el o iubea atât de mult încât a închis ochii şi l-a considerat întotdeauna pe Paul ca pe propriul lui fiu.

— Ştiam asta… înainte? îl întrebă ea cu o voce lipsită de intonaţie.

— Probabil că nu. Nici măcar Paul nu ştia! Lisa se încruntă.

— Şi atunci, de ce mi-o spui acum? Kyle oftă.

— Voiam s-o înţelegi pe mama… şi să n-o urăşti! îl iubea pe Paul cu o dragoste devorantă, exclusivistă…

— În timp ce Madalyn şi tu…

— Madalyn şi cu mine suntem nişte Hamilton veritabili. Am devenit foarte devreme independenţi, în timp ce Paul a rămas agăţat de fusta mamei. A fost atât de nefericită când el a trebuit să părăsească Sainte-Amelia pentru a merge la colegiu. Dar şi mai nefericită când demonul călătoriilor a pus stăpânire pe el şi a început să străbată lumea în lung şi-n lat…

Kyle se încruntă brusc.

— Tremuri! Ţi-e frig?

Se ridică în mâini şi ieşi pe mal, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă la rândul ei. Apoi îi dădu halatul.

Privirea Lisei se opri pe mâinile lui puternice dar rasate totodată. Se clătină în timp ce urechile începură să-i vâjâie şi totul începu să se învârtească în jurul ei. Brusc simţi mirosul iodului, căldura soarelui, marea care clipocea… şi palmele lui Kyle pe trupul ei gol.

Dar totul nu dură decât o frântură de secundă.

— Lisa! o strigă îngrijorat Kyle. Ea îi zâmbi.

— Nu-i nimic…

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. În unele momente, am nişte străfulgerări. Nişte întoarceri în timp, poate?

Îşi trecu mâna peste fruntea transpirată.

— Am impresia că mă trezesc dintr-un vis…

— Mai degrabă un coşmar! Eşti atât de palidă… O obligă

să se lungească pe un şezlong.

— Odihneşte-te… O să-ţi ţin companie.

De fapt, Lisa ar fi preferat să rămână singură pentru a încerca să se regăsească şi să pună cap la cap fragmentele acelei viziuni.

Kyle se aşeză alături de ea. Amândoi rămaseră tăcuţi. Lisa se hotărî să vorbească prima:

— M-ai bănuit şi tu, la fel ca şi mama ta, că am umblat la frânele maşinii?

— Nu. Niciodată.

— În ce punct ai ajuns cu cercetările în privinţa femeii care se afla cu Paul în maşină în momentul accidentului?

— Le face poliţia.

Kyle se întoarse spre ea. Chipul lui era serios, aproape grav.

— Poate că nu îţi vei recăpăta niciodată memoria. Te-ai gândit vreodată la această posibilitate?

— Da.

— Mâine o să te duc să-ţi vizitezi domeniul…

— Domeniul meu! exclamă ea în derâdere.

— Tot ce este aici îţi aparţine pe jumătate, îi reaminti el

— N-am impresia că posed acest drept. Kyle ridică din umeri.

— Totuşi aşa este. Nu e vorba de un cadou ci de un drept… Poate că sunt câteodată un prost, dar să ştii că niciodată n-am fost un filantrop, crede-mă!

— Regreţi faptul că mi-ai spus că-l moştenesc pe Paul?

— Nicidecum. Mă gândeam la nişte greşeli pe care le-am făcut pe vremuri…

— Tu, tu să faci greşeli? Tare m-ar mira asta… Cred că ţi-am mai spus-o: tu eşti un om al certitudinilor.

— Toată lumea face prostii.

O învălui într-o privire de nepătruns.

— Într-un anumit sens ai noroc. Porneşti de la zero.

— Ce noroc pe capul meu! rosti ea cu amărăciune.

***

Doamna Hamilton nu-şi făcu apariţia la ora cinei. Ceruse să fie servită în camera ei, spre marea uşurare a Lisei…

Kyle îl invitase pe Scott, administratorul. El şi cu Lisa se simpatizară imediat. Era un bărbat cult, calm şi cu scaun la cap. Adora Sainte-Amelia şi nici nu-i trecea prin minte că ar mai putea trăi în altă parte.

— Unde locuieşti? îl întrebă tânăra femeie.

— Mi-am construit un bungalou la câţiva kilometri de aici. Pe marginea plajei…

După cină, cei doi bărbaţi începură o partidă de şah, iar Madalyn o duse pe Lisa să viziteze grădinile.

— Scott e divorţat, îi spuse ea în timp ce se plimbau. Eşecul căsătoriei l-a făcut misogin…

— Misogin? Nu mi-a făcut impresia.

— Când o să-l cunoşti mai bine, o să-ţi dai seama. Lisa ridică din sprâncene.

— Ai încercat să-l faci să iasă din cochilie?

— Rezist greu la o provocare! replică Madalyn imediat.

— Dar pe urmă l-ai întâlnit pe Tod şi l-ai uitat pe Scott…

— Pe urmă l-am întâlnit pe Tod, da… Şi brusc, Madalyn schimbă subiectul.

— Mi se pare că te înţelegi mai bine cu Kyle…

— Am impresia că nu mă mai judecă atât de aspru. Lisa oftă.

— Mama voastră va fi mai greu de convins! Pentru ea sunt oaia neagră a familiei!

— Ai reuşit s-o scoţi din starea ei de prostraţie. De la moartea lui Paul trăia ca un zombi.

Ajunseră la un patio înconjurat de tamarini înalţi.

Lisa se obişnuise deja cu concertul neîntrerupt al greierilor. Trase aer în plămâni, îmbătată de parfumul florilor de iasomie şi al plantelor aromate.

— Câtă linişte… şopti Lisa.

— Atunci profită de ea! Avem deseori musafiri şi atunci ambianţa e mai puţin liniştită.

— Deci nu toată lumea se plictiseşte la Sainte-Amelia… remarcă tânăra femeie.

— Te gândeşti la Isabelle? Madalyn ridică din umeri.

— Dacă vrea să se mărite cu Kyle, va trebui să se obişnuiască. O femeie îndrăgostită este capabilă de unele sacrificii…

— Crezi că e îndrăgostită de Kyle?

În loc să-i răspundă la întrebare, Madalyn puse o alta:

— Isabelle e într-adevăr în stare să iubească pe cineva în afara propriei persoane?

— Cum poţi vorbi astfel? se miră Lisa. Vă credeam prietene…

— Nu prea avem multe în comun! Totuşi n-o considera chiar atât de rea! La fel ca toată lumea, are defectele şi calităţile ei. Când are intenţia să vină? A precizat data?

— Nu.

— Oricum, nu are nicio importanţă… Avem destul loc aici!

Privi peste umăr în direcţia casei.

— Ne întoarcem? propuse ea.

— Dacă vrei.

Lisa ezită o clipă înainte de a întreba:

— Ai nişte fotografii cu Paul?

— Probabil. Mama mea…

— Niciodată n-aş îndrăzni s-o întreb pe ea! exclamă Lisa.

— Te înţeleg. Madalyn reflectă.

— Cred… şopti ea. Cred că lucrurile tale se află tot în pod.

— Lucrurile mele? se miră tânăra femeie.

— Nu ne place să aruncăm nimic, îi explică Madalyn. Mai avem în pod şi hainele străbunicii!

Îşi ridică ochii spre cer.

— Cum de nu m-am gândit mai de mult la asta? Hai repede, să vedem!

Lisa păru oarecum reticentă.

— Putem aştepta şi până mâine.

— De ce să amânăm pe mâine ce putem face astăzi? rosti cu înţelepciune Madalyn.

Fără pic de entuziasm, Lisa o urmă în pod. Amândouă pătrunseră într-o harababură plină de praf. Scaune şchioape, mobile desperecheate, cufere antice…

Madalyn ridică cu vârful degetelor capacul unuia dintre ele şi scoase o rochie lungă de tafta gri.

— Îţi închipui cum ar fi să cobori la cină astfel îmbrăcată? Moda era foarte frumoasă pe vremuri… dar nu prea comodă.

Apoi deschise o umbrelă de mătase înfloratã.

— Şi nici vorbă să te expui la soare! Trebuia să-ţi păstrezi pielea albă!

Privi în jurul ei şi mormăi:

— Unde om fi pus lucrurile tale?

Se îndreptă spre o cutie mare care părea mai nouă.

— Poate aici? O deschid?

— Dacă vrei…

Lisa regretă că abordase acest subiect. Ar fi preferat să vadă toate astea mai târziu, după ce se va obişnui cu noua ei viaţă la Sainte-Amelia. Dar evenimentele începuseră să se succeadă prea rapid şi nu avea timp să se adapteze.

Madalyn deschise cutia.

— Nu m-am înşelat! exclamă ea. Toate îţi aparţin… Recunosc trusa de toaletă pe care ţi-a oferit-o Kyle când ai împlinit douăzeci şi unu de ani.

Lisa luă oglinda de argint, înnegrită după doi ani de părăsire. Chipul ei neliniştit se reflecta în ea. Culoarea ochilor ei ca smaraldul se întunecase atât de mult încât păreau aproape negri.

— Ziua mea. Paisprezece aprilie, parcă…

Pe vremea aceea se afla de două luni la Sainte-Amelia.

— Ce palidă eşti! se îngrijoră Madalyn. Nu te simţi bine?

Lisa râse fără pic de veselie.

— Ba da... Sunt doar dezamăgită. Speram că văzând obiectele care mi-au aparţinut, declicul se va produce în sfârşit în mintea mea. Din păcate însă...

Ridică teancul de haine împăturite cu grijă.

— Ce garderobă bogată! Aveam toate astea când am sosit aici, sau le-am cumpărat după aceea?

— Mergeam amândouă la cumpărături, la Saint-Thomas. Veneam mereu încărcate cu pachete...

— Cheltuiam banii lui Paul sau pe ai mei?

— Habar n-am!

Madalyn ridică o rochie din mătase bleu.

— Ce frumoasă erai în asta! Dar cred că îţi mai vine încă. Ai exact aceeaşi siluetă ca înainte...

— Voiam să căutăm nişte fotografii, îi reaminti Lisa. Deschise o mică cutie de piele şi descoperi un nasture.

— Să păstrezi un nasture, ce idee caraghioasă... comentă Madalyn. Oh! Am găsit o fotografie... Priveşte! Sunteţi amândoi, tu şi Paul.

Lisa aruncă o privire. Cât de tânără părea. Şi cât de fericită!

Un bărbat o ţinea de umeri. Un tânăr subţirel cu părul blond. Fuseseră fotografiaţi lângă un teleschi şi mai aveau încă schiurile în picioare...

— Deci ştiu să schiez... şopti ea.

— Paul zicea că erai începătoare. Dar nu-ţi era teamă de nimic!

Lisa îşi trecu mâna peste frunte.

— Chiar după ce am văzut-o, nu-mi amintesc de nimic... ce păcat! Sperasem că...

Îşi lăsă fraza în suspensie, în timp ce un suspin îi scăpa de pe buze.

— O să le spun lui Samuel şi Josh să coboare cutia în

camera ta, decise Madalyn. O să triezi lucrurile ca să te hotărăşti ce păstrezi şi ce arunci.

— Da…

Madalyn îi adresă un zâmbet călduros.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! spuse ea cu spontaneitate.

Lisa ştia că Madalyn e sinceră şi simţi că i se încălzeşte inima. Îi descoperiră pe cei doi bărbaţi în faţa micului bar, cu un pahar în mână.

— Sărbătoream victoria lui Scott, le anunţă Kyle.

— El a câştigat? se miră Madalyn.

— De data asta! admise Scott. Dar Kyle nu era în mână. Avea mintea aiurea.

Probabil că se gândea la Isabelle…

— Voi ce aţi făcut? întrebă Kyle.

— Ne-am urcat în pod, răspunse Madalyn. Am găsit o cutie mare cu lucrurile Lisei.

Scott o învălui într-o privire plină de înţelegere.

— Şi asta nu te-a ajutat să-ţi reaminteşti? Era mai mult o constatare decât o întrebare.

— Nu… recunoscu ea. Dar nici nu-mi făcusem vreo iluzie! Scott îşi luă în curând rămas bun de la ei.

— Te conduc până la maşină, se hotărî pe neaşteptate Madalyn.

Cu surâsul pe buze, Kyle îi privi îndepărtându-se.

— Credeam că şi-a pierdut orice speranţă, şopti ca pentru sine.

— Ce vrei să spui? se interesă Lisa. Kyle ridică din umeri.

— De mai multe ori a încercat să-l facă să iasă din carapacea lui… Fără niciun rezultat până în prezent! Dar sora mea admite cu greu înfrângerea.

— Din cauza lui Scott nu se hotărăşte să se mărite cu Tod? Kyle nu-i răspunse direct la întrebare.

— Dacă devine soţia lui Tod, ar fi obligată să părăsească Sainte-Amelia, remarcă el.

— O femeie nu este oare gata să-l urmeze pe bărbatul iubit până la capătul lumii? întrebă Lisa pe un ton voit indiferent.

— Bărbatul iubit? repetă el. Dar, în primul rând, nimic nu dovedeşte că Madalyn este îndrăgostită de Tod. Şi, în al doilea rând, crezi într-adevăr că dragostea rezolvă toate problemele?

— Nu, recunoscu ea după câteva clipe de gândire. Totuşi… Kyle o întrerupse.

— Şi despre compatibilitatea de caracter ce părere ai?

— Da, şi ea este foarte importantă. Apoi adăugă pe un ton nepăsător.

— Dacă nu te căsătoreşti şi nu ai copii, care dintre ei ar accepta mai uşor să-şi schimbe numele pentru a deveni un Hamilton? Scott sau Tod?

— Niciunul nici celălalt! Pe un ton sec, încheie:

— Dar nu mi-am spus încă ultimul cuvânt! Peste câţiva ani, poate că voi fi înconjurat de o droaie de copii…

Isabelle va fi oare o mamă bună? Lisa se îndoia… Şi brusc, o indispuse imaginea acestei femei purtând primul copil al lui Kyle…

— Un gin tonic? îi propuse el.

— Da, te rog.

El îi întinse un pahar cu cuburi de gheaţă. Lisa bău o înghiţitură şi se înecă.

— Oh! L-ai făcut mai tare ca de obicei…

Începu să tuşească şi îşi luă batista. Ceva îi căzu din buzunar şi se rostogoli pe jos. Kyle se aplecă pentru a recupera obiectul rotund.

— Un nasture… şopti ea. L-am găsit în pod printre lucrurile mele. Probabil că l-am pus în buzunar fără să-mi dau seama.

El se strâmbă.

— Doar un nasture fără valoare.

— Da…

Era unul dintre cei mai comuni. Bleumarin, fără niciun ornament… Genul de nasture care se foloseşte la blazere sau vestele sport. Lisa îl luă şi-l băgă în buzunar.

— Mâine te duc să vizitezi insula, spuse Kyle.

— Ne va lua mult timp?

— O bună parte a zilei. Vom lua cu noi un coş de picnic. Lisa îl privi drept în ochi.

— Un picnic cu şampanie?

— Nu. Dacă nu cumva vrei tu asta…

Ea negă dând din cap. Regreta deja că spusese asta.

— Cred că n-o să mai beau în viaţa mea şampanie! oftă ea.

— Mă faci pe mine vinovat de ce s-a întâmplat?

— În parte.

Kyle îşi trecu gânditor mâna prin păr.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi descoperit acel mic semn din naştere…

Lisa înghiţi în sec.

— Poate că, în timp, mi-aş fi recăpătat memoria. Simţi că i se strânge inima.

— Nu ştiam încă cine eşti, în acea după-amiază… O trecu un fior.

— Vântul e mai răcoros. Ai zis adineaori că o să plouă.

— Probabil. Temperatura scade întotdeauna cu câteva grade înainte de ploaie.

După vreun minut, primele picături de ploaie căzură pe dalele terasei. Apoi un adevărat potop se porni exact în momentul când Madalyn se întorcea în fugă.

— Ce timp! exclamă ea. Şi îi zâmbi Lisei.

— Dar nu-ţi face griji! Nu e de durată… Mâine soarele va străluci din nou şi totul va fi uscat.

Ceva mai târziu, Lisa urcă în camera ei. În această casă mare, era singurul loc unde se simţea bine. Aici putea să încerce să-şi pună puţină ordine în gânduri.

Capitolul 5

În cursul următoarelor zile, atitudinea doamnei Hamilton nu se schimbă deloc. Asista la mese dar făcea un punct de onoare din faptul că nu-i adresa niciun cuvânt nurorii sale.

Lisa spera că situaţia se va aranja cu timpul…

După cum promisese, Kyle o dusese să descopere insula. Şi asta o pasionase… Urmărise de la început până la sfârşit procedeul de fabricaţie a romului, de la sosirea trestiei de zahăr până la depozitarea în butoaiele vechi de stejar…

Aproape o mie de negri trăiau pe insulă. Lucrau în distilerie sau pe plantaţii şi locuiau în nişte bungalouri albe înconjurate cu grădiniţe.

— Dar e un adevărat sat! remarcase Lisa.

— Aproape…

— Nu le lipseşte nimic. Nici biserica, nici băcănia, nici sala de club…

— Nici şcoala, adăugase Kyle. Totuşi, cei care doresc să-şi continue studiile trebuie să se ducă la Tortola.

— De unde provin locuitorii din Sainte-Amelia?

— Sunt descendenţii sclavilor pe care străbunii mei i-au adus din Africa.

— Şi se purtau bine cu ei?

— Dacă s-ar fi purtat bine nu s-ar fi răsculat.

Spre sfârşitul după-amiezii, în timp ce leneveau pe şezlongurile de pe marginea piscinei, Lisa reveni asupra subiectului.

— Şi cum a făcut ultimul Hamilton ca să reia controlul situaţiei?

— A recurs la armată pentru a-i linişti pe rebeli. Apoi a reconstruit totul…

— Şi a înţeles ceva în urma acelei îngrozitoare lecţii? A început să se poarte mai frumos cu cei care lucrau pentru el?

— Presupun… Dar cum aş putea şti asta? Nu ne-a mai

rămas nicio mărturie din acea epocă.

Îşi urmări din priviri sora care înota de la un capăt la celălalt al piscinei, într-un craul perfect.

— Ai avut timp să arunci o privire asupra conţinutului acelei cutii? o întrebă el fără s-o privească.

Chipul tinerei femei se întunecă.

— Da… Din păcate, nu am descoperit nimic interesant. Aş fi putut ţine, de exemplu, un jurnal…

— Crezi? Lisa oftă.

— Totul e posibil… Dar dacă am plecat în Anglia cu gândul de a nu mai reveni niciodată aici, probabil că am luat cu mine toate lucrurile la care ţineam…

— Nu eram la Sainte-Amelia în momentul plecării tale.

— Dar ştiai că între mine şi Paul lucrurile nu mergeau prea bine…

— Da.

Brusc, Kyle se ridică.

— Am de dat vreo două sau trei telefoane. Ne vedem mai târziu!

Lisa îl privi îndepărtându-se. Era sigură că el îi ascunde ceva. Se încruntă. Dar ce anume? Şi de ce? Madalyn ieşi în sfârşit din apă şi i se alătură.

— Kyle te-a părăsit?

— S-a dus să dea nişte telefoane.

— Scumpei de Isabelle, bineînţeles! Ciudat că nu şi-a făcut încă apariţia…

— De cât timp o cunoaşte Kyle?

— Oh! Nu de mult timp. De vreo şapte-opt luni, nu mai mult.

Lisa se căzni să zâmbească.

— Fratele tău trebuie să fie un adevărat donjuan. Sunt sigură că are o groază de cuceriri.

— Nu chiar! o asigură Madalyn. Privirea ei îmbrăţişa întreg peisajul.

— I-ar trebui o femeie care să ştie să se adapteze

existenţei ceva mai deosebite pe care o ducem la Sainte-Amelia... Dar ar trebui să-i placă totodată călătoriile şi neprevăzutul! Kyle călătoreşte destul de des.

Râse ironic.

— Nu însă destul de des după gustul Isabellei! Prevăd că vor avea probleme dacă se căsătoreşte cu ea...

— Dacă se căsătoreşte cu ea, repetă Lisa pe un ton voit indiferent. Deci nu e încă sigur?

Madalyn izbucni în râs.

— Cu Kyle nimic nu e sigur! După o clipă de gândire, adăugă:

— Ca şi cu mine, de altfel... Nu degeaba suntem frate şi soră!

***

A doua zi de dimineaţă, în timpul micului dejun, Kyle îşi anunţă intenţia de a se duce la Saint-Thomas.

— O să lipsesc două-trei zile, preciză el.

După cinci minute plecase deja. Madalyn se strâmbă.

— Cum îl fluieră Isabelle, dă fuga imediat! Apoi, Madalyn se ridică.

— Vii cu mine în casă, Lisa?

Ca şi în celelalte dimineţi, micul dejun fusese servit în pergolă. Şi conform obiceiului ei, doamna Hamilton rămăsese mută... Asta nu mai putea dura!

— O să mai rămân puţin aici, declară Lisa îndemnată de un impuls neaşteptat.

Madalyn ridică din sprâncene. Nu făcu niciun comentariu dar expresia ei era destul de elocventă.

După plecarea ei, o tăcere grea se instală, tulburată doar de cântecul păsărilor şi foşnetul vântului printre ramuri.

Lisa trase adânc aer în piept. Apoi spuse pe neaşteptate:

— Cred că şi lui Paul îi plăcea mult acest loc... Chipul bătrânei se însufleţi.

— Da, venea des aici.

Cel puţin îi răspunsese... Era totuşi un început!

— Kyle mi-a spus că eraţi foarte apropiaţi unul de celălalt.

— Paul avea nevoie de mine. Ceea ce n-a fost niciodată cazul lui Kyle! El nu are nevoie de nimeni...

Râse într-un fel care îi zgârie timpanele Lisei.

— Şi cu Isabelle asta, nu va ţine mult! Lisa tresări.

— Oh!

Râsul acru al doamnei Hamilton se făcu din nou auzit.

— O să vezi! Nimeni nu-l poate reţine... Nici tu n-ai reuşit!

Ce tot spunea bătrâna? Nu mai era în toate minţile?

— Eu eram soţia lui Paul, îi reaminti cu blândeţe Lisa. Nu a lui Kyle!

— Ca şi cum asta te-ar fi putut împiedica să alergi cu limba scoasă după el! îţi trebuiau doi!

Lisa simţi că i se face rău.

— Dar e ridicol! se auzi ea protestând. Bătrâna îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Fiindcă nu îţi poţi aminti nimic, de unde ştii?

— Nu... nu e posibil! se bâlbâi Lisa. Îşi împinse scaunul deoparte.

— Ah! Dar n-o să pleci tocmai acum! exclamă doamna Hamilton. Kyle nu vrea să-ţi spună adevărul? Ei bine, o să ţi-l spun eu!

Lisa se aşeză la loc, rezistând tentaţiei de a o lua la goană. Era timpul să afle...

— Vă ascult! spuse ea pe un ton provocator.

— De la început am citit în tine ca într-o carte deschisă! spuse cu amărăciune interlocutoarea ei. Şi bietul Paul, pe care îl duceai cu uşurinţă de nas, ţi-a înţeles în cele din urmă jocul! mai ales când ai început să-i dai târcoale lui Kyle... Dar Kyle nu te voia. Şi atunci ai încercat să te împaci cu Paul...

— De ce ne-am dus la Saint-Thomas? De ce am plecat în

Anglia?

— Nu ştiu. Presupun că Paul te-a urcat în avion ca să scape de tine…

Lisa îşi cuprinse capul în mâini.

— Nu… rosti ea cu o voce răguşită. Eu… nu vreau să cred toate astea.

Totuşi, explicaţia bătrânei doamne era plauzibilă. Altfel, cum s-ar fi explicat faptul că el cunoştea existenţa semnului în formă de semilună de pe sânul ei? Asta însemna că între Kyle şi ea…

— Fiul meu a murit din cauza ta, o acuză doamna Hamilton.

— Nu eram eu cu el în momentul accidentului! O alta se găsea în maşină…

— O prietenă întâlnită din întâmplare la aeroport, pe care a avut amabilitatea s-o conducă!

— Nu puteţi şti ce a fost, fiindcă identitatea pasagerei nu a fost încă stabilită!

Cu un gest al mâinii, doamna Hamilton îndepărtă această obiecţie.

— Tot mai credeţi că am umblat la sistemul de frânare al maşinii? o întrebă Lisa.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire.

— Nu, spuse ea obosită. Eram prea tulburată în ziua întoarcerii tale… Şi Kyle mi-a dovedit că aşa ceva era imposibil.

Apoi închise ochii.

— Nu mai am chef de vorbă. De ce nu mă laşi singură? Cu paşi lenţi, Lisa se întoarse în casă. Cum să afle dacă soacra ei îi spusese adevărul? Pentru asta nu exista decât o singură soluţie: să-l întrebe pe Kyle… Dar niciodată n-ar îndrăzni să facă aşa ceva!

***

Kyle reveni mai devreme decât era prevăzut. Şi singur…

— Nu, Isabelle nu m-a însoţit, răspunse el la o întrebare a mamei sale.

Nu părea că doreşte să mai dea o altă explicaţie. Şi nu fusese la Saint-Thomas doar ca s-o vadă pe Isabelle…

— Poliţia a descoperit identitatea femeii care îl însoţea pe Paul în ziua accidentului…

Aruncă o privire în direcţia Lisei.

— Se pare că după ce te-a dus la aeroport, s-a întâlnit cu acea femeie, care se întorcea de la Caracas.

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Ai plecat într-adevăr la Londra în acea zi. Numele tău figurează pe lista pasagerilor.

— Şi a întâlnit-o din întâmplare pe femeia respectivă?

— Nu, fiindcă a aşteptat destul de mult după plecarea avionului. Şi, în principiu, nu avea pe nimeni de aşteptat. În plus, el însuşi venise de la Caracas în acea dimineaţă…

— Familia dispărutei a fost informată? se interesă Madalyn.

— Nu încă. Poliţia va proceda mâine la exhumarea cadavrului şi îl va anunţa apoi pe soţul ei.

Pe Lisa o trecu un fior şi păli. El o privi îngrijorat.

— Te simţi bine? Lisa tremura.

— Mă gândeam la bietul om…

— Pentru el va fi o uşurare, într-un anumit fel. Cel puţin, va afla… Chinul e să nu ştii.

— Mie-mi spui! oftă ea din adâncul pieptului.

Îi reveneau mereu în minte acuzaţiile soacrei sale. Aceasta îi spusese adevărul, sau se distrase doar semănând îndoiala în biata ei minte şi aşa destul de tulburată?

— Cum te-ai dus până la Saint-Thomas? îl întrebă ea pe Kyle. La bordul *Seajade?*

El o fixă, strângând din pleoape.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Am luat şalupa… Dar am intenţia să ies mâine cu *Seajade.* Cine vrea să vină cu

mine?

— Eu nu, se grăbi Madalyn să spună. Aştept un telefon de la Tod… Dar tu ar trebui să te duci, Lisa.

Lisa nu ezită nicio secundă.

— Ce plăcere! La ce oră pleci, Kyle?

— Cam pe la zece. Îţi convine?

— Perfect.

Se întoarse, puţin jenată, spre doamna Hamilton. Dar bătrâna doamnă căzuse din nou în obişnuita ei apatie…

***

A doua zi dimineaţă, Kyle şi Lisa luară un jeep pentru a ajunge la pontonul unde era amarat velierul.

— Mama ta n-a reuşit încă să-şi revină, remarcă Lisa.

— E încă foarte deprimată, ai dreptate.

— Poate că ar trebui să plece din Sainte-Amelia ca să scape de aceste amintiri dureroase.

— Poate. Dar hotărârea îi va aparţine. Eu nu-i pot impune asta…

O examină pe Lisa din cap până-n picioare şi începu să zâmbească.

— Ai aspectul unui adevărat marinar!

Lisa purta o pereche de pantaloni albi şi un tricou cu dungi albe şi albastre. Nişte mocasini cu tălpi antiderapante îi completau ţinuta.

— Se pare că erau hainele mele… înainte.

— Exact. Mocasinii i-ai cumpărat de la Tortola. Lisa simţi că i se accelerează pulsul.

— Erai cu mine în acea zi?

— Da.

Ajunseră pe ponton şi Lisa privi velierul.

— Lui Paul îi plăcea să meargă cu vaporul? se interesă ea.

— Nu se simţea bine decât la bordul unui mijloc rapid de

transport. Velierele îl plictiseau…

Lisa îşi muşcă buza de jos, privind cu teamă iahtul.

— Chiar am stat eu la cârma acestui vas?

— Da.

Apoi zâmbi.

— Nu-ţi fie teamă, n-o să te pun astăzi la cârmă! Fii mai destinsă şi distrează-te… Sunt obişnuit să conduc singur *Seajade.*

Nicio amintire nu reveni în memoria tinerei femei când urcă la bord. Totuşi se adaptă uşor cu balansul vasului…

— Du-te să vizitezi cabinele în timp ce pornesc, îi sugeră Kyle.

Lisa coborî în careul mare cu pereţii despărţitori îmbrăcaţi în lemn de tec. Două cabine separate… O mică sală de baie şi o bucătărie bine echipată.

Deschizând o uşă, făcu să cadă o haină agăţată de clanţă. Era o vestă veche bleumarin. Luând-o de pe jos, observă că îi lipseşte un nasture…

Tresări. Fiindcă ştia unde se află nasturele lipsă… Era cel pe care-l descoperise în urmă cu câteva zile printre hainele ei aflate în podul casei.

Motorul făcu să vibreze suprastructurile. Părăseau ţărmul… Apoi se făcu tăcere: Kyle ridicase pânzele.

Lisa pregăti cafeaua înainte să se decidă să urce în cocpit cu două ceşti. Briza umfla pânzele albe şi velierul plutea în sensul vântului, lăsând în urma lui o dâră de spumă.

— Sper că ţi-ai luat şi costumul de baie, spuse Kyle.

— Îl am pe mine.

Kyle bău o înghiţitură din lichidul fierbinte.

— Faci întotdeauna o cafea atât de bună! Am fost surprins când ai pregătit-o prima oară când te-ai urcat la bord.

— Te miră că sunt capabilă să fac şi ceva bun?

— Nu ştiai nimic despre nave… Dar cel puţin nu aveai rău de mare!

— Mă întreb de ce m-ai invitat prima oară!

— Prima oară a fost ideea lui Madalyn!

Sainte-Amelia era deja departe în urma lor. Kyle manevră cu abilitate vasul printr-o strâmtoare dintre două recifuri. În curând se aflară în centrul unei lagune înconjurate de câteva insule de coral pustii.

— Un adevărat paradis! exclamă Lisa.

Nu se sătura admirând cerul de un albastru intens, marea turcoaz şi insulele cu cocotieri care înconjurau plajele de nisip de o albeaţă sclipitoare.

— N-am adus echipamentul de scufundare, spuse Kyle. Dar pe lângă recifuri se pot vedea cei mai frumoşi peşti.

— M-am mai scufundat?

— Începusem să te învăţ. Pe urmă ai plecat...

Kyle îşi scoase apoi cu un gest foarte firesc blugii şi tricoul, pentru a rămâne doar într-un slip negru.

Lisa îşi ţinu respiraţia, tulburată peste măsură. Silueta lui Kyle se desena pe cerul albastru... şi îi venea greu să-şi dezlipească privirea de pe el.

Aşteptă ca el să plonjeze, ca să se dezbrace la rândul ei. Apoi coborî cu prudenţă pe scăriţă.

Înotară mult timp înainte de a se întoarce la bordul lui *Seajade.*

— Un asemenea exerciţiu face poftă de mâncare! spuse Kyle bine dispus. Mă duc să caut coşul cu provizii... Vom lua masa pe punte.

Coşul era foarte bine garnisit: mai multe feluri de friptură rece, chifle, o salată de legume, brânzeturi şi fructe tropicale.

Pescăruşii şi pelicanii se învârteau în zbor în jurul vasului. Din timp în timp le aruncau o bucăţică de pâine pe care păsările o prindeau din zbor.

— Îţi imaginezi cu uşurinţă piraţii navigând sub drapelul negru pe aceste mări... remarcă Lisa.

— Insulele acestea erau pe vremuri punctul de întâlnire

al multor piraţi! Sosirea plantatorilor a schimbat totul. Primul Hamilton a debarcat în Caraibe şi a primit insula Sainte-Amelia cu condiţia să facă respectată legea pe aceste meleaguri.

— Se numea şi pe atunci Sainte-Amelia?

— Nu, a botezat-o astfel după numele soţiei lui.

— Şi nimeni n-a încercat să-i ia insula?

— Nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să-l înfrunte pe teritoriul lui! Nu se despărţea niciodată de muschetă şi nu ezita să tragă. În plus, strămoşul meu a făcut acte în regulă pentru proprietatea lui. Când am fost ultima oară la Londra, le-am studiat…

— Acesta a fost scopul voiajului tău în Anglia?

— Nu, aveam stabilite nişte întâlniri importante de afaceri.

Kyle fixă gânditor orizontul.

— Destinul este câteodată foarte ciudat şi căile lui sunt extrem de încurcate…

— Da, nu-i aşa? spuse ea pe un ton voit indiferent. Rezistă dorinţei de a pune mâna pe pieptul lui Kyle.

Pe inima lui…

Mai făcuse un asemenea gest, era sigură de asta. Şi că făcuse mai mult, mult mai mult… Venise momentul să afle.

— Kyle, am descoperit de unde provenea nasturele pe care l-am găsit în pod…

— De la vesta mea.

— Da…

Lisa se înarmă cu curaj.

— Spune-mi adevărul. De ce am păstrat acest nasture? El o fixă. Lisa se agăţă de mâna lui.

— Spune-mi! insistă ea.

În acea clipă, era pregătită să audă orice.

— Ai purtat vesta asta… începu el.

— Când?

— În ziua când ne-a surprins o aversă… În ziua când am

făcut dragoste pentru ultima oară.

Capitolul 6

Mai multe secunde se scurseseră înainte ca Lisa să-şi regăsească glasul.

— Ultima… oară?

— Da. A trebuit să plec cu afaceri şi accidentul s-a produs a doua zi după plecarea mea.

— Eu… nu înţeleg, îngăimă ea. Mă dispreţuiai, mă judecai cu asprime şi totuşi…

— Şi totuşi te doream ca un nebun! Când Paul a început să te neglijeze, am intrat eu în scenă.

Kyle ridică din umeri.

— Oh! Nu caut scuze… Nu am niciuna.

Lisei îi venea greu să accepte ceea ce corpul ei ştia deja de mult din instinct.

— Când ne-am plimbat împreună cu velierul…

— Totul a început la bordul lui *Seajade.* Eram singuri. Un bărbat, o femeie… şi explozia dorinţei lor reciproce.

— Cât timp a durat această legătură?

— Cincisprezece zile. Madalyn era plecată în Australia. Iar Paul…

Kyle oftă.

— Paul stătea oricum atât de puţin timp la Sainte-Amelia!

— Vorbeşti ca şi cum ai fi singurul vinovat. Când, după părerea mamei tale, eu sunt cea care am încercat să te seduc…

— Ţi-a vorbit ea despre asta?! exclamă el. Dar când?

— În ziua când ai fost plecat la Saint-Thomas. Kyle ridică din nou din umeri.

— Mama nu e întotdeauna obiectivă. Te urăşte şi te consideră plină de toate păcatele din lume. Pentru ea, indiferent ce ai face, greşeşti…

Clătinând din cap, adăugă cu o voce aproape de neauzit:

— Dar eu sunt cel vinovat. Erai foarte vulnerabilă şi eu am profitat de situaţie. Abia când te-ai întors la Paul am

înţeles cât am fost de orb... Între noi nimic nu era posibil, aşa cum îmi închipuiam eu în nebunia mea.

— Deci l-am întâlnit pe Paul la Saint-Thomas... exact înainte să iau avionul spre Londra?

Lisa îşi încrucişă braţele pe piept.

— Dar e de neînţeles!

— Dacă ţi-ai putea aminti... Eşti singura care poate explica tot ce s-a întâmplat atunci.

Lisa îşi ridică ochii spre el.

— Ceea ce simţeam pentru tine era... ceva serios? Sau era vorba doar de o... simplă aventură?

— Era ceva serios, răspunse el greu. Atât din partea ta cât şi din a mea.

Se aplecă spre ea. Părea extrem de încordat.

— Lisa, o minune a vrut să fii în viaţă... Avem şansa de a reîncepe totul de la zero! Să nu ratăm această extraordinară şansă! o rugă el.

— Eu... eu nu ştiu ce să zic, răspunse ea dintr-o suflare.

Inima îi bătea nebuneşte.

— Lisa... şopti Kyle.

O trase spre el. Buzele lor se întâlniră. Cu ochii închişi, Lisa se lipi de el. Dorinţa o ameţea. Prin vene parcă îi curgea foc... Îşi încolăci braţele în jurul gâtului puternic al lui Kyle. Imagini dezordonate dansau în mintea ei înfierbântată. În aceste clipe, era sigură că le mai trăise. Totuşi, nicio imagine precisă nu-i revenea în memorie.

Sutienul ei se afla deja pe podeaua cocpitului. Kyle o privi cu pasiune.

— Te doresc... Oh, dacă ai şti cât de mult te doresc... Spunând asta, se îndepărtă de ea.

— Totuşi, ţin ca de data asta totul să fie în regulă! O să te măriţi cu mine.

— Să... să mă mărit cu tine? repetă ea cu stupefacţie. Îl privi cu nişte ochi mari şi uimiţi.

— Dar... tu eşti fratele lui Paul!

— Paul e mort. Nimeni şi nimic nu te poate împiedica să devii soţia mea.

— Şi mama ta? Şi Madalyn? Ele ce vor crede?

— O să le punem în faţa faptului împlinit! O privi rugător.

— Nu vreau să te mai pierd!

— Kyle… dar nu e posibil…

— De ce nu?

— Şi Isabelle?

— I-am spus adevărul.

— Tot adevărul? El clătină din cap.

— Nu. Ceea ce s-a petrecut atunci nu-i priveşte pe ceilalţi.

O luă din nou în braţe.

— Şi tu ţii la mine, Lisa! afirmă el. Tânăra nu încercă să-l contrazică.

— E adevărat… De când am sosit la Sainte-Amelia am încercat mereu să lupt împotriva atracţiei pe care o aveam pentru tine…

Kyle se destinse brusc.

— Deci nu te-ai schimbat! Totul poate fi ca înainte… Îşi consultă ceasul.

— Mergem direct la Tortola. Vântul ăsta e favorabil şi vom ajunge în mai puţin de o jumătate de oră. Până diseară vom fi căsătoriţi!

— Imposibil!

El îi adresă un zâmbet triumfător.

— Am o licenţă în buzunar. Totul este aranjat acolo pentru a se putea celebra ceremonia în minimum de timp şi cât mai discret posibil. De ce să mai aşteptăm?

— Ai prevăzut totul!

— Trebuie să ştii să prevezi totul.

Kyle avea dreptate: de ce să mai aştepte? îl iubea cu tot trupul şi sufletul ei. Cum, probabil, îl iubise acum doi ani… Trase adânc aer în piept.

— Hai să mergem…

***

În mai puţin de un sfert de oră, deveniră soţ şi soţie… Lisa se întoarse la bordul lui *Seajade* complet năucită. Totul mersese atât de repede!

— Mă întreb dacă… dacă n-am înnebunit amândoi! spuse ea, o dată ajunşi la bord. Ce o să creadă oamenii?

Kyle izbucni în râs.

— E cea mai mică dintre grijile mele! Noi amândoi ştim ce facem. Nu e ăsta principalul?

O luă în braţe şi o sărută.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt…

— Kyle…

— Da?

— Suntem obligaţi să-i punem pe toţi la curent acum? El o strânse şi mai tare în braţe.

— Vreau ca toată lumea să afle că eşti soţia mea…

— Va fi un adevărat şoc! mai ales pentru mama ta.

— Va fi un şoc indiferent când facem anunţul: azi sau peste o lună… Aşa că, la ce bun să mai aşteptăm?

Kyle porni motorul iahtului.

— Prea târziu pentru regrete, scumpa mea!

— Nici n-am, îl asigură ea.

Efectuară rapid traversarea între cele două insule. După ce *Seajade* fu amarată la ponton, Kyle înconjură umerii Lisei cu braţul şi îşi cufundă privirea într-a ei.

— Am luat o hotărâre, declară el cu gravitate. De acum înainte eşti a mea. Pentru totdeauna… Paul a murit. Nu poate reveni ca să ne despartă.

— Nu mi-l amintesc deloc pe Paul. Parcă nici n-a existat pentru mine. Te iubesc, Kyle. Cred că te iubesc din prima zi…

— Prima zi? repetă el. Lisa oftă.

— Pentru mine, întâlnirea noastră datează din momentul

când ai fost gata să dai cu maşina peste mine pe o stradă londoneză.

O strânse şi mai tare în braţe.

— Căsătoria asta va fi o reuşită! Graţie nouă, o mulţime de mici Hamilton vor veni să înveselească proprietatea noastră…

— Mă iei prea repede! Lasă-mă mai întâi să mă obişnuiesc cu noul meu statut de soţie…

Se încruntă îngrijorată.

— Când ai intenţia să le dai vestea?

— Întâi o voi preveni pe mama mea… Şi e mai bine s-o fac singur!

Lisa oftă uşurată. Prefera să nu fie de faţă când teribila bătrână va fi pusă la curent… îi mai rămânea să dea ochii cu Madalyn.

***

O găsiră pe marginea piscinei, în compania lui Scott. Se certaseră oare? Aveau nişte feţe lungi…

— Unde aţi fost? îi întrebă Madalyn.

— La Tortola, îi răspunse Kyle. Mă bucur că eşti şi tu aici, Scott. O să sărbătorim împreună cu voi evenimentul…

— Ce eveniment? se interesă Madalyn. Kyle o privi cu dragoste pe Lisa.

— Ne-am căsătorit.

O expresie de intensă surpriză se întipări pe chipul lui Scott.

— Zău?! E adevărat? Hmm… felicitările mele! Kyle se întoarse spre Madalyn.

— Tu nu zici nimic? Tânăra ridică din umeri.

— Nu crezi că exagerezi? De ce nu mi-ai spus dinainte? N-aveai nevoie de un asemenea mister… Eşti major, eşti vaccinat, Lisa la fel. Nimeni nu v-ar fi putut împiedica să vă duceţi planurile la bun sfârşit.

— E mai sigur aşa.

O strânse pe Lisa în braţe, apoi îi dădu drumul ca să se îndrepte spre frigiderul din pergolă.

— Sper că avem şampanie la rece.

— Credeam că suntem prietene, Lisa, spuse Madalyn pe un ton neutru. Şi te-ai ferit de mine!

Tânăra nu avu timp să deschidă gura. Kyle răspunse în locul ei.

— N-a putut să-ţi spună nimic pentru bunul motiv că habar nu avea, azi-dimineaţă când s-a îmbarcat, de scopul excursiei noastre.

Le zâmbi celor două femei, apoi continuă:

— Am convins-o să se mărite cu mine, în timpul mesei…

Lisa încercă să destindă atmosfera.

— Trebuie să spun că a fost o masă excelentă! zise ea. Madalyn se ridică brusc şi veni s-o sărute.

— Sunt foarte mulţumită! o asigură ea. Puţin surprinsă, bineînţeles, dar încântată. Ceea ce nu înţeleg totuşi este de ce eraţi atât de grăbiţi…

Kyle aduse cupele de cristal şi o sticlă de şampanie.

— N-am spus nimănui pentru a evita ca mama să ne pună beţe-n roate, îi explică el lui Madalyn.

— Nu te aştepta să-ţi aplaude hotărârea!

— Lisa este acum soţia mea. Va trebui să se resemneze, fie că-i place, fie că nu.

Adăugă pe un ton dur:

— Ar cam fi timpul să nu-i mai înghiţim toate capriciile! Paul este mort, când o să admită asta? Şi Lisa nu este vinovată de accident. Nici măcar nu era acolo când s-a produs!

După ce turnă şampanie în cupe, ridică paharul.

— Pentru viitor! Viaţa este un continuu pariu… Să sperăm că vom avea cu toţii noroc la ruleta destinului.

— Pentru viitor… spuse Madalyn.

Îl privea pe Scott cu un aer gânditor.

— Da, pentru viitor, repetă ea. Dar nu trebuie să contăm doar pe noroc. Destinul nu este o ruletă. Trebuie să dăm dovadă de puţină voinţă şi încredere…

Nimeni nu făcu niciun comentariu. Madalyn continuă atunci pe un ton voit vesel:

— Şi unde o să vă instalaţi acum?

— Pentru moment în camera mea, decise Kyle. E suficient loc ca lucrurile Lisei să fie puse acolo.

— O fac chiar eu, se grăbi aceasta să spună. Nu are rost să deranjăm servitorii.

— Va trebui totuşi să-i punem la curent! zise Madalyn. Căsătoria asta fulger va fi principalul subiect de conversaţie în zilele următoare.

Kyle făcu un gest indiferent.

— Oh! Vor găsi repede un alt subiect! îi aruncă o privire rapidă surorii sale.

— Când trebuie să vină Tod?

— Mâine.

Madalyn făcu o pauză înainte de a întreba:

— Isabelle îţi cunoştea intenţiile?

— Mi s-a părut cinstit din partea mea să-i spun totul.

— Nu te mai întreb cum a primit vestea…

— Mai bine!

Lisa asculta discuţia cu o ureche distrată. Se simţea complet dezorientată… în câteva ore trecuse de la un rol despre care nu-şi amintea nimic la altul în care nu ştia cum să se poarte.

Deci, de acum înainte era nevasta lui Kyle? Nu-i venea să creadă. Atinse inelul de aur pe care el i-l pusese în deget la sfârşitul scurtei ceremonii.

— Cinezi cu noi, Scott? îl întrebă Kyle. Administratorul declină invitaţia:

— Nu, mulţumesc. Am o mie de lucruri de făcut.

Îşi luă rămas-bun de la ei şi, de data asta, Madalyn nu-i propuse să-l însoţească până la maşină… Kyle îşi termină

şampania şi se ridică.

— Hai! oftă el.

Sora lui înţelese imediat despre ce este vorba.

— Vrei să vin cu tine?

— Mai bine mă duc singur. Dar mă îndoiesc că după asta va vrea să cineze cu noi diseară!

Lisa spera că teribila ei soacră va rămâne în camera ei. Prefera să aştepte ziua de mâine pentru penibila confruntare.

După plecarea lui Kyle, Madalyn îi adresă o privire intrigată.

— Am impresia că am sărit peste două sau trei capitole ale acestei istorii. În momentul accidentului, eu mă aflam în Australia.

Cu sinceritatea ei obişnuită, o întrebă:

— Această căsătorie grăbită e consecinţa unei lungi poveşti de dragoste?

Lisa se înroşi.

— Ce vrei să spui?

— Ştii prea bine. Între tine şi Kyle a fost întotdeauna ceva… Se întrerupse brusc şi ridică din umeri.

— De ce nu? Paul nu te merita! Un oftat îi scăpă de pe buze.

— Sper că aţi luat amândoi cea mai potrivită hotărâre!

— Ne iubim. Noi…

— Dragostea nu este întotdeauna de ajuns! o întrerupse Madalyn cu melancolie.

Dar îşi regăsi repede zâmbetul.

— Aveţi intenţia să plecaţi în călătoria de nuntă? Dacă aş fi în locul vostru, m-aş îmbarca la bordul lui *Seajade* şi aş porni-o spre Barbados… Tinerii căsătoriţi au întotdeauna nevoie de singurătate.

— Barbados… Şopti Lisa. Ar fi minunat! Dar Kyle are nişte responsabilităţi aici.

— Scott e perfect capabil să asigure bunul mers al

afacerii.

Apoi adăugă cu cinism.

— Dacă nu există riscuri, poţi avea deplină încredere în el! Lisa îi întâlni privirea şi citi în ea disperare.

— Eşti îndrăgostită de Scott? se auzi ea întrebând. Madalyn râse. Un râs aspru, lipsit de orice urmă de veselie.

— Suntem amanţi de un an... Kyle şi cu tine aţi sosit adineaori într-un moment extrem de nepotrivit, crede-mă! Tocmai îi dădusem un ultimatum. Totul sau nimic...

— Şi ce-a ales?

— S-a eschivat, ca de obicei! Ştii ce mi-a zis? Că îi lasă cale liberă lui Tod.

Lisa reflectă câteva clipe.

— Crezi că a fost o idee bună să-l inviţi aici pe Tod?

— Nu, bineînţeles că nu! Mă folosesc de el ca să-l fac gelos pe Scott... dar nu merge!

— Nu simţi nimic pentru Tod?

— Îmi place de el, dar nimic mai mult.

— Ar trebui să-i spui că nu are nicio speranţă. Dacă rivalul lui ar fi scos din joc, poate că Scott ar ieşi din rezerva lui...

— Scott se teme să-şi ia vreun angajament. Eşecul mariajului său l-a traumatizat şi îi e teamă să nu păţească la fel.

Apoi, Madalyn ridică din umeri.

— Dar nu trebuie să te bat la cap cu toate astea. Mai ales astăzi!

Se ridică, spunându-i:

— Pe curând!

Se lăsase noaptea şi licuricii se zăreau pe aleile grădinii ca o multitudine de mici puncte luminoase.

Lisa privi gânditoare apa piscinei, care părea din clipă în clipă mai întunecată. Apoi se hotărî să intre în casă. Urcă în camera ei. Aici o aştepta Kyle.

— Ai vorbit cu mama ta? îl întrebă ea cu teamă. Cum a

primit vestea?

— Destul de bine, spre marea mea surpriză. În fond, preferă să fii soţia mea decât a lui Paul…

După o scurtă tăcere, adăugă:

— Se gândeşte să părăsească insula.

— Din cauza mea?

— Nu. Din cauza amintirilor. Are prea multe amintiri dureroase aici… Niciodată nu a fost cu adevărat fericită la Sainte-Amelia.

— Dar unde se va duce?

— La Washington, la sora ei. Din câţiva paşi, ajunse lângă ea.

— Lisa…

O luă în braţe, dar ea îl respinse fără convingere.

— Se apropie ora cinei.

— Nu ne aşezăm niciodată la masă înainte de ora opt! Chipurile lor erau acum atât de apropiate…

— Lisa… de ce ţi-e teamă?

— De toate, şopti ea. Nu mai sunt aceeaşi… pe care o cunoşteai înainte.

El păru uşurat.

— Doar asta e? Ba da, eşti aceeaşi! în această după-amiază, la bordul iahtului, te-am regăsit. Exact ca odinioară… S-ar fi putut crede că aceşti doi ani de despărţire n-au existat niciodată.

Fără niciun efort, o ridică şi o aşeză pe patul mare. Dorinţa cuprinse trupul ei ca o flacără vie. De acum înainte era soţia lui Kyle. Nu a lui Paul. Şi totul începea din acea clipă.

El o dezbrăcă fără niciun pic de grabă. Lisa se înfiora sub mângâierile lui, vibra sub sărutările lui… Era a lui. Numai a lui. Şi pentru totdeauna…

Atinseră împreună extazul. Apoi rămaseră unul în braţele celuilalt.

— Lisa, dragostea mea. El o privea satisfăcut.

— De prima oară când te-am văzut, am ştiut că suntem făcuţi unul pentru altul.

— Paul şi-a dat seama de ceva?

— Paul nu era un fin observator!

— Mai ales dacă eu nu contam prea mult pentru el… Kyle îşi slăbi strânsoarea braţelor.

— La început, părea că ţine puţin la tine. Dar la ce bun să zgândărim trecutul? Să ne gândim mai bine la viitor. Şi la prezent…

— Te iubesc, Kyle… spuse ea cu răsuflarea tăiată.

***

Tod Sherman sosi a doua zi, după cum îi anunţase Madalyn. Era un om de afaceri australian, de vreo patruzeci de ani.

— Ce insulă micuţă! îi spuse el Lisei după vreo două zile. Câteva Sainte-Amelia ar încăpea uşor în ferma mea!

Începu să râdă.

— Sie mai frumos la ranch-ul meu decât aici! Imaginează-ţi mii de hectare de prerie… Fiindcă îmi trebuie multă iarbă ca să hrănesc turmele!

— Conduci singur ferma? îl întrebă Lisa.

— Oh, nu! Am prea multe de făcut ca să mă distrez jucându-mă de-a fermierul.

Tonul lui se schimbă.

— Madalyn mi-a vorbit despre tine. Deci ţi-ai pierdut complet memoria? Te plâng…

Îi zâmbi, apoi continuă:

— Dar o să vezi! O să-ţi revină în momentul când te aştepţi mai puţin.

— Poate că da, poate că nu…

— Am impresia că te înţelegi bine cu Madalyn, tatonă el terenul.

— Da, suntem prietene bune.

Tod nu era omul să se încurce în vorbe. Mergea drept la ţintă.

— Mă găseşte prea bătrân pentru ea?

— Hmm... nu, răspunse Lisa cu sinceritate. Kyle are cu unsprezece ani mai mult decât mine şi diferenţa de vârstă nu mă deranjează deloc.

— Eu am patruzeci şi trei de ani.

Cu optsprezece mai mult decât Madalyn, gândi Lisa.

— Nu pari de vârsta asta, îl asigură Lisa cu sinceritate. Tod se înclină.

— Mulţumesc, doamnă! apoi chipul lui se întunecă.

— Dacă Madalyn ţinea cu adevărat la mine, ar fi acceptat să se mărite de acum câteva luni cu mine!

— Unele femei au nevoie de timp ca să se decidă.

— Dar am început să mă plictisesc de atâta aşteptare! îi mai acord o săptămână... De acum în opt zile, dacă tot nu ştie ce vrea, o părăsesc!

— Un ultimatum? şopti Lisa. Cine ştie... Poate că asta o va face să...

Se întrerupse brusc.

...să aleagă! fusese gata să spună. Din fericire, tăcuse la timp. Tod ştia de existenţa lui Scott? Ca şi cum îi ghicise gândurile, el remarcă:

— Am impresia că îşi petrece mult timp în compania administratorului angajat de fratele ei. Sau mă înşel cumva?

— Ia uite-o pe Madalyn! exclamă Lisa, fericită de această diversiune care o scutea să răspundă la o întrebare jenantă.

Madalyn era într-o ţinută clasică de călărie. Iar Tod părea un adevărat fermier cu cămaşa lui în carouri, blugii decoloraţi şi pălăria cu boruri largi. În joacă, Madalyn i-o înfundă pe cap.

— Gata de plimbare?

Apoi ezită o clipă înainte de a se întoarce spre Lisa.

— Mama vrea să te vadă.

Tânăra se încruntă. În ultimele douăzeci şi patru de ore, doamna Hamilton nu-i adresase nicio privire. Ce voia acum? Ar fi fost ceva surprinzător...

— Mă duc, spuse ea fără niciun pic de entuziasm. Era pentru prima oară când intra în camera soacrei sale, o încăpere mare şi luminoasă decorată în verde deschis şi alb.

Doamna Hamilton stătea lângă fereastră, frunzărind un album de fotografii.

— Plec mâine, o anunţă fără nicio introducere. Valizele mele sunt aproape gata... Poţi să te instalezi aici cu Kyle dacă vrei.

— Ne simţim foarte bine acolo unde suntem, şopti ea jenată. Şi veţi fi fericită să vă regăsiţi camera neatinsă când veţi reveni la Sainte-Amelia.

— N-o să mai revin niciodată. Ar fi trebuit să plec de mult. Dacă am rămas, am făcut-o doar pentru Paul... El avea nevoie de mine.

— Bineînţeles...

— Kyle n-a avut niciodată nevoie de mine!

— Vă înşelaţi. El nu-şi exteriorizează sentimentele, dar asta nu-l împiedică să aibă o inimă.

— Aiurea! Este exact ca şi tatăl lui. Nimic nu-l interesează, în afară de plantaţii şi distilerie.

Pufni dispreţuitor.

— Oricum ţie puţin îţi pasă dacă are sau nu inimă! S-a însurat cu tine şi, în fond, era singurul lucru pe care ţi-l doreai!

— Dacă m-am măritat cu el, am făcut-o fiindcă îl iubesc! o asigură Lisa pe un ton sfidător. Şi nu e vorba de un calcul meschin, după cum se pare că credeţi.

— Pretindeai la început că-l iubeşti pe Paul! Dar ţi-a ghicit repede jocul, bietul meu băiat. Din păcate era prea târziu... Şi-a plătit cu viaţa greşeala.

Ridică mâna.

— Oh, acum recunosc însă că n-ai avut de-a face direct cu accidentul. Dar nu uit că, din cauza ta, a fost obligat să se ducă în acea zi la Saint-Thomas!

Îi adresă o privire plină de ură.

— Ştii de ce ţi-ai pierdut memoria? Pentru că preferi să nu-ţi aminteşti anumite evenimente. O soluţie fericită, dintr-un anumit punct de vedere... Asta dovedeşte cel puţin că ai un minimum de conştiinţă! adăugă ea cu dispreţ.

Lisa nu găsi nimic de răspuns. Nu era pentru prima oară când se avansa o asemenea teorie în faţa ei... Unul dintre psihiatrii care o îngrijiseră la Londra era adeptul ei.

— Unde ne poate duce această discuţie? o întrebă ea simţindu-se dintr-odată obosită. La nimic bun... Vă chinuiţi singură şi mă chinuiţi şi pe mine.

— Din contră, îmi face mult bine să discut cu tine!

O luminiţă răutăcioasă se aprinse în ochii ei spălăciţi.

— Vrei să ştii de ce s-a însurat Kyle cu tine? Pur şi simplu pentru a pune mâna pe ceea ce ai. Acum a ajuns în sfârşit să-şi vadă visul cu ochii: este stăpânul domeniului!

Râsul ei acru răsună în cameră.

— Nu faceţi niciunul nici celălalt prea multe parale! Vă meritaţi unul pe celălalt!

Ridică mâna.

— Aşteaptă! Probabil că vei reuşi să-l reţii câteva săptămâni, chiar luni. Dar să ţii minte ce îţi spun nu va dura. Mai devreme sau mai târziu, se va distra cu alta!

Orbită de lacrimi, Lisa fugi din cameră.

— Minte, minte... hohotea ea.

Totuşi Kyle nu-i vorbise niciodată despre dragoste...

Fugi afară din casă. Mergea fără ţintă, încotro vedea cu ochii. Un jeep era parcat pe o alee şi, fără să se gândească, se instală la volan. Nu încercase să conducă de când venise aici. Dar de data asta, dorinţa de a scăpa de acest coşmar era mai puternică decât teama ei. Întoarse cheia în contact şi motorul începu să toarcă.

Băgă automat în prima viteză... Torsul motorului păru să se amplifice. Îi răsuna în cap, asurzitor. Şi brusc, totul îi reveni în minte. Imaginile trecutului ei i se perindară prin capul înfierbântat ca într-un caleidoscop delirant.

Capitolul 7

Avionul îşi începu coborârea şi teama o cuprinse brusc pe Lisa.

— Mi-e frică, îi mărturisi ea. Şi dacă familia ta nu mă place? Paul izbucni în râs.

— Te plac sau nu te plac, asta nu mai poate schimba cu nimic faptul că de acum eşti soţia mea.

Dar asta nu avu darul s-o liniştească pe Lisa. Aproape că nu mai ştia pe ce lume este… Totul mersese atât de repede între ei…

După moartea mătuşii ei, îi rămăseseră câteva mii de lire sterline. Avea două posibilităţi. Să plaseze aceşti bani… sau să-şi ofere vacanţa visurilor ei într-o staţiune înzăpezită.

Hotărâse să-şi petreacă cincisprezece zile într-o staţiune renumită pentru sporturile de iarnă care se practicau acolo. Pe urmă, nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în Anglia şi să-şi caute o slujbă.

A doua zi după sosirea ei în Elveţia, făcuse cunoştinţă cu Paul. Şi nu se mai despărţiseră în tot restul sejurului.

Când Paul îi propusese să devină soţia lui, nu ezitase nicio clipă. Se credea îndrăgostită… Şi viitorul pe care el i-l înfăţişa în cele mai minunate culori îi luase ochii şi minţile. O insulă mereu însorită? Un adevărat paradis pentru o micuţă englezoaică pentru care viaţa fusese cenuşie până acum!

Avionul ateriză fără probleme pe pista îngustă din Tortola.

— Mă simt din ce în ce mai nervoasă, şopti Lisa. Paul începu din nou să râdă.

— N-ai de ce! Nici măcar n-au aflat de existenţa ta. Lisa tresări.

— Cum?! Nu i-ai anunţat că ne-am căsătorit?

— Nu încă…

— Paul! Dar…

— Va fi o surpriză! o linişti el, nepăsător.

Un taxi îi duse până în port unde îi aştepta o vedetă puternică. Uşurată, Lisa constată că niciun membru al familiei soţului ei nu avusese ideea de a le veni în întâmpinare…

Paul îl bătu pe umăr pe marinarul care se afla la cârma vasului.

— Tu o să fii primul care află marea veste! Iată o nouă doamnă Hamilton!

Un zâmbet făcu să sclipească dinţii negrului.

— De data asta aţi sărit calul, domnule Paul!

Lisa se simţea din ce în ce mai jenată. Paul îi cuprinse umerii cu braţul.

— Hai, zâmbeşte-mi! O să vezi! Toţi vor fi bucuroşi! în seara asta dăm o petrecere!

Cu cocotierii ei atât de înalţi, tufele de hibiscus şi dafinii roz, bananierii, câmpurile cu trestie de zahăr şi plajele cu nisip alb, Sainte-Amelia avea înfăţişarea unui paradis terestru şi Lisa începuse să se simtă mai destinsă. Oamenii care lucrau într-un loc atât de frumos nu puteau fi decât simpatici.

Luară un jeep pentru a ajunge până la casa situată pe o colină din centrul insulei. În momentul când ajunseră în faţa verandei, o tânără îşi făcu apariţia.

— Madalyn, ţi-o prezint pe Lisa! declară Paul.

— Oh! Ţi-ai adus o prietenă! exclamă Madalyn. Ce idee bună!

Şi surâzând, îi întinse mâna noii venite.

— Bună, Lisa! îi spuse ea cu căldură. O să le spun să-ţi pregătească imediat o cameră. Probabil că eşti obosită după o călătorie atât de lungă.

Se părea că în ochii lui Paul situaţia era comică. Dar Lisa era cu totul de altă părere.

— Unde este mama? o întrebă el. Şi Kyle?

— Pe mama o găseşti în pergolă. Iar Kyle este cu Scott.

— Am nevoie de voi toţi…

— De ce? S-a întâmplat ceva? Paul ridică din umeri.

— Oh! La urma urmei, la naiba cu atâta ceremonie… Lisa este soţia mea. Ne-am căsătorit în Elveţia acum opt zile. Pufni în râs.

— În consecinţă, n-are rost să fie pregătită camera de oaspeţi…

Madalyn abia reuşi să-şi ascundă stupoarea. Lisa considera că Paul ar fi putut anunţa noutatea cu ceva mai mult tact! O căsătorie este un lucru serios. De ce vorbea despre ea ca despre o farsă reuşită?

Dar Madalyn îşi regăsise deja zâmbetul.

— Ei bine… Felicitări! Dar ce surpriză! Se întoarse spre Lisa.

— Probabil că vrei să te speli şi să te schimbi. O să-ţi arăt camera ta… camera lui Paul. În acest timp, tu, adăugă ea la adresa fratelui ei, ai face mai bine să te duci s-o anunţi pe mama. Te aşteaptă cu atâta nerăbdare! Gândeşte-te puţin… De data asta ai lipsit aproape trei luni!

— Ce vrei, aveam obligaţii matrimoniale, glumi el. Madalyn se mulţumi să ridice din umeri. O conduse apoi pe Lisa într-o cameră mare în bleu şi alb ale cărei balcoane dădeau spre o splendidă grădină tropicală.

— Uite sala de baie, îi spuse ea deschizând o uşă. Nu te grăbi, te aştept aici…

După ce se spălă pe mâini, Lisa îşi refăcu machiajul. Apoi se decise să se întoarcă în cameră, unde Madalyn se instalase într-un fotoliu confortabil.

Îşi drese vocea.

— Vestea asta neaşteptată ţi-a produs un şoc, şopti ea jenată. Nu te aşteptai câtuşi de puţin la aşa ceva…

— Mama e cea care va suferi un adevărat şoc! exclamă Madalyn. Unde l-ai cunoscut pe Paul?

— În Elveţia, într-o staţiune de sporturi de iarnă. Madalyn zâmbi.

— Şi… dragoste fulgerătoare?

— Da… Fratele tău m-a cucerit.

— Şi ce gândesc părinţii tăi despre această căsătorie fulger?

— Nu mai am familie…

— Oh! rosti Madalyn emoţionată. Sărmană Lisa… Dar, datorită lui Paul, ai acum o nouă familie!

Apoi, expresia chipului ei se schimbă şi adăugă cu jumătate de voce, ca pentru sine.

— Rămâne de văzut dacă va fi sau nu un lucru bun! Din nou, tonul ei se schimbă:

— Eşti gata? Coborâm?

— Da… Cum o să mă primească mama voastră?

— Depinde de felul în care i-a anunţat Paul vestea… Nu l-a mai văzut de câteva luni şi nu ştiu dacă va fi încântată că va trebui să-şi împartă fiul cu o altă femeie!

— Dar de ce m-ar considera o rivală? N-am nicio intenţie să mă bag între ei…

— O soţie ocupă întotdeauna primul loc în inima unui bărbat. E normal! Va trebui ca şi mama mea să admită asta.

Îi găsiră pe doamna Hamilton şi pe Paul aşezaţi în pergolă, pe marginea piscinei.

— Ah, uite-o pe Lisa! exclamă Paul. Vino s-o saluţi pe mămica… Abia aşteaptă să te cunoască.

Lisa întinse mâna bătrânei doamne care o fixa cu un aer dur. Reuşi totuşi să zâmbească.

— Bună ziua, doamnă. Paul mi-a vorbit mult despre dumneavoastră şi sunt fericită să…

Doamna Hamilton o întrerupse:

— Eşti orfană, după câte mi-a spus fiul meu.

— Da…

Nu citi niciun pic de milă în privirea ostilă a interlocutoarei sale.

— Cu ce se ocupau părinţii tăi? o întrebă aceasta cu un

ton trufaş.

— Tatăl meu era profesor la universitate. A murit într-un accident de avion împreună cu mama mea. Aveam patru ani pe atunci. O mătuşă în vârstă m-a primit în casa ei şi m-a crescut. S-a îmbolnăvit acum câtva timp şi am îngrijit-o în ultimele şase luni…

Abia reuşi să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Apoi a murit.

Dar probabil că era nevoie de mai mult, ca s-o înduioşeze pe doamna Hamilton.

— Nu pot să afirm că această căsătorie mă umple de bucurie, declară ea pe un ton sec. Dar, din păcate, nu se mai poate face nimic!

Apoi se întoarse spre fiica ei:

— Azi nu ni se mai aduce prânzul?

— Ba da… Am cerut însă să fie servit cu un sfert de oră mai târziu.

Madalyn îşi muşcă buzele.

— Să ştii, Paul, că dacă aveai intenţia să ne serveşti cu şampanie, cred că momentul e prost ales. Deschide mai bine o sticlă de vin!

Lisa îşi înăbuşi un oftat şi lăsă capul în jos. Nu se aşteptase ca soacra ei s-o primească azi cu braţele deschise… Dar sperase la un minimum de căldură. Se părea însă că nu trebuia să conteze pe aşa ceva. Doamna Hamilton o tolera şi atâta tot. Probabil că atitudinea ei nu se va schimba odată cu trecerea timpului.

Dar Paul nu-şi pierduse câtuşi de puţin buna dispoziţie… Lisa începu să se întrebe dacă soţul ei nu era o fiinţă lipsită de sensibilitate. Şi brusc i se păru atât de diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse în Elveţia.

Dar acest bărbat existase oare cu adevărat? Sau nu era decât un produs al propriei sale imaginaţii? Deja începuse să aibă nişte îndoieli în această privinţă.

După prânz, doamna Hamilton se retrase în casă.

— Îşi face siesta întreaga după-amiază, îi explică Madalyn. Ar trebui să vă instalaţi. Am poruncit să-ţi urce valizele în camera voastră, Lisa.

— Îţi mulţumesc. Eşti foarte drăguţă cu mine, Madalyn.

— Cred că e loc destul în dulapuri. Sau mai aştepţi nişte cufere?

— Nu, nu… Tot ce posed se află deja aici.

Când rămase singură cu soţul ei, Lisa îşi împărtăşi temerile.

— Mama ta mă detestă. Crede că ai fi putut găsi ceva mai bun…

Paul începu să râdă.

— Nicio femeie n-ar fi reuşit să-i fie pe plac! Poate, doar dacă mi-ar fi ales-o ea… Şi aceea nu mi-ar fi plăcut mie, bineînţeles!

Făcând un gest indiferent, adăugă:

— Dar nu-ţi face griji! Se va obişnui cu tine… Mai ales când îşi va da seama că sunt fericit cu tine. Şi pentru ea, acesta este principalul!

— Oh! Da, vreau să te fac fericit! spuse ea cu patimă.

Paul o sărută pe vârful nasului.

— Vreau să fac o plimbare călare. Vii cu mine?

— Abia ştiu să mă ţin în şa… Şi trebuie să desfac valizele.

— O să se ocupe Bella de ele!

— Prefer să mă ocup personal de asta.

— În acest caz, poţi să aranjezi şi lucrurile mele! Pe curând!

Lisa aranjă puţin prin cameră. Apoi făcu un duş şi îmbrăcă o rochie simplă de bumbac, de culoarea caisei. Coborî şi făcu înconjurul holului. Casa părea pustie şi ea se simţea aproape ca o intrusă.

Se decise să împingă o uşă şi pătrunse într-un salon vast. Un pian de concert trona într-un colţ.

— Oh! exclamă ea încântată.

Se aşeză în faţa claviaturii şi-şi lăsă degetele să alerge pe

clape. Mătuşa ei, care avea idei „de pe timpuri”, considera că educaţia unei fete nu este completă dacă nu ştie să cânte la un instrument.

Simţindu-se observată, se întoarse brusc. Un bărbat stătea în prag, sprijinindu-se cu nonşalanţă de tocul uşii.

Ochii lor se întâlniră şi Lisa simţi că i se înteţesc bătăile inimii… Şi mai simţi că nu e în stare să scoată niciun cuvânt.

— Continuă să cânţi, te rog! spuse el. Nu te întrerupe din cauza mea.

Lisa îşi regăsi glasul.

— Eşti Kyle… ghici ea.

— Da. Dar tu? apoi zâmbi.

— Am ghicit! Paul a adus o invitată… Lisa se înroşi.

— Nu… nu ţi-ai văzut încă fratele?

— Abia m-am întors.

Lisa trase adânc aer în piept.

— Eu… eu nu sunt invitata lui Paul. Şi, dintr-o răsuflare, adăugă:

— Sunt soţia lui.

Expresia lui Kyle rămase de nepătruns. Dar acum o privea strângând uşor din pleoape, vrând parcă s-o evalueze.

— Şi când te-ai măritat cu el? o interogă el pe un ton glacial.

— Acum o săptămână…

— Câţi ani ai?

Roşeaţa tinerei femei se accentuă.

— Şi întrebarea următoare care va fi? îl întrebă ea provocatoare.

Şi îşi împinse înainte bărbia voluntară.

— Întreab-o pe mama ta! M-a supus deja unui interogatoriu inchizitorial.

— Nu mă miră…

Închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea.

— Deci Paul şi cu tine aţi montat această mică farsă?

— Nu e vorba de o farsă. Suntem legal căsătoriţi. Vrei să vezi actele?

— N-are rost… Unde e fratele meu?

— S-a dus să facă o plimbare călare. M-aş fi dus şi eu dar nu sunt o bună călăreaţă.

Kyle o fixa fără să scoată niciun cuvânt. Ea continua să turuie verzi şi uscate.

— Cât e de frumoasă insula voastră! Ador deja Sainte-Amelia… Nu înţeleg de ce Paul pleacă atât de des de acasă. În locul lui, aş sta mereu aici…

— Cine a vrut să vină aici? se interesă Kyle. Tu sau el?

— Bineînţeles că el. Dar şi eu voiam să-i cunosc familia…

— Ah, da… făcu el ironic. Spune-mi acum, de cât timp vă cunoşteaţi când aţi hotărât să vă căsătoriţi? Lisa se înroşi din nou.

— De zece zile, recunoscu ea în cele din urmă.

— Zece zile?! Şi ţi s-a părut suficient?

Lisa strânse pumnii. Începuse să se înfurie.

— Cum îndrăzneşti…? Kyle o întrerupse.

— O să mă pronunţ după ce îl văd pe Paul. Apoi o măsură din cap până-n picioare.

— Între timp, simte-te ca acasă!

Un zâmbet sarcastic îi întinse buzele senzuale.

— Dar mai e nevoie să-ţi spun asta? Te simţi deja în largul tău, nu-i aşa? rosti el, voit insultător.

După aceste cuvinte dispăru, lăsând-o pe Lisa furioasă la culme. Îl ura pe bărbatul ăsta! Era la fel de nesuferit, de dur, de rău şi de arogant ca mama lui!

În mai puţin de o zi, îşi făcuse deja doi duşmani aici.

Oftă din adâncul inimii. Viitorul i se părea din ce în ce mai puţin roz… Nu era de ajuns să trăieşti pe o insulă paradisiacă pentru a duce o existenţă de vis. Afla asta acum, din propria experienţă!

Paul se întoarse spre seară. Şi părea prost dispus.

— Ce i-ai spus lui Kyle? bombăni el fără nicio introducere.

Avea aerul unui băieţel care fusese dojenit. Din fericire, Lisa avusese timp să-şi recapete calmul şi să aducă evenimentele la proporţiile lor adevărate…

— N-a fost deosebit de amabil, replică ea pe un ton plin de dezinvoltură. Aşa că i-am răspuns pe acelaşi ton.

Capitolul 8

Primele săptămâni petrecute de Lisa în Sainte-Amelia se dovediră extrem de grele. Soacra ei rămânea de gheaţă, cumnatul ei evita să-i adreseze cuvântul şi Paul lipsea destul de des…

Din fericire, o avea pe Madalyn.

— Unde-i Paul? o întrebă aceasta într-o după amiază, când stăteau amândouă pe marginea piscinei.

— A luat şalupa. Cred că a plecat la Tortola.

— De ce nu l-ai însoţit? se miră Madalyn.

— Fiindcă nu mi-a cerut-o.

— Nu-mi zice că-ţi trebuie o invitaţie oficială ca să-ţi însoţeşti soţul!

Lisa reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Oh! Câteodată simţi nevoia să fii singur! pretinse ea.

— Şi crezi că va reuşi să găsească singurătatea necesară la Tortola? o întrebă Madalyn, vizibil sceptică.

De data asta, Lisa nu mai rezistă.

— De mine vrea să fugă… regretă deja că s-a însurat cu mine.

Madalyn, care lenevea pe un şezlong, se ridică brusc.

— Nu mai spune prostii! Paul te iubeşte… Dar întotdeauna s-a plictisit la Sainte-Amelia.

— Cum e posibil? N-am văzut niciodată un loc atât de frumos…

Apoi se încruntă.

— Dacă Paul ar lucra, timpul nu i s-ar mai părea atât de lung. Kyle ar trebui să-l oblige să facă ceva…

— Şi crezi că Paul ar accepta? îi tăie vorba Madalyn. N-a fost niciodată interesat de fabrică sau de plantaţii. Şi doar n-o să-l lovească de acum un brusc interes…

Zâmbi ironic.

— Chiar dacă ar încerca, n-ar face decât prostii… Şi Kyle s-ar supăra în mod sigur.

— Kyle nu are deloc răbdare... Zâmbetul lui Madalyn se îmblânzi.

— Nu se poartă deloc drăguţ cu tine. Câteodată se poartă ca un urs din pădure...

— A rămas convins că i-am întins o cursă lui Paul ca să-l oblig să se însoare cu mine, oftă Lisa înciudată. Un caraghios... Ce arme aş fi avut la dispoziţie?

— Parcă n-ai şti!

— Dar...

— Nu te priveşti niciodată în oglindă? Ştii, frumuseţea nu e totul. Dar contează!

Madalyn ridică din umeri şi continuă:

— În orice caz, dacă ar accepta Kyle să poarte o discuţie de măcar zece minute cu tine, ar înţelege că n-ai avut niciunul din scopurile ascunse pe care ţi le atribuie.

Sări în picioare şi se întinse.

— Şi dacă am merge să facem o plimbare călare?

— Ce idee bună!

După o jumătate de oră galopau amândouă de-a curmezişul câmpurilor cu trestie de zahăr. Lisa, care călărea o iapă foarte blândă, nu se temea deloc. Vântul îi ciufulea părul şi răvăşea coama de culoare închisă a calului ei. Soarele strălucea pe un cer fără nori şi, în depărtare, se zărea apa turcoaz a lagunei. În acele momente, Lisa se simţea extrem de fericită. Uitase complet de Paul şi de prăpastia care se adâncea zi de zi între ei.

Cele două călăreţe nu întârziară să ajungă în apropierea distileriei ale cărei coşuri înalte dădeau o înfăţişare industrială acestei părţi a insulei. Portul comercial se găsea în apropiere şi macaralele încărcau două cargouri.

— Hai să-i salutăm pe Kyle şi Scott, îi propuse Madalyn.

Lisa ezită.

— Dar sunt ocupaţi...

— Găsesc ei cinci minute şi pentru noi!

Evitând drumul pe care treceau neîncetat camioanele

aducând trestia de zahăr, ajunseră în faţa clădirilor administrative ale fabricii.

Madalyn sări jos şi îşi legă calul de o barieră. Lisa făcu la fel, înainte de a o urma spre birouri. Îi găsiră pe cei doi bărbaţi într-o încăpere mare unde se învârteau ventilatoarele.

— O mică surpriză! exclamă Madalyn. Şi se trânti pe un scaun.

— Murim de sete! Ce ne oferiţi?

— Ceai, propuse Scott. Madalyn se strâmbă.

— Nimic altceva?

— Pe căldura asta, ceaiul e cel mai răcoritor.

— E adevărat…

— Te simţi acum mai sigură pe tine când călăreşti? o întrebă Scott pe Lisa.

— Categoric da, îl asigură ea.

Şi răspunse la zâmbetul lui amabil.

— Lorette e atât de bună! Nu m-a aruncat încă din şa.

— N-o să fii o călăreaţă demnă de acest nume decât după ce o să cazi de câteva ori, declară Kyle.

Şi se aşeză în spatele biroului său.

— Şi dacă mi-aţi spune de ce aţi venit amândouă până aici?

— Simţim nevoia de companie! replică imediat Madalyn. Paul a plecat la Tortola…

Kyle se întoarse spre Lisa.

— Şi n-ai avut chef să te duci cu el?

— Nu…

Evitând privirea lui Madalyn, ea şopti.

— Sper că nu vă deranjăm prea mult… Aveţi de lucru!

— Deloc. Am terminat pe ziua de azi.

Madalyn bătu din palme cu un entuziasm exagerat.

— În acest caz, diseară trebuie să vii să cinezi cu noi, Scott! Ştii doar că uşa noastră îţi este în permanenţă deschisă… Ar trebui să profiţi mai des de asta. Ne-am

înţeles? Contăm pe tine?

— Ne-am înţeles…

Ochii lui Madalyn scânteiară.

— Şi după cină, Kyle ne va conduce la bordul lui *Seajade.* O minicroazieră sub clar de lună, ce romantic!

Fratele ei o ameninţă cu degetul.

— Ai tendinţa să-i faci pe toţi să joace după cum cânţi tu!

— Oh, Kyle, tu nu vrei să facem o plimbare cu iahtul la lumina stelelor?

— Ba da! Scott, vii şi tu?

— Cu plăcere.

— Nu putem conta pe Paul, spuse Madalyn. Detestă velierele… Dar tu vii cu noi, Lisa!

— Nu m-am plimbat niciodată cu vaporul. Dacă am rău de mare şi stric totul?

Kyle îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Atunci o să te aruncăm peste bord!

Lisa nu se putu împiedica să izbucnească în râs. Un fulger se aprinse în ochii cenuşii ai lui Kyle şi un fior o parcurse atunci din cap până-n picioare.

— N-o să aibă rău de mare! declară Madalyn.

— Mai vedem noi, mormăi Kyle.

Părăsiră distileria împreună. Cele două femei plecară călare, aşa cum veniseră în timp ce bărbaţii luau loc la volanele jeepurilor.

— În sfârşit am reuşit să-l scot din carapacea lui pe Scott! exclamă Madalyn. Gândeşte-te… A acceptat o invitaţie! Ce miracol!

Lisa o struni pe Lorette să meargă la pas.

— Te simţi atrasă de el? o întrebă ea.

— Mă intrigă, îi mărturisi Madalyn. Nu iese niciodată… De ce nu se duce mai des la Tortola sau la Saint-Thomas?

— Poate că răspunsul e simplu: se simte foarte bine aici!

— S-ar zice că numai munca e importantă pentru el…

— La fel ca şi pentru Kyle, rosti Lisa cu jumătate de voce.

— Te înşeli! Kyle ştie să se şi distreze.

— Călătorii, femei?

— Exact…

Simţind grajdul, Lorette o luă la trap.

— Curios lucru că fratele tău a rămas burlac, remarcă Lisa.

— Îşi caută sufletul pereche. Şi nu e prea uşor. Câte femei ar accepta să se îngroape la Sainte-Amelia?

— Sainte-Amelia? Dar e un paradis! o asigură Lisa plină de entuziasm. Cum să te plictiseşti aici? Şi ţie îţi place…

— Cu mine e altceva, eu sunt născută aici. Şi, din când în când, îmi iau şi eu zborul!

După o scurtă pauză, adăugă:

— Chiar am intenţia să plec în Australia luna viitoare. Avem cunoştinţe acolo…

Deci, Madalyn o va părăsi! Lisei îi fu greu să-şi ascundă decepţia.

— Şi cât timp vei lipsi?

— Nu ştiu încă… în mod sigur mai multe săptămâni. Ar trebui să-i sugerezi lui Paul să te ducă într-o călătorie. Nu e bine ca o pereche de tineri căsătoriţi să trăiască în familie. V-ar prinde bine la amândoi să mai fiţi şi singuri.

Madalyn avea dreptate. Dacă plecau, vor mai regăsi poate farmecul primelor zile de căsătorie?

Se îndepărtau încetul cu încetul unul de celălalt şi scenele dintre ei începeau să se înmulţească.

— Cât poţi fi de plictisitoare şi provincială! îi spuse Paul chiar în acea după-amiază. Mă duc să caut puţină distracţie la Tortola.

Aşteptându-l, Lisa se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni albi şi un tricou. Apoi îşi strânse părul într-o coadă de cal.

Paul ajunse exact în acel moment.

— Ai aerul unei puştoaice! spuse el dispreţuitor. Lisa încercă să zâmbească.

— Excursia a fost plăcută?

— Minunată!

O luminiţă ciudată sclipi în ochii lui şi, din vârful buzelor, adăugă:

— Ar fi trebuit să vii şi tu.

— Nu ţineai deloc să te însoţesc. Doar sunt prea plictisitoare şi prea provincială.

— Oh! Am zis eu asta? Şi izbucni în râs.

— Biata mea Lisa… Abandonată de soţul ei cel rău!

— Madalyn şi cu mine am fost călare până la distilerie. Apoi se hotărî să-i împărtăşească planurile lor.

— Scott vine să cineze cu noi diseară. Pe urmă plecăm toţi cu iahtul…

— Cu *Seajade?* Nu contaţi pe mine…

— În acest caz nu mă duc nici eu, spuse ea decepţionată.

— De ce? o întrebă nerăbdător Paul.

Îşi aruncă mocasinii într-un colţ şi se îndreptă spre bar.

— Doar nu suntem obligaţi să fim tot timpul împreună! bombăni el.

Apoi trânti uşa în urma lui. Descumpănită, Lisa îşi observă expresia în oglindă. Ochii se întunecaseră şi trăsăturile îi reflectau sentimentele.

Dar, fiindcă Paul îi spusese să ia parte la această ieşire pe mare… Ei bine, se va duce!

Îşi dorea atât de mult să navigheze la lumina stelelor…

***

Madalyn îl luase cu ea pe Scott pe puntea din spate a vasului, în timp ce Lisa rămăsese cu Kyle care ţinea cârma. Era lună plină şi pânzele umflate de briză păreau transparente în lumina ei. Apa clipocea încet, lovindu-se de coca vasului, şi mii de stele străluceau pe cerul de catifea.

— Îţi place? o întrebă brusc Kyle.

— Oh, e minunat!

— N-ai rău de mare?

— Până în prezent, deloc. Înghiţi în sec.

— Ce păcat că n-a venit şi Paul… şopti ea.

Apoi se înroşi puternic. Nu era adevărat! în acel moment nu regreta câtuşi de puţin absenţa lui Paul. Kyle o învălui într-o privire pătrunzătoare.

— Eşti sinceră?

Lisa nu îndrăzni să-i răspundă şi, cu jumătate de glas, ca şi cum vorbea numai pentru el însuşi, Kyle continuă:

— Lumea îşi închipuie că mariajul este un drum presărat cu trandafiri. Din nefericire, lucrurile nu prea stau aşa. Unele căsătorii sunt de la început sortite eşecului. Paul şi cu tine nu aveţi nimic în comun. Începi să-ţi dai seama de asta?

— Ştii prea bine că nu l-am luat pe Paul pentru banii lui! rosti ea cu amărăciune.

— Am abandonat de mult această teorie! o asigură el. Te-ai îndrăgostit de el… dar n-a durat.

— Şi Paul?

— Paul e lipsit de maturitate.

— Ai putea zice acelaşi lucru şi despre mine.

— Nu. Te-am studiat în cursul acestor ultime săptămâni. Eşti mult mai coaptă la minte decât el.

O fixă cu atenţie, apoi adăugă:

— Dar nu eşti prea fericită aici. Totuşi, reuşeşti să faci faţă situaţiei. Te plictiseşti la Sainte-Amelia?

— Categoric nu! protestă ea. Kyle ridică din sprâncene.

— Nu te simţi ca într-o închisoare pe această insulă pierdută?

— Ador Sainte-Amelia! spuse ea cu convingere.

— Adevărat?

După o scurtă tăcere, el adăugă foarte încet:

— Te cred…

— Vrei să fii prietenul meu, Kyle? se auzi ea răspunzând. În loc să-mi fii duşman…

Bărbatul schiţă un surâs şi Lisa avu impresia că zâmbea

propriilor gânduri.

— N-am fost niciodată duşmanul tău, de unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Aveam impresia…

Apoi Kyle schimbă brusc subiectul:

— Ţi-ai adus costumul de baie?

— Da, la sfatul lui Madalyn.

— Atunci, du-te iute şi te schimbă! O să arunc ancora şi putem face o baie. Sau ţi-e frică să te scalzi noaptea?

— Va fi o experienţă nouă! exclamă ea râzând. Arareori se mai simţise atât de fericită şi de destinsă.

Coborî fredonând în cabină şi îşi puse costumul de baie. Apoi se alătură celorlalţi care înotau deja în jurul iahtului.

Apa era călduţă. Lisa făcu pluta, admirând cerul înstelat. Ciudata exaltare care o cuprinsese adineaori n-o părăsise încă.

— Nu vrei să urci la bord? o întrebă Kyle.

— Oh! încă cinci minute! îl rugă ea. Eu… începuse să tuşească, fiindcă înghiţise puţină apă. Nu fusese niciodată o înotătoare prea bună, aşa că fu imediat cuprinsă de panică.

— Mă… mă înec!

Se agăţă de Kyle care o luă în braţe.

— Nu te teme… Sunt aici, lângă tine.

Îi menţinea capul deasupra apei. Trupurile lor se lipiseră unul de celălalt, potrivindu-se la fel de bine ca două piese dintr-un puzzle… Teama Lisei dispăruse deja, înlocuită de flacăra dorinţei. Văzu ochii lui Kyle strălucind în lumina lunii. Şi când puse stăpânire pe buzele ei, se agăţă cu disperare de el, închizând ochii… Nici nu-şi dădu seama că erau pe cale să se scufunde. Kyle dădu cu putere din picioare, readucându-i pe amândoi la suprafaţă. Se îndepărtă puţin de el şi se trezi brusc la realitate.

Cu mişcări dezordonate, începu să înoate în direcţia iahtului. Dar acum, deşi nu era deloc frig, începuse să clănţăne din dinţi. Reuşi să urce scara şi să ajungă la bord

fără ajutor.

Dar Kyle o urmărea şi Lisa se repezi speriată spre cabine.

— Nu fugi! îi şopti el.

Madalyn şi Scott rămăseseră în apă. Lisa se întoarse spre el, forţându-se să rămână calmă.

— Asta… asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, declară ea cu o voce gâtuită.

— Dar s-a întâmplat.

Îşi puse mâinile pe umerii tinerei femei.

— Nu… nu mă atinge! îl imploră ea. Privirea bărbatului deveni pătimaşă.

— Nu dramatiza lucrurile. A fost doar o sărutare! Doar o mică sărutare fără importanţă…

Apoi păru să-l treacă un fior.

— Dar nu mă mai privi aşa, Lisa! Dacă nu, eu… o să te mai sărut o dată!

Lisa se trase înapoi.

— Nu, Kyle! Sunt soţia fratelui tău!

— Şi crezi că pot să uit asta? Aţi sosit de o lună aici şi n-a trecut o zi fără să te doresc ca un nebun… De ce crezi că te-am evitat?

— Pentru că… mă dispreţuiai. La fel ca mama ta. Kyle o scutură.

— Nu-l iubeşti pe Paul! Şi el nu te iubeşte…

— Te implor, lasă-mă în pace!

Kyle lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp.

— Trebuie să facem ceva… Situaţia e îngrozitor de complicată, dar găsim noi o soluţie, o asigură el.

Lisa fugi să se refugieze într-o cabină. Se îmbrăcă repede, cu gesturi sacadate. Mii de gânduri îi asaltau mintea înfierbântată…

Oh! De ce se măritase cu Paul… când ea îi era destinată lui Kyle?

Încercă să revină la realitate. Era căsătorită! Promisese să-şi iubească soţul la bine şi la rău, până la ultima suflare,

indiferent ce s-ar întâmpla! Să-l înşele cu fratele lui? Nu, niciodată…

Puţin câte puţin îşi regăsi calmul şi pregăti cafeaua în micuţa bucătărie a vasului, aşteptând întoarcerea lui Madalyn şi Scott.

Când îi auzi că s-au suit la bord, urcă în cocpit cu o cafetieră aburindă.

— Oh! Ce bine miroase! exclamă Madalyn.

— Nu ştiu să fac mare lucru, mărturisi Lisa. Dar la cafea nu mă bate nimeni!

— Dacă Bella intră în grevă, o să apelăm la tine, spuse Madalyn bine dispusă.

Kyle izbucni în râs.

— Preparatele Lisei vor fi în mod sigur mai bune decât ale tale. Îţi aminteşti de prăjitura aia oribilă pe care voiai să ne-o bagi pe gât?

Madalyn izbucni la rândul ei în râs.

— Pusesem atâta drojdie încât se făcuse ca un balon. Un balon imposibil de mâncat!

Ţinu neapărat să coboare în bucătărie ca să spele ceştile împreună cu Scott. Rămasă singură cu Kyle, Lisa încercă să nu-l privească… Kyle nu întârzie să ridice ancora.

— O să ne întoarcem folosind motorul, decise el. O învălui pe Lisa într-o privire îngrijorată.

— Totul e în regulă?

— N-am rău de mare, replică ea.

— Nu vorbeam despre asta. Lisa… Ea îl întrerupse:

— Aveai dreptate! Era vorba doar de o sărutare! O mică sărutare fără importanţă! îl asigură ea provocator.

Capitolul 9

Ziua plecării lui Madalyn spre Australia sosi foarte repede... Lisa ţinuse s-o însoţească la Tortola împreună cu Paul. Încerca să-şi ascundă tristeţea, îmbrăţişându-şi singura prietenă pe care reuşise să şi-o facă în Sainte-Amelia.

Ca şi cum îi ghicise gândurile, Madalyn o sărută cu dragoste.

— Sper că nu te vei plictisi prea mult în absenţa mea!

— Ce idee! exclamă Lisa, forţându-se să râdă. Un taxi aştepta la marginea pontonului.

— Pleacă repede! O să pierzi avionul... Chiar nu vrei să mergem cu tine până la aeroport?

— Nu! o asigură Madalyn. Detest despărţirile interminabile...

Deschise portiera taxiului.

— Pe curând! Peste o lună şi jumătate mă întorc. Şase săptămâni trec foarte repede, după cum ştii...

Cu inima grea, Lisa urmări din ochi maşina până ce dispăru la capătul cheiului. Apoi, cu paşi înceţi, se întoarse lângă Paul care dăduse deja drumul la motorul şalupei.

— Haide! Grăbeşte-te puţin! o luă el la rost.

Se înţelegeau din ce în ce mai rău... De câte ori îl încerca s-o sărute Lisa se crispa, rezistând din răsputeri dorinţei de a-l respinge.

— Parcă ai fi de lemn! îi spusese el furios aseară. Lisa începuse să se gândească serios să-l părăsească.

Dar unde să se ducă? Ce să facă? Nu avea nici măcar destui bani ca să-şi cumpere un bilet pentru Londra!

Şi pe urmă, mai era şi Kyle a cărui prezenţă o tulbura nespus. Kyle care căpătase atâta importanţă în viaţa ei, în inima ei... Trebuia să fugă şi de el! Dacă nu, ce se va întâmpla?

Din fericire, el nu încercase s-o sărute din nou. O tratase

cu răceală, exact ca înainte. Aproape că ajunsese să se întrebe dacă acele momente de nebunie existaseră cu adevărat sau dacă nu cumva imaginaţia ei îi jucase feste…

Se decise în fine să sară la bordul şalupei.

— Începusem să cred că vrei să pleci şi tu în Australia, bombăni Paul.

— Ai fi fost mulţumit să mă vezi plecând? Bărbatul ridică din umeri.

— O mică despărţire nu ne-ar prinde rău. Ne-ar da ocazia să ne gândim în linişte, fiecare pe cont propriu…

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, el declară.

— Am intenţia să-mi petrec câteva zile la Saint-Thomas.

— Fără mine?

— Nu ţi-am spus adineaori că o mică despărţire ne-ar prinde bine?

— Vrei să mă laşi singură în Sainte-Amelia?

— Dar nu rămâi singură! îi ai pe mama şi pe Kyle. Lisa râse forţat.

— Ce companie încântătoare! Ştii cum mă tratează mama ta…

— Dacă nu-ţi place, du-te şi tu undeva. Eu mi-am aranjat deja sejurul.

— Când pleci?

— Mâine.

Apoi se încruntă.

— Poate chiar după-masă…

— Foarte bine, oftă Lisa. Urmă o lungă tăcere.

— Te asigur că va fi mai bine! spuse Paul, devenind brusc mai conciliant.

— Ţi-ar conveni să nu mă mai găseşti în Sainte-Amelia la întoarcerea ta? îl întrebă Lisa.

Paul o fixă. Apoi îşi îndepărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Ce pot să zic? Tu trebuie să hotărăşti… îşi trecu apoi mâna prin păr.

— Te-ai schimbat atât de mult! apoi începu să zâmbească.

— Dar, reţine, totul se mai poate aranja încă! declară el vesel.

— Cum?

— Fii ca înainte! Nu cred că e greu, nu-i aşa?

— Madalyn pretinde că am greşit venind să ne instalăm în Sainte-Amelia. După părerea ei, am fi făcut mai bine să locuim în altă parte. Amândoi ne-am simţi mai bine şi căsătoria noastră ar avea şanse să se consolideze…

Pe chipul lui Paul se întipări o expresie aspră.

— Ia te uită! Deci şi ea vrea să scape de mine?

— Nu! protestă Lisa. Înţelegi de-a-ndoaselea… se gândea numai la fericirea ta.

Îi susţinu privirea.

— Nu-mi spune că adori Sainte-Amelia. Te plictiseşti de moarte aici.

— Dacă rămân, o fac numai pentru mama mea. Ai vrea s-o părăsesc?

— Nu! Bineînţeles că nu…

Făcură restul traversării fără să mai schimbe niciun cuvânt. Paul chiar se gândise dinainte să plece la Saint-Thomas, sau era o hotărâre de ultimă oră? Dar, indiferent care ar fi fost situaţia, când ajunseră acasă îşi pregăti valiza, apoi se duse să-şi anunţe mama.

Apoi îi ceru lui Josh să-l ducă la Tortola, de unde urma să ia avionul spre Saint-Thomas.

Lisa ar fi vrut să-l roage să n-o lase acolo. Ce se va face ea singură în Sainte-Amelia… cu Kyle? îi era frică de el, dar şi mai frică de ea însăşi.

***

Kyle o descoperi la sfârşitul după-amiezii, la marginea piscinei.

— Unde e Paul? o întrebă el cu indiferenţă.

— A plecat la Saint-Thomas… ca să reflecteze.

— Chiar că ar fi momentul să ia o hotărâre! declară el pe un ton repezit. Spune-mi, Lisa…

— Da?

— Fratele meu te-a făcut foarte nefericită?

— Nu e vina lui. Şi eu sunt de blamat! Kyle o fixa fără să scoată niciun cuvânt.

— Am greşit căsătorindu-ne atât de repede, şopti ea. Şi acum plătim această greşeală.

— De ce te-ai măritat cu el?

Lisa nu răspunse, aşa că el insistă:

— Te-ai simţit atrasă de el…

— E foarte atrăgător, recunoscu ea.

— Ţi s-a părut frumos şi… Ea îl întrerupse.

— N-a fost numai asta. Dusesem până atunci o existenţă foarte singuratică şi… destul de monotonă lângă o mătuşă bătrână. Paul mi-a deschis porţile unei lumi a cărei existenţă o ignoram până atunci. Lângă el viaţa mi s-a părut dintr-odată plină de soare. Că el m-a ales tocmai pe mine dintre toate fetele care gravitau în jurul lui… asta mi s-a părut o adevărată minune!

Kyle ridică din umeri.

— Erai diferită de celelalte. Ai ştiut să-i spui nu, crede-mă că, pentru el, era o experienţă cu totul nouă!

— S-a căsătorit cu mine fiindcă am zis nu… spuse ea cu amărăciune.

— Paul nu e obişnuit să i se refuze ceva. Refuzul tău l-a jignit şi l-a ambiţionat… Şi a găsit mijlocul să capete ceea ce dorise.

— Da! oftă ea. Şi acum regretă. Ca şi mine, de altfel. Vocea lui Kyle se îmblânzi.

— O să-mi amintesc întotdeauna momentul în care te-am zărit prima oară. Cântai la pian… Şi mi-am spus că o să fii a mea, fiindcă eram destinaţi unul altuia de la începutul

începuturilor. Păreai extrem de tânără, dar eram deja hotărât să nu ţin seama de diferenţa de vârstă.

Îşi muşcă buzele.

— Apoi mi-ai spus că eşti soţia lui Paul!

— Şi acum crezi la fel… că sunt prea tânără? întrebă ea în şoaptă.

Kyle îi atinse braţul. Lisa se înfioră.

— Nu… Când o să împlineşti douăzeci şi doi de ani? întrebarea o luă prin surprindere.

— Săptămâna viitoare. Pe 14…

— De ce n-ai spus mai dinainte? Madalyn şi-ar fi amânat plecarea şi am fi dat o petrecere!

Lisa zâmbi cu jumătate de gură.

— Îţi mărturisesc că uitasem de aniversarea mea!

— Imposibil!

— Ba da! Când ai prea multe griji, nu te gândeşti la asemenea amănunte…

— La ce dată se întoarce Paul?

— Nu mi-a zis. Lisa îşi feri privirea.

— Dar în punctul unde au ajuns lucrurile, nu mai are nicio importanţă… spuse ea cu tristeţe.

— Totul se va aranja! o asigură el cu convingere.

— Aş vrea să te cred. Totuşi…

Cu o infinită tandreţe, el îi cuprinse chipul delicat în mâini.

— Totul se va aranja, repetă el.

Buzele lor se întâlniră într-o sărutare fără sfârşit. Apoi îşi îndepărtă puţin capul.

— O să găsim noi o soluţie! afirmă el încă o dată.

Şi speranţa cuprinse brusc inima Lisei. O speranţă nebună… Fiindcă nu se mai ascundea după deget. Ştia că îl iubeşte pe Kyle. Îl iubea aşa cum nu-l iubise niciodată pe Paul. Cu Paul nu fusese ceva serios. Îşi dădea seama acum, când cunoştea adevărata dragoste.

El o privi cu patimă.

— Imediat ce va reveni Paul, va trebui să porţi o discuţie foarte serioasă cu el. Fie, această căsătorie a fost o greşeală... Dar toate greşelile se pot repara!

— Nu, nu chiar toate... Şi nu ne putem gândi la divorţ doar după două luni de căsătorie.

— Şi dacă această căsătorie se dovedeşte un eşec, de ce nu? El îi întinse mâna.

— Hai să facem o baie! îţi va schimba în mod sigur gândurile.

***

Paul nu reveni a doua zi. Nici a treia... Nici după... Lisa începuse să se îngrijoreze. Dar într-o zi primi o telegramă din Caracas. Paul spunea că are intenţia să petreacă acolo cincisprezece zile. Ce făcea în Venezuela? Nu dădea nicio explicaţie şi Lisa trebui să se mulţumească doar cu acest scurt mesaj.

Doamna Hamilton avu un acces de furie când Lisa îi arătă bucăţica de hârtie bleu.

— De ce a plecat la Caracas? De tine fuge! Dacă n-ai fi fost aici, ar fi rămas în Sainte-Amelia, aproape de mine, şi...

— Te rog, mamă! o întrerupse Kyle pe un ton aspru. Privirea lui nu spunea nimic bun şi teribila bătrână se văzu redusă la tăcere.

— Merge prea departe! îi spuse Kyle Lisei după plecarea bătrânei. Între două rele, mă întreb care e cel mai mic. O mamă posesivă sau un fiu iresponsabil?

— Mama ta mă urăşte...

— Nu pe tine personal te urăşte, ci pe femeia care i-a luat fiul. Orice femeie putea fi în locul tău...

— Trebuia să-şi închipuie că Paul se va însura într-o bună zi!

— Spera că va lua o femeie aleasă de ea. O femeie pe care ea o va domina complet...

— N-ai fost niciodată gelos pe fratele tău? Copiilor nu le place să vadă că mamele lor au o preferinţă…

— Eu gelos pe dragostea exclusivistă pe care mama i-o poartă lui Paul? Nu… Dar trebuie să-ţi spun că am fost întotdeauna mai apropiat de tata.

După o clipă de gândire, declară:

— Dacă Paul se află la Caracas, nu e greu să-l găsim şi să-i spunem să se întoarcă la timp pentru aniversarea ta…

— Categoric nu! exclamă ea. Prefer ca nimeni să nu afle…

— Dar eu ştiu!

— Atunci, te rog, nu pomeni nimănui despre asta!

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci aniversarea la bordul lui *Seajade?*

Lisa nici nu stătu să se gândească.

— Oh! Ce idee bună!

— Atunci, ne-am înţeles. O să plecăm înainte de micul dejun. Te simţi în stare să pregăteşti la bord nişte ouă cu şuncă?

— Bineînţeles. Doar ştii ce bucătăreasă bună sunt! În dimineaţa zilei de 14 aprilie, Lisa era gata de îmbarcare… Dormise foarte puţin în acea noapte şi, în cursul interminabilelor ore de insomnie, luase în sfârşit hotărârea care se impunea… îl va părăsi pe Paul. La ce bun să mai insiste? Căsătoria lor era un eşec total. O despărţire va fi mult mai bună pentru amândoi.

Kyle nu-i influenţase cu nimic hotărârea. Fiindcă ea avea destul de mult bun simţ ca să înţeleagă că nu te măriţi cu fratele bărbatului de care abia ai divorţat…

Dacă ar fi ascultat de vocea raţiunii, şi-ar fi făcut valizele şi ar fi părăsit Sainte-Amelia. Îşi dădea seama că face o greşeală petrecând o zi întreagă în compania lui Kyle. Dar n-ar fi avut inima să renunţe la această plimbare cu iahtul. Voia să strângă câteva amintiri… Chiar dacă asta însemna să se joace cu focul.

Kyle o aştepta la volanul jeepului, în faţa verandei.

— La mulţi ani!

Lisa se aşează alături de el. Bărbatul o sărută uşor pe buze.

— Arăţi minunat astăzi!

Fericirea se putea citi pe chipul ei. Era convinsă că această zi va fi cea mai frumoasă din viaţa ei. Voia să profite din plin de ea. Fără să se mai gândească la ziua de mâine…

Marea era liniştită şi soarele strălucea pe un cer fără nori. Era minunat să navighezi printre insuliţele cu cocotieri, înconjurate de o plajă îngustă de nisip alb şi de o lagună turcoaz… Lisa ar fi dat orice ca să poată trăi alături de Kyle, la bordul lui *Seajade.* Să hoinărească pe mările albastre la bordul acestui vas, cu pânzele albe umflate de vânt. Un adevărat vis!

— La ce te gândeşti? o întrebă Kyle pe neaşteptate. Îşi terminase cafeaua şi pusese ceaşca pe masă.

— Încearcă să dai uitării grijile!

— Oh! Au rămas departe, la mal, îl asigură ea. Şi zâmbi.

— Nu mă gândesc decât la clipa prezentă. Cum să-ţi mulţumesc pentru acest cadou deosebit?

— Te rog, fără manifestări de recunoştinţă. Vocea lui deveni răguşită.

— Pe tine te vreau, Lisa. Drept mulţumire… Lisa înghiţi în sec.

— Dar eu… eu nu sunt liberă.

— Mi-e indiferent. Paul nu merită o femeie ca tine.

— Dar Paul este încă soţul meu, şopti ea.

O auzise oare Kyle? Probabil că nu, fiindcă o luase deja în braţe. Şi ea uită imediat de tot restul.

Dorinţa îi scoase pe amândoi din minţi. Gâfâind, Lisa se lipi de el, oferindu-i-se toată. Când Kyle desfăcu plin de îndemânare şnurul care lega minusculul bikini, ea nu protestă. Ar fi trebuit să-i fie ruşine să rămână goală în faţa

lui. Dar, în loc de asta, avea un ciudat simţământ de mândrie. Îl iubea pe Kyle. Atunci, de ce să nu i se dăruiască într-un elan al întregii ei fiinţe? Era normal. Era firesc. Era… în logica pasiunilor care împing un anumit bărbat spre o anumită femeie. Fiindcă erau făcuţi unul pentru celălalt, fiindcă destinul dorise astfel.

Mergeau oare în întâmpinarea destinului lor?

Experienţele pe care le cunoscuse Lisa alături de Paul nu se puteau compara cu explozia de senzualitate şi de voluptate pe care o cunoscu în braţele lui Kyle. Niciodată, nici în cele mai nebuneşti visuri, nu şi-ar fi închipuit că trupul ei poate răspunde cu o asemenea pasiune.

***

Kyle o sărută uşor pe buze.

— Eşti adorabilă…

Lisa se cuibări la pieptul lui.

— Oh! Sunt atât de fericită… Devenind brusc lucidă, păli.

— Doamne, ce-am făcut? Kyle ridică din umeri.

— Să lăsăm deoparte morala. Şi mai ales, fără ipocrizie…

Îşi încrucişă braţele pe piept şi rosti cu o convingere absolută:

— Tu şi Paul n-aţi fi reuşit niciodată să formaţi un adevărat cuplu. Recunoaşte asta!

— Da, dar…

— Cum se va întoarce, vom rezolva şi încurcătura asta, o întrerupse el. Nu mă întreba cum, fiindcă acum nu ştiu mai mult decât tine. Dar va trebui neapărat să găsim o soluţie.

Lisa închise ochii şi îşi sprijini capul de umărul solid al lui Kyle. Visa să audă din partea lui vorbe de dragoste… Voia să-i spună vorbe de dragoste, dar ele refuzau să iasă de pe buzele ei. Acum două luni îi vorbea lui Paul despre dragoste. Oh! De ce nu înţelesese atunci că lua drept dragoste o palidă licărire a ei?

Kyle îşi ridică ochii spre cerul care începuse să se întunece.

— Se pregăteşte o furtună, aşa că ar fi mai înţelept să ne întoarcem în port…

— Ce păcat! Aş fi dorit ca această zi să nu se mai sfârşească niciodată!

Dar Kyle urcase deja pe punte. Pânzele vibrau în bătaia vântului puternic. Lisa îl privi cum le reglează.

Bărbatul ăsta o făcuse să se cunoască mai bine pe ea însăşi… Alături de el, Paul avea aerul unui adolescent. Şi nu numai fizic! Oare Paul se va maturiza vreodată?

Kyle reveni în cocpit şi se aşeză la cârmă.

— Viaţa este nedreaptă, declară cu amărăciune Lisa.

— Nu, o asigură el. Viaţa este aşa cum ne-o facem. Paul a fugit de responsabilităţile ce-i reveneau… De mâine mă ocup eu de toate.

***

Pentru Lisa următoarele două săptămâni fură minunate. În fiecare zi Kyle o lua la bordul lui *Seajade.* Şi Lisa nu mai trăia decât pentru cele câteva ore în care se găseau singuri pe apă. Acolo uita de toate. Nu mai erau decât ei pe lume…

Doamna Hamilton bănuia oare ce se întâmpla? în orice caz nu făcu niciun comentariu în această privinţă. Şi oricum, Lisa o evita pe cât putea…

La cincisprezece zile după plecarea lui Paul, Kyle o anunţă că trebuie să plece în interes de afaceri.

— Nu mai mult de patruzeci şi opt de ore, o asigură el. O să fac în aşa fel încât să fiu aici când se întoarce Paul.

Câteva picături de ploaie se striviră de puntea vasului.

— N-ai pelerină? Ia vesta mea, îi sugeră Kyle.

Ea îmbrăcă vesta bleumarin pe care el i-o întinsese. Unul din nasturi nu se mai ţinea decât într-o aţă. Îl smulse şi îl băgă în buzunarul blugilor. O să-l coasă ea mai târziu…

Aversa nu dură mult şi soarele reîncepu să strălucească în timp ce un vânt puternic alunga norii. Dar, dacă timpul se ameliorase, starea de spirit a Lisei rămăsese sumbră…

— Ce-o să mă fac fără tine? îl întrebă ea cu disperare. Kyle o strânse în braţe.

— Patruzeci şi opt de ore! E un fleac!

— Şi ce-o să ne facem când se va întoarce Paul? îl întrebă ea aproape plângând. Nu e decent să mai rămân în Sainte-Amelia…

— Nu…

Lisa îşi ridică spre el chipul îngrijorat.

— Atunci, ce-o să facem? insistă ea.

— Totul depinde de reacţia lui Paul. Kyle ridică din umeri.

— Iar reacţiile lui Paul sunt imprevizibile… Va trebui să facem faţă şi să ne repliem în funcţie de cursul evenimentelor. Recunosc că vom trece prin momente grele. Sunt pregătit pentru asta. Tu nu?

— Dacă…

Lisa îşi muşcă buza de jos.

— Dacă aş părăsi Sainte-Amelia şi…

— O să te duci la Tortola. Voi găsi un apartament…

— Şi o să vii să mă vezi? în fiecare zi? O trecu un fior.

— Soluţia asta nu mi se pare prea… respectabilă…

— Ascultă, Lisa, trebuie să rezistăm şi să facem faţă realităţii. Va fi ori Tortola ori Londra. Preferi să te întorci în Anglia şi să aştepţi acolo derularea evenimentelor?

Lisa se înfioră din nou.

— Nu… Dar aş vrea să trăiesc cu tine la lumina zilei. Mă întreb dacă vom reuşi să facem asta într-o bună zi. După ce se va pronunţa divorţul, nu mă văd locuind în Sainte-Amelia dacă Paul rămâne aici…

— Pot să cumpăr partea lui de domeniu! Ar fi încântat să plece de tot.

— Şi mama ta?

— Dacă Paul pleacă, îl va urma în mod sigur. Kyle o luă în

braţe şi o legănă ca pe o fetiţă.

— Cu timp şi răbdare, totul se va aranja, îi spuse el pentru a suta oară, poate.

***

Kyle plecă a doua zi de dimineaţă. Şi Lisa rămase singură cu doamna Hamilton. Şi era convinsă că aceasta, pentru a o evita în timpul meselor, va cere să i se servească mâncarea în camera ei. Fu deci mirată s-o găsească la locul ei obişnuit în pergolă, la ora prânzului.

Lisa făcu eforturi pentru a întreţine conversaţia. Timidele ei încercări fură primite printr-o tăcere de gheaţă şi nu mai insistă.

La sfârşitul mesei, bătrâna îşi aruncă brusc şervetul alături de farfurie.

— Chiar crezi că o să reuşeşti cu Kyle? o întrebă ea. Şi o privi dispreţuitor pe Lisa.

— De la început a jurat că va distruge această căsătorie. Oh! Eu nu sunt întotdeauna de acord cu metodele lui, dar cu o femeie ca tine există o altă soluţie?

Râse ironic.

— Dacă îţi închipui că o să-l păcăleşti aşa cum l-ai păcălit pe Paul, îţi faci iluzii!

— N-am încercat niciodată să-l păcălesc pe Paul, declară Lisa încercând să rămână calmă. Dar recunosc faptul că această căsătorie a fost o greşeală. Şi unul şi celălalt suntem de blamat.

— Aha! Deci recunoşti că ai făcut o greşeală? spuse zeflemitor interlocutoarea ei. Presupun că ai ajuns la concluzia asta fiindcă ţi se pare o partidă mai bună Kyle decât Paul!

— Nu e vorba despre asta…

— Prima ta greşeală a fost că te-ai măritat cu Paul. A doua că încerci să-l prinzi în laţ pe Kyle, o întrerupse

doamna Hamilton.

Râsul ei neplăcut răsună din nou.

— Imediat ce va reveni, te va alunga! Faci pariu? Lisa o fixă, cu ochii întunecaţi.

— Kyle? Nu vă cred.

— Nu? Ei bine, aşteaptă şi o să vezi! Oh! N-o să te lase fără bani, bineînţeles. Dacă o să pleci, o să primeşti atât cât îţi trebuie ca să trăieşti. Kyle va avea grijă de toate. S-a dus să-şi consulte avocatul în acest sens...

Lisa reuşi să se ridice.

— Nu vă cred, repetă ea.

— Îmi cunosc fiul. Este un om fără milă, la fel ca tatăl lui. Vrea să pleci şi a făcut tot ce trebuie pentru asta. Sarcina lui n-a fost prea dificilă. Şi nici neplăcută...

Apoi rânji.

— Eşti o fată frumoasă, aşa că a făcut bine că a profitat de asta!

Neputând să suporte mai mult, Lisa fugi în direcţia casei, orbită de lacrimi. Încerca să se convingă că teribila bătrână minţise... Dar totul se potrivea. Fiecare element din puzzle fusese pus la locul lui.

Kyle se distrase probabil de minune pe socoteala ei! Fusese atât de credulă... La fel de proastă ca o gâscă, se aruncase cu capul înainte în cursa pe care i-o întinsese el. Şi acum nu-i mai rămăsese nimic. Doar ochii ca să plângă...

***

Îşi pregăti valiza în aceeaşi seară, hotărâtă să plece a doua zi la prima oră. Dar nu adormi înainte de ivirea zorilor şi când deschise ochii, soarele se afla deja sus pe cer. Îşi privi ceasul şi văzu că era trecut de ora zece.

Îşi puse în grabă o rochie, prima pe care o găsi deschizând dulapul. În momentul când îşi încheia sandalele cu tocuri înalte, uşa se deschise şi în pragul ei îşi făcu

apariţia Paul.

— Pleci într-o călătorie? se miră el. Ea îl privi uluită.

— Când te-ai întors?

— Abia am sosit.

— Ai văzut-o pe mama ta?

— Nu încă. De ce?

— Fiindcă vrea să-ţi spună ceva. Despre mine şi despre Kyle.

Paul strânse din pumni.

— Şi... e adevărat?

— Da.

Lisa îi susţinu privirea.

— Să nu pretinzi cumva că îţi pare rău! Doar amorul tău propriu este rănit. Între noi, Paul, totul se sfârşise...

— Şi asta îi dădea dreptul lui Kyle să-mi ia locul? îi spuse el cu cinism.

— Sunt la fel de vinovată ca şi el. Oh, să ştii că nu caut scuze. Aşa a fost să fie...

Paul o măsură din ochi fără să scoată niciun cuvânt. Apoi ridică din umeri.

— Aşa a fost să fie! repetă el sarcastic. Bietul Kyle! îl plâng...

Ignorându-i ironia, Lisa declară cu fermitate:

— Acum nu-mi mai rămâne decât să plec. E mai bine...

— Vrei să divorţezi?

— Bineînţeles. Lisa oftă.

— Căsătoria noastră a fost un eşec pe toată linia. Nu poţi nega asta!

— Aşa e! Dar crezi că te vei înţelege mai bine cu Kyle? Lisa se crispă.

— Plec de tot. Am terminat-o cu tine... şi cu Kyle la fel. Paul aruncă o privire spre valijoara în care Lisa înghesuise la nimereală câteva lucruri de ale ei.

— Şi unde pleci?

— Cât mai departe posibil, dacă aş putea. Din nefericire

n-am deloc bani.

— Asta nu e o problemă!

Şi cu un gest al mâinii, îi interzise să protesteze.

— O să te ajut din punct de vedere financiar. E cel mai mic lucru pe care îl pot face! în fond, totul s-a întâmplat din vina mea. Dacă nu m-aş fi însurat cu tine, acum n-am fi fost în situaţia asta!

Râse ironic.

— De multe ori acţionez impulsiv şi necugetat. Câteodată îmi reuşeşte. Din nefericire, nu întotdeauna. Nu se poate spune că am fost deosebit de inspirat în ziua când ţi-am vorbit despre căsătorie!

Lisa ezită o clipă. Dar avea de ales?

— Mi-ar trebui un bilet de avion pentru Londra…

— E un început? rânji el.

Lisa îşi îndreptă cu mândrie spatele.

— Altceva n-o să-ţi mai cer! afirmă ea cu hotărâre. O dată ajunsă în Anglia, mă descurc eu… Presupun că vor trece mai multe luni până se va pronunţa divorţul. Între timp, n-are rost să mai rămânem în legătură.

Paul o privi surprins, ca şi cum o vedea pentru prima oară.

— Te-ai schimbat mult! se miră el. Lisa privi ceasul.

— Pot să iau avionul spre Londra chiar în această după-amiază, dacă ajung la timp la Saint-Thomas…

— Te duc eu.

— Nu te deranja, eu… Paul o întrerupse.

— Oricum trebuie să-ţi cumpăr bilet.

Buna dispoziţie îi revenise. Parcă scăpase de cine ştie ce povară… Deci această căsătorie era şi pentru el un chin?

— Nu-i nevoie s-o anunţ pe mama, mormăi el. O s-o văd diseară… O să aibă o surpriză plăcută!

***

Ajunseră la Saint-Thomas la începutul după-amiezii. Paul ţinuse morţiş s-o însoţească până acolo... Poate pentru a se asigura că într-adevăr pleacă!

În loc să ia unul din numeroasele taxiuri care aşteptau în port, el închirie o maşină. Era o pierdere de timp şi de bani, dar Lisa nu făcu niciun comentariu. Se simţea deja departe, foarte departe...

Paul se instală fluierând vesel la volan şi se îndreptă spre aeroport, după ce salută printr-un semn al mâinii o pereche care traversa strada.

O disperare fără margini o copleşise pe Lisa. Deci, totul se terminase. N-o să-l mai vadă niciodată pe Kyle!

Un singur loc mai rămăsese la clasa turist... Paul plăti printr-un cec apoi, cu un gest autoritar, puse un teanc de dolari în geanta Lisei.

— Nu! protestă ea. Eu nu...

— Vreau eu! o întrerupse el. Banii ăştia îţi vor permite să închiriezi un apartament şi să trăieşti fără probleme un timp.

O luă de umeri şi o privi cu o oarecare emoţie.

— Adio, Lisa... îmi pare rău că totul s-a terminat aşa. Noroc pe mai departe!

— Noroc şi ţie!

***

Sosi la Londra a doua zi de dimineaţă şi luă trenul care lega aeroportul de gara Victoria.

Epuizată de călătoria atât de lungă şi de decalajul orar, se duse direct la toaletă din gară, cu intenţia să se schimbe. Rochia ei din mătase subţire nu era potrivită pentru temperatura de la Londra.

Îşi puse valiza jos, pe gresie, în timp ce îşi spăla mâinile. Două femei deschiseră uşa şi intrară la rândul lor în locul acela destul de strâmt. Lisa le aruncă o privire indiferentă...

Brusc, ca două furii, se repeziră la ea. Tânăra primi o lovitură violentă în ceafă şi avu impresia că bietul ei cap a făcut explozie.

Capitolul 10

Cu preţul unui imens efort, Lisa reveni la clipa prezentă. Condusese jeepul până la mare. Se anunţa o furtună şi o violentă aversă se abătu curând asupra insulei. În mai puţin de un minut, hainele ei fură ude leoarcă. Dar îi era indiferent... Timpul frumos va reveni imediat şi soarele va usca pământul moale.

Stând la volanul vehiculului de teren, Lisa privea, fără să-i vadă însă, norii negri care se îngrămădeau la orizont.

Kyle nu-i vorbise niciodată despre dragoste...

În consecinţă, doamna Hamilton avusese dreptate... atunci, demult, dar şi astăzi. Pe vremuri, Kyle voia cu tot dinadinsul să strice mariajul fratelui său mai mic. Acum, voia să pună mâna pe tot domeniul. Şi reuşise...

Vuietul furtunii se îndepărta. Soarele începu din nou să strălucească.

— Dar de data asta, n-o să mai plec! spuse Lisa printre dinţii încleştaţi.

În urmă cu doi ani fugise. Dar acum va înfrunta situaţia. Fiindcă îl iubea pe Kyle. Fără el, viaţa ei nu avea niciun sens... Prima ei căsătorie nu durase decât câteva săptămâni, dar aceasta va dura până la sfârşitul vieţii!

Se decise în cele din urmă să se întoarcă la vilă. Kyle o aştepta în faţa verandei.

— Deci te-ai decis să te urci din nou la volan?

— Da... spuse ea indiferentă.

— Mama a vrut să te vadă, după câte mi-a spus Madalyn. Ce avea să-ţi spună? Sper că nimic neplăcut...

— Nu, nu! pretinse tânăra femeie. Voia să-mi propună să luăm camera ei după ce pleacă.

— Doar atât? se miră el.

— Da... Te-ai întors singur? Scott n-a vrut să vină?

— Preferă să evite acum casa noastră.

— Cred că-l înţeleg. Nu vrea să-l întâlnească pe Tod. Lisa

se îndreptă spre verandă.

— Mă duc să mă schimb pentru masă. M-a prins ploaia şi m-a udat…

Kyle deschise gura dar ea nu-i lăsă timp să vorbească. Urcă treptele din două în două şi ajunse în camera ei cu răsuflarea tăiată. Ar fi vrut să aibă puţin timp ca să reflecteze. Din păcate, nu era posibil fiindcă peste câteva minute se va servi masa în pergolă.

Fu destul de surprinsă s-o găsească pe doamna Hamilton instalată la masă. Dar bătrâna nu va avea totuşi satisfacţia să afle ce efect avuseseră vorbele ei veninoase… Prea orgolioasă ca să-şi arate suferinţa, Lisa le adresă tuturor un surâs fermecător.

— Sper că nu m-aţi aşteptat ca să începeţi masa! M-a surprins furtuna şi a trebuit să mă schimb, le explică ea.

— Lucrătorii de pe plantaţie ne invită la un grătar diseară, anunţă Kyle.

— Ce idee bună! exclamă Tod. Apoi se întoarse spre Kyle.

— Dacă ai destul timp pentru a organiza o mică plimbare pe mare, mi-ar plăcea să fac un tur la bordul lui *Seajade* în această după-amiază.

— Cu plăcere, îl asigură Kyle. Mai ales că e atât de frumos… N-a fost o furtună de durată.

— Eu n-o să merg, se auzi Lisa declarând. Sunt un pic obosită şi vreau să fiu în formă la petrecerea de diseară!

Kyle o învălui într-o privire neliniştită.

— N-ai mâncat aproape nimic! Sper că nu eşti bolnavă…

— Deloc!

Şi reuşi să zâmbească.

— Doar un pic obosită, repetă ea.

Acum că îi revenise memoria şi ştia câtă importanţă avusese *Seajade* în viaţa ei în urmă cu doi ani, nu mai îndrăznea să se întoarcă la bord…

Nu mai aşteptă cafeaua. Se sculă de la masă spunând:

— Vă rog să mă iertaţi… Mă duc să mă odihnesc. Kyle nu

se luă după ea şi Lisa îşi simţi inima mai grea.

Deci Kyle nu avea niciun sentiment tandru pentru ea... O dorea fizic şi atât. Dar dorinţa, dacă nu era susţinută de dragoste, nu era de ajuns ca să cimenteze un cuplu.

***

Când Madalyn, Kyle şi Tod reveniră spre sfârşitul după-amiezii, Lisa stătea pe verandă cu o carte în mână. Se pregătise deja pentru seară...

— Ştii cumva dacă vine şi Scott la petrecere? îl întrebă ea pe Kyle.

— A zis că va trece pe acolo.

— Asta înseamnă că nu va veni! spuse Madalyn. Tod o fixă printre pleoapele strânse. Dar nu făcu totuşi niciun comentariu. Lisa înţelese însă că ştia cum stau lucrurile şi nu mai putea fi tras pe sfoară...

După o jumătate de oră porniră toţi patru spre sat la bordul unui singur jeep. Sătenii îi primiră cu braţele deschise. Pregătiseră o adevărată petrecere: grătar, muzicanţi şi dansuri amestecate cu cântecul greierilor şi sunetul tobelor şi chitarelor.

— Foarte pitoresc! comentă Tod, vizibil încântat. Bine dispus, se oferi să ajute la pregătirea grătarului instalat pe plajă.

Lisa îl urmări din ochi zâmbind.

— E simpatic! îi spuse ea lui Madalyn.

— Ştiu! oftă aceasta. Din nefericire, nu-l iubesc... Cât de complicată este viaţa!

Îşi muşcă buzele.

— Dacă aş avea puţin curaj, m-aş duce să-l caut pe Scott care stă precis ascuns în bârlogul lui...

— Deloc! o contrazise Lisa. Uite-l! Madalyn tresări.

— Ai dreptate! exclamă ea.

Şi cu un pas dintr-odată mai uşor, cu zâmbetul pe buze,

se îndreptă spre Scott. Tod urmărise de departe scena. Dar expresia lui nu trăda nimic... începu să râdă şi să glumească împreună cu negrii care îl înconjurau, supraveghind în acelaşi timp cotletele de pe grătar.

Kyle se apropie de Lisa.

— Unde-i Madalyn?

— Cu Scott... Kyle se încruntă.

— Sper că ştie ce face!

— Cred, rosti Lisa cu jumătate de voce. Ea pe Scott îl iubeşte, nu pe Tod.

— Scott a avut o experienţă nefericită. Crezi că e pregătit pentru o nouă căsătorie?

— De ce nu? E o mare greşeală să nu mai încerci o dată!

Apoi zâmbi.

— Oricum sunt destul de mari amândoi ca să hotărască singuri ce au de făcut...

Apoi schimbă intenţionat subiectul.

— Sosul pare delicios!

— O veche reţetă din Caraibe...

Continuară să discute verzi şi uscate înainte de a se alătura sătenilor. Petrecerea continuă până târziu în noapte.

— Nu ştiu unde s-a dus Madalyn, îi spuse Kyle lui Tod în momentul plecării. Te-a lăsat baltă!

Tod ridică din umeri.

— Întotdeauna trebuie să existe un câştigător şi un păgubaş! spuse el cu o veselie forţată. Eu sunt păgubaşul...

După o scurtă pauză, întrebă:

— Mâine o conduci pe mama ta la Saint-Thomas?

— Da.

— Te deranjează dacă vin cu voi? apoi adăugă, oftând:

— Nu-mi mai rămâne nimic de făcut aici! Ajunseră în tăcere acasă. În sinea lui, Kyle fierbea şi Lisa îl înţelegea... Madalyn se purtase îngrozitor faţă de Tod.

Tod urcă imediat în camera lui. Kyle se instală în salon

după ce îşi luase un pahar de whisky.

— Mâine o să vii şi tu cu noi la Saint-Thomas, Lisa, spuse el hotărât. Aşa că ai face mai bine să te duci la culcare. S-a făcut târziu şi mâine o să plecăm dis-de-dimineaţă.

— Tu rămâi jos?

— O aştept pe Madalyn. Vreau să-i vorbesc.

— Nu, Kyle! îl rugă ea. Te rog, nu-i face morală! Nu în seara asta! Mâine o să regreţi amarnic ceea ce i-ai spus într-un moment de furie.

— Unele lucruri trebuie puse la punct, replică el pe un ton care nu admitea replică.

Cum Lisa nu se mişca din loc, el insistă:

— Du-te la culcare!

O izgonea! Bineînţeles, o făcea într-un fel politicos, dar rezultatul era acelaşi. Cu inima grea, se hotărî să se ducă în camera lor.

Îşi peria părul în faţa ferestrei deschise, când apăru jeepul lui Scott. Madalyn sări uşor jos şi urcă scările verandei.

Vocea aspră a lui Kyle ajunse până la urechile Lisei:

— Aş putea să aflu care e jocul tău?

— Nu e vorba de un joc. Scott şi cu mine vom încerca să locuim împreună…

— Şi dacă nu merge, te mulţumeşti cu un altul?

— Te referi la Tod? Mă îndoiesc că o să aibă răbdarea să aştepte atât.

— Madalyn! Tu…

— Am greşit când l-am lăsat pe Tod să creadă că s-ar putea să mă mărit cu el… O mare greşeală din partea mea. Dar dacă aş fi devenit soţia lui, aş fi făcut cea mai mare prostie din viaţa mea!

— Fiindcă eşti îndrăgostită de Scott? Şi ţi-ai dat seama de asta abia acum, după trei ani?

— Atâta timp mi-a trebuit ca să-i străpung carapacea… Ultima barieră a căzut în sfârşit.

— Mai există vreuna? o ironiză Kyle.

— În seara asta, pentru prima dată, Scott mi-a vorbit despre soţia lui.

— Presupun că l-a părăsit.

— A plecat fiindcă îl considera prea posesiv, prea exclusivist… recunoaşte acum că ăsta era adevărul.

Kyle râse ironic.

— Şi totul o să fie perfect pentru toată lumea de acum înainte! Scott e foarte abil, scumpa mea! Foarte calculat…

— Şi tu nu eşti calculat? Când e vorba de Lisa, nu laşi nimic la voia întâmplării! ripostă imediat Madalyn.

— Un punct în favoarea ta, recunoscu Kyle pe un ton neutru. Dar m-am descurcat!

Madalyn se scuză imediat:

— N-ar fi trebuit să vorbesc astfel… Noapte bună, Kyle! mai discutăm şi altă dată acest subiect. Când vom fi mai calmi!

Cu o mână care tremura puţin, Lisa continua să-şi perie părul. Această discuţie nu-i oferise niciun element nou… Atunci de ce se simţea atât de tristă?

Când Kyle intră în cameră, ea era deja în pat şi se prefăcea că doarme. Kyle aprinse lumina şi ea clipi.

— S-a întors Madalyn? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

— Da… Am o idee, Lisa! Scott se poate ocupa singur de administrarea domeniului o săptămână sau două. Dacă am pleca într-o croazieră la bordul lui *Seajade?*

Lisa se strădui să pară entuziastă.

— Şi când ridicăm ancora?

— Poimâine…

O privi cu un aer gânditor.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult la asta! Am trăit cele mai frumoase momente la bordul acestui iaht…

Acum ştia şi Lisa asta… Atunci, de ce ezita să-i spună că i-a revenit memoria?

***

Avionul doamnei Hamilton avea o jumătate de oră întârziere. Lisa se aşezase într-un colţ, cu o revistă în mână, lăsând mama şi fiul să-şi ia rămas bun fără martori.

Tod plecase deja... Madalyn şi el se despărţiseră în termeni buni. Tod nu era un tip expansiv, şi chiar dacă suferea nu o arăta.

Zborul pentru Washington fu în sfârşit anunţat. Kyle o duse pe mama lui până la ieşirea pasagerilor. Apoi se întoarse lângă Lisa şi traversară împreună sala imensă.

— Ia te uită! exclamă o voce ascuţită de femeie. Ce surpriză! Tinerii căsătoriţi...

Isabelle se oprise în faţa lor. Expresia lui Kyle rămase de nepătruns.

— Isabelle! Ce cauţi aici? Vii sau pleci?

— Am venit să aştept o prietenă. Se uită la Lisa chiorâş.

— Deci i-ai prins în cursă pe cei doi Hamilton, unul după altul! Care e secretul tău?

Dar, fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse spre Kyle şi-l întrebă:

— Cum a primit mama ta vestea căsătoriei tale?

— A plecat la Washington. O să locuiască la sora ei...

— Şi toate problemele s-au rezolvat ca prin minune! spuse Isabelle ironică.

— Aşa se pare...

Kyle înconjură talia Lisei cu braţul şi spuse:

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Isabelle, o asigură el. Salută-i pe părinţii tăi din partea mea...

Lăsând-o pe Isabelle să se îndrepte spre salonul de sosiri, ei ieşiră din aerogară.

— Dacă nu m-ai fi regăsit, te-ai fi însurat cu ea? îl întrebă Lisa.

El ezită o fracţiune de secundă.

— Ea n-ar fi putut trăi la Sainte-Amelia! se plictiseşte în

două zile.

— V-aţi fi putut instala în altă parte.

— Niciodată!

Făcu un semn unui taxi. Părea dintr-odată foarte preocupat... Fiindcă o revăzuse pe Isabelle?

Şoferul fluiera vesel. Ajungând la o curbă în vârf de ac, le arătă cu o mână un arbore ale cărui crengi înnegrite se înălţau spre cer.

— Aici a avut loc un accident, acum vreo doi ani. O maşină s-a izbit de copac şi pasagerii au ars de vii...

Dar arborele nu murise. Câteva crenguţe verzi apăruseră pe trunchiul lui.

— Atenţie! strigă Kyle.

Un camion venea din sens invers, luând virajul în viteză... Şoferul taxiului trase de volan şi maşina se răsturnă pe marginea drumului. Lisa îl auzi pe Kyle strigând-o. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

***

Când deschise ochii, văzu mai întâi cupola albastră a cerului.

Apoi îşi aminti imediat de accident şi fu cuprinsă de groază!

— Kyle!

Vru să se ridice, dar el o împiedică.

— Nu te mişca, îi porunci el. Sunt aici... Totul e în regulă.

Lisa reuşi să se ridice în capul oaselor. Privi înfioratăă taxiul răsturnat cu roţile în sus. Cum de reuşise Kyle s-o scoată de acolo?

— Din fericire, maşina n-a luat foc, şopti ea. Suntem amândoi teferi. Dar şoferul?

— Vrea să se bată cu camionagiul. O privi cu pasiune.

— Lisa, dragostea mea! Trăieşti... Dacă ar fi trebuit să te mai pierd o dată, n-aş fi rezistat!

Tânăra îl privi neîncrezătoare; nu îndrăznea să creadă ceea ce auzise…

— Dar… mă iubeşti puţin, Kyle? El ridică din sprâncene.

— Ce întrebare! Tu eşti totul pentru mine! Dacă nu te-aş fi iubit, ce motiv aveam să te iau de nevastă?

— Pentru a deveni stăpânul întregului domeniu…

— Nu m-am căsătorit din interes, ci din dragoste. Fiindcă m-am îndrăgostit de tine din prima zi… Din păcate, tu erai soţia lui Paul. Şi pe urmă ai fugit!

— Am plecat doar fiindcă eu credeam că urmăreşti doar să-mi strici căsătoria cu Paul.

— Cine ţi-a băgat toate astea în cap?

Ea nu-i răspunse, dar Kyle înţelese fără greutate.

— Mama mea, nu-i aşa? Ar fi trebuit să bănuiesc…

— Şi… a minţit?

— Bineînţeles!

O strânse în braţe.

— Dragostea mea! Nu ştii că te iubesc şi că nu pot trăi fără tine?

Ea se cuibări la pieptul lui.

— Ba da, acum ştiu… Şi eu te iubesc, Kyle. Şi te voi iubi mereu.

sfârşit